

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 81

Dimecres, 6 de maig de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 55, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

pel qual es modifiquen determinats preceptes relatius a l'interès de demora del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2009 (tram. 200-00060/08) p. 3

Projecte de llei

de modificació de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 200-00061/08) p. 7

Proposició de llei

de modificació de la Llei 7/1993, de carreteres (debat de totalitat) (tram. 202-00055/08) p. 20

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 91.2 de la Llei 37/1992, de l'impost sobre el valor afegit (debat de totalitat) (tram. 270-00009/08) p. 27

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa (tram. 401-00035/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incompliment del compromís d'austeritat econòmica del Govern (tram. 317-00252/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació del mercat laboral, les mesures de protecció social i les crides al sindicalisme responsable (tram. 317-00255/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions referides al Partit Popular de Catalunya (tram. 317-00253/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió amb el ministre de Foment amb relació al traspàs del servei de rodalia de Renfe (tram. 317-00256/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció del Govern per a afrontar els reptes de les terres de Lleida (tram. 317-00254/08) p. 42

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de lluita contra la desocupació (tram. 317-00257/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del títol VI de l'Estatut d'autonomia (tram. 310-00314/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre l'informe elaborat pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya a instàncies del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 310-00315/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre el desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut (tram. 310-00310/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels compromisos de política social en l'àmbit de la dependència (tram. 310-00312/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre l'evolució del mercat de treball (tram. 310-00309/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre el traçat de l'autopista A-68 entre Aragó i la connexió amb el litoral mediterrani (tram. 310-00313/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre les actuacions del Departament de Salut amb relació a la grip nova (tram. 310-00311/08) p. 51

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 300-00208/08) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a minimitzar els efectes del canvi climàtic sobre el delta de l'Ebre (tram. 300-00205/08) p. 57

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica i laboral per a crear ocupació (tram. 300-00206/08) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre l'increment de la desocupació en el context de crisi econòmica (tram. 300-00207/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre l'impuls de l'Administració electrònica (tram. 300-00209/08) p. 71

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 55.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, i de Política Territorial i Obres Públiques.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives (tram. 200-00026/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 457.)

2. Projecte de llei pel qual es modifiquen determinats preceptes relatius a l'interès de demora del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2009 (tram. 200-00060/08). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 455, 5.)

3. Projecte de llei de modificació de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 200-00061/08). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 455, 6.)

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 7/1993, de carreteres (tram. 202-00055/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 393, 40.)

5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 91.2 de la Llei 37/1992, de l'impost sobre el valor afegit (tram. 270-00009/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 414, 79.)

6. Interpellació al Govern sobre les mesures per a minimitzar els efectes del canvi climàtic sobre el delta de l'Ebre (tram. 300-00205/08). Daniel Pi i Noya, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la política econòmica i laboral per a crear ocupació (tram. 300-00206/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre l'increment de la desocupació en el context de crisi econòmica (tram. 300-00207/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 300-00208/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre l'impuls de l'Administració electrònica (tram. 300-00209/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques (tram. 302-00165/08). Grup Mixt. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer (tram. 302-00166/08). Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica (tram. 302-00167/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 302-00168/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 302-00169/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Modificació l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, fa avinent que ha estat alterat l'ordre del dia del Ple d'avui en el sentit que la Mesa del Parlament ha admès a tràmit una sol·licitud de dictamen sobre l'adequació a l'Estatut del Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives i, per tant, s'informa que aquest punt queda posposat, a l'espera que la institució consultiva emeti el seu dictamen.

Projecte de llei

pel qual es modifiquen determinats preceptes relatius a l'interès de demora del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2009 (tram. 200-00060/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la tramitació en lectura única del Projecte de llei pel qual es modifiquen determinats preceptes relatius a l'interès de demora del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2009.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació en lectura única, per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte es tramiti en lectura única. Hi ha algun inconvenient? El podem aprovar per assentiment? (*Pausa.*)

Per tant, si no hi ha cap objecció ni cap oposició, aprovem aquesta tramitació per lectura única i procedim al debat, d'acord amb les normes establertes per al de totalitat i, tot seguit, el conjunt del projecte se sotmetrà a una sola votació.

Té la paraula per presentar la iniciativa, d'acord amb l'article 105.2, l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

Honorable conseller, perdoni, perdoni, honorable conseller, fem les coses ben fetes: cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, tal com dèiem, ara sí que els proposo que per assentiment, havent cridat a votació, que per assentiment puguem aprovar la tramitació d'aquest projecte en lectura única.

(Pausa.)

Entenc que hi estem d'acord, doncs? Queda aprovat que es faci per lectura única.

Procedim al debat, d'acord amb les normes que ja hem esmentat, i, d'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyors diputats, és un honor i compleixo amb la meva responsabilitat institucional en presentar davant de la cambra el Projecte de llei pel qual es modifiquen determinats preceptes relatius a l'interès de demora del Decret legislatiu 3/2002, de 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, de 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2009. Es tracta d'un projecte de llei d'un caràcter totalment tècnic però obligat, i que ens permetrà posar el nostre interès de demora, de la Generalitat, a compassar-lo al que en aquests moments ha establert l'Estat, la qual cosa és absolutament aconsellable.

És per això que hem demanat –i jo agraeixo a la cambra que ho hagi acceptat– tramitar aquest text amb caràcter de lectura única. El motiu del projecte, com he dit, és l'adaptació de l'interès de demora aplicable a les operacions financeres de la Generalitat. La legislació actual preveu que aquest interès sigui el que determina l'interès bàsic que determina la legislació estatal més el 25 per cent, llevat que la Llei de pressupostos de la Generalitat n'estableixi un de diferent. Això és el que s'ha fet, la Llei de pressupostos del 2009, aprovada l'any 2008, va establir l'interès de demora en el 7 per cent, adaptant-lo d'aquesta manera, o sigui posant-lo exactament en el mateix tipus del de l'Estat, la qual cosa és convenient, no?, perquè estem parlant d'un tema en el qual el que hi hauria d'haver és més aviat una harmonització a nivell europeu, fins i tot. De manera que tenim un interès de demora del 7 per cent en aquests moments, l'Estat l'ha canviat, l'ha posat al 5 per cent, i per tant és totalment aconsellable per a nosaltres també adaptar-nos en aquesta nova realitat i situar-nos al 5 per cent.

Per això es proposen els dos canvis que conté aquest projecte de llei. Primer, el canvi en la Llei de pressupostos –canvi obligat ja que el que hem fet és establir la Llei de pressupostos passant del 7 al 5 per cent–. I, per tant, tindrem vigent ja a partir d'ara un interès del 5 per cent. I, en segon lloc, el canvi en el Decret Legislatiu de l'any 2002 que, en definitiva, vol dir en la Llei de finances, l'article 14.2 de la Llei de finances, fent una cosa que sembla bastant aconsellable, que és afegint al que en aquests moments es disposa la possibilitat que excepcionalment l'interès de demora pugui ser modificat per ordre del conseller. De manera que quan succeeixi una cosa similar en el futur, no calgui haver de canviar totes aquestes lleis que ara estem canviant, sinó que es pugui adaptar, en el curs de l'any, de la resta de l'any, amb una nova realitat.

Això és el que es fa amb aquest projecte de llei i jo demano a la cambra, per suposat, la seva aprovació. Haig d'assenyalar que s'ha de fer d'aquesta manera, no es pot fer d'una manera que hauria estat segurament més ràpida, que és per decret llei, perquè l'Estatut, com vos- tès saben, adopta un conjunt de precaucions, i fa ben fet, probablement, a l'hora d'utilitzar aquest instrument legal que és el decret llei, i entre aquestes precaucions hi ha la d'excloure la possibilitat d'adoptar mesures pressupostàries, és a dir, que suposin, en definitiva, el canvi de la Llei de pressupostos per la via del decret llei. De manera que ho hem de fer per la via de la llei, la via d'aprovar una llei i avui els estic presentant aquest projecte de llei i demanant a la cambra que doni suport en aquesta aprovació per tal de poder introduir aquesta modificació, que és absolutament necessària, perquè en aquests moments seguim tenint un interès de demora del 7 per cent que perjudica, òbviament, aquells que són deutors de la Generalitat.

De manera que com més aviat puguem tenir l'interès al 5 per cent, millor serà també per ajudar aquelles persones que han de fer efectiu el pagament d'aquest interès de demora.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Ara, per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, de manera molt breu i concreta com ho és la proposta que avui se sotmet a consideració, des del nostre Grup Parlamentari estem d'acord amb aquesta modificació puntual, tant del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya com de la Llei de pressupostos referida estrictament al càlcul i a l'aplicació de l'interès de demora, i entendre que nosaltres ens en sentim copartícpis ja que ho hem proposat en diverses ocasions en una de tantes propostes que nosaltres estem fent en aquest àmbit.

Dit això –i seré breu–, doncs, des del nostre grup no podem passar per alt una altra cosa, perquè diuen que la política és pedagogia i la pedagogia és repetir-se i aquí

estem, no? Fixi's, conseller, el que diu l'exposició de motius d'aquesta proposta d'avui, no?, que sotmetem, bàsicament tres coses, diu, de manera literal: «Una, que és una reforma motivada per l'evolució de la crisi en l'economia catalana, que cal adequar la normativa que incideix en els sectors econòmics, especialment el tributari.» Ho repeteixo, això es diu en l'exposició de motius, que «cal adequar la normativa que incideix en els sectors econòmics, especialment el tributari». I tres, i que «per això cal una ràpida reacció normativa». Just les tres coses que fa mesos i mesos que repetim i que no hi ha manera que trobem la reacció ni la receptivitat per part del Govern. I sols ho fan de manera puntual, com en el cas d'avui que, hi insisteixo, que hi estem d'acord, però també de manera com avui de manera molt discreta amb una modificació puntual.

Els mateixos motius que diu l'exposició de motius, conseller, justifiquen, doncs, que hi hagi una adaptació del pressupost a les xifres reals de l'economia catalana. Vostès gestionen un pressupost –i ho saben, sota una base i sota unes previsions que estan absolutament superades i desfasades i per això avui reiterem la necessitat de posar al dia el millor instrument que té un govern per fer front a les polítiques públiques, per fer front als reptes que ens trobem, que, a data d'avui, són molts.

I per altra banda, també els demanem, essent coherents amb l'exposició de motius avui, que adequi la normativa que incideix en els sectors econòmics, especialment també en el canvi tributari. Nosaltres, sabem que els hem dit una i altra vegada que en aquest camp siguin molt més agosarats, no siguem tan contemplatius. No esperin que ens treguin les castanyes del foc des de fora i prenguin la iniciativa que ja veuen en la situació que ens trobem, som els primers en males xifres econòmiques i els darrers en el que serien iniciatives amb majúscules per fer-hi front.

I per això nosaltres avui, doncs, donarem suport a aquesta iniciativa, però també els demanem la mateixa receptivitat en totes aquelles que es van presentant en aquest Parlament. Jo li he dit moltes vegades, conseller, no es fixin tant en qui ho proposa, sinó amb el que es proposa. Nosaltres votem a favor d'aquesta proposta que se sotmet a consideració, però sobretot aprofitem –i amb això acabo– per demanar una i una altra vegada per part del Govern que hi hagi molta més reacció i molta menys resignació en el terreny econòmic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, entenc també, se'm comunica en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya i en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa que intervindrà ara per fixar la seva posició la diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. I en nom dels tres grups que donem suport al Govern la nostra posició serà, evidentment,

de donar suport en aquest projecte de llei que, com ha explicat el conseller, l'únic que fa és deslegalitzar amb supòsits excepcionals el canvi de la Llei de pressupostos, que sembla lògic per adaptar-lo i per flexibilitzar i per evitar que en un futur haguem de canviar amb rang de llei un tema d'aquestes característiques, i també el que fa és que aprofita i fa la modificació de la Llei de pressupostos i redueix l'interès de demora després de la modificació estatal del 7 per cent al 5 per cent.

El conseller ho ha dit, és una llei de caràcter fonamentalment tècnic i per tant jo no crec que s'hagin d'extreure altres conclusions de cap tipus ni com s'ha intentat lleugerament fer aquí abans del meu torn de paraula. I per tant, hi insisteixo, donarem suport en aquest projecte de llei, com no pot ser d'una altra manera.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable conseller, avui el conseller d'Economia porta un projecte de llei al Parlament carregat de sentit comú, cosa que no passa sempre, i per tant, doncs, és un motiu de satisfacció per als que estem a l'oposició. Carregat de sentit comú, però sí que vull fer una matisació amb relació a la presentació que n'ha fet el conseller; ens l'ha presentat com un projecte exclusivament tècnic, és evident que té un component tècnic molt important, però té una petita vessant política i jo no la vull passar per alt, i em sembla que val la pena comentar-la.

Ja avanço que hi estarem d'acord i que hi votarem favorablement, però deixin-me aprofitar l'ocasió, en primer lloc, per remarcar un fet que ja s'ha fet des de la tribuna i és que el projecte de llei parteix d'un reconeixement explícit de l'evolució de la crisi i em sembla que val la pena remarcar-ho. Compartim aquesta reflexió que fa el Govern en la seva exposició de motius. I, en segon lloc també, que incideix en un fet important que nosaltres sempre hem defensat i és incidir en aquest fet tributari i en la disminució d'aquest cost en tant que això afecta els ciutadans, oi? I per tant, també en la necessitat d'adaptar el propi pressupost de la Generalitat a l'evolució d'aquests fets de l'economia que ens estem trobant i que no sempre fa el Govern. I per tant, doncs, que en altres casos que ho estem demanant també crec que seria bo que el Govern tingués sensibilitat per adaptar el pressupost a la nova situació econòmica que estem vivint, que és absolutament diferent de la que el Govern tenia quan va fer el pressupost del 2009. Ha canviat radicalment, això ho ha reconegut tothom, no cal que ho diguem nosaltres, i per tant, en la mateixa mesura que ho fem ara, fem-ho també amb altres elements que són importants.

Té dos aspectes, aquest projecte de llei. Un, purament tècnic, hi estic d'acord, i, a més a més, obligat, necessari, perquè el Govern de l'Estat ja ho ha fet, que és reduir el tipus d'interès de demora del 7 al 5. Necessari

i claríssim, no?, carregat de raó i de sentit comú. Té un segon punt, home, que no és tan tècnic, és una mica més polític, no?, que és deslegalitzar la determinació de l'interès de demora i que per tant sigui el propi conseller qui pugui, en qualsevol moment, en funció de la variabilitat del tipus d'interès i de l'evolució que es vagi produint, decidir si el modifica o no el modifica, sense haver de passar precisament pel tràmit que estem passant ara, que l'estem passant perquè legalment és preceptiu i el Parlament, per tant, exerceix una funció que l'Estatut li dona i que a partir d'aquest moment, quan s'aprovi, no caldrà fer-ho. És a dir, que tindrà un marge de maniobra el Govern, a través del seu conseller, que ara no té. Escolti, cap problema. Nosaltres confiem absolutament amb la capacitat que ha de tenir un govern per fer això, no cal dir que en el conseller que actualment ocupa la conselleria, i a més a més perquè és una mesura més liberal que socialista. Per tant, en aquest sentit, nosaltres, el PP, no podem fer altra cosa que felicitar-lo per haver pres aquesta decisió, no?

Però –i amb això acabo– aquest és un instrument que tindrà el Govern a partir d'aquest moment, i esperem que el faci servir, perquè aquests instruments són per fer-los servir; o sigui, no només abaixar el tipus del 7 al 5, sinó la capacitat que té el Govern, a partir d'ara, de poder, doncs, gestionar aquest tipus d'interès en funció de l'evolució.

Facin-ho, com no ho fan amb altres capacitats que té, normatives, el Govern a l'hora de fixar els impostos que depenen de la Generalitat, que els pot apujar i abaixar en funció de la capacitat normativa que té, i l'únic que fa normalment és apujar-los, no els abaixa mai; doncs, utilitzin aquest instrument.

Nosaltres estarem amatents a la utilització que en fa, del poder que en aquests moments la cambra atorga a aquest Govern, i, per tant, donem un sí convençut –políticament convençut; no tècnicament tan sols, políticament convençut–, a més a més, amb el control legítim democràtic que el Parlament sempre podrà fer sobre l'ús que en faci el Govern d'aquesta potestat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domínguez

Muchas gracias, presidente. Honorables *consellers*, ilustres diputados y diputadas, cuando me llamaron para decirme que se iba a producir la modificación de la Ley de presupuestos pensé: «Albricias, por fin se adapta a las nuevas circunstancias económicas.» No ha sido así. El proyecto de ley que trae hoy aquí el Gobierno, en lectura única, es un proyecto, pues, efectivamente, de carácter técnico y vinculado a unas circunstancias derivadas de la Ley de presupuestos generales del Estado, la reforma mediante el Real decreto ley 3/2009, de 27 de marzo.

Me gustaría abordar esta reforma desde tres puntos. Un criterio de oportunidad: totalmente de acuerdo con la mejora, es decir que realmente es oportuna la rebaja de los tipos de interés legal tanto el interés legal como el interés de demora, y de ahí que consideremos adecuada la reforma de la Ley de presupuestos del Estado y el corolario que tiene en la Ley de presupuestos de la Generalitat.

Ha sido una demanda reivindicada mucho tiempo por las asociaciones de asesores fiscales, el hecho de que se bajara el interés de demora para adaptarlo al precio real del dinero. No carecía de sentido que los tipos del interés legal del dinero que está fijando el Banco Central Europeo, en torno al 2 por ciento, y que aquí se estuviera pagando, el interés de demora, en el 7 por ciento. De ahí que nada que objetar al ajuste del interés a la realidad actual. Quizá sí objetar que a lo mejor se ha sido especialmente parco en la rebaja por parte de la propuesta del Gobierno de la nación, en la medida en que sería a lo mejor más adecuado haber efectuado una rebaja mayor, visto el actual precio del dinero, que nosotros consideramos de cuantía insuficiente. Pero, bueno, dicho eso, nos parece correcta la bajada del tipo de interés, y de hecho beneficiará a muchas personas y a muchas empresas que, en situación de crisis, están pidiendo aplazamientos del pago de los tributos.

Un segundo apartado al que ha hecho referencia el *conseller* de la presentación del proyecto de ley y en el que creemos que no ha sido especialmente valiente. Me estoy refiriendo a la armonización. La armonización, creemos que debe alcanzar a todos los aspectos, incluido el de la fecha. De ahí que en la disposición final nos parezca especialmente equivocado el hecho de que entre en vigor esta ley al día siguiente de su publicación en el *Boletín Oficial del Estado*.

Se ha de tener en cuenta que el Real decreto ley 3/2009, de 27 de marzo, entra en vigor el día 1 de abril. Es decir, a partir del 1 de abril en toda España, en todos aquellos aspectos financieros relacionados con los presupuestos generales del Estado –es decir, los intereses de demora en el aplazamiento de deudas– serán del 5 por ciento. En cambio, aquí en Cataluña –manteniendo la redacción literal de este precepto–, la disposición final nos establece que serán del 7 por ciento hasta que entre en vigor la ley, y, a partir de ese momento –es decir, a mediados de mayo–, será del 5 por ciento.

En esta línea quiero comentar que, en línea favorable a la armonización, precisamente otros gobiernos, como el caso de Navarra, han sido más armónicos que el Gobierno catalán y han establecido que..., en la modificación de su Ley de presupuestos, que la normativa de reforma del tipo de interés entra el 1 de abril, como en todo el Estado. De ahí que nos hubiera gustado, lógicamente, que hubiera sido esta la fecha de entrada en vigor de la ley y no ha sido así. Lo digo por armonizar los tipos de interés de demora, tanto los del Estado como los de la comunidad autónoma, y como han hecho, insisto, otras comunidades autónomas.

Un tercer aspecto que no nos acaba de convencer demasiado es la reforma, que aquí se presenta como de carácter técnico, del artículo 14.2 de la Ley de finan-

zas. Es evidente, a nuestro juicio, que tiene un calado político; no es solamente un aspecto técnico de adaptación de los tipos de interés, sino, precisamente por la atribución de la competencia a quien se le atribuye, entendemos que pasar de la necesidad de una ley –actualmente como establece la Ley de presupuestos y la Ley de finanzas–, para reformar los tipos de interés, a una –permítanme las comillas– «simple orden del *conseller*» para reformar los tipos de interés, pues quizá nos parezca un salto normativo especialmente elevado. De ahí que hubiéramos sido más partidarios de que se efectúe esta reforma por acuerdo del Gobierno y no solamente del *conseller* de Economía y Finanzas; es decir, mediante decreto.

En todo caso, nosotros, a la vista de estas deficiencias que, a nuestro juicio, son sustanciales pero no suficientes para oponernos a la tramitación del proyecto de ley, daremos apoyo a la tramitación en la medida en que supone una mejora de la adaptación al tipo de interés de demora más razonable en función del precio actual del dinero, y, sobre todo, en beneficio de miles de personas, de miles de empresas que en estos momentos se ven obligadas, por la situación de crisis, a pedir aplazamientos en los pagos tributarios entre otros aspectos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(*Veus de fons. Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquest projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte del Llei pel qual es modifiquen determinats preceptes relatius a l'interès de demora del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2009, ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 200-00061/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és la tramitació en lectura única del Projecte de llei de modificació de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació en lectura única. Per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte es tramiti en lectura única. Com que ja hi ha hagut manifestacions, en aquest sentit, oposades, donem un torn per intervenir als diversos grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, intervé l'il·lustre senyor Lluís Corominas i Díaz.

El Sr. Corominas i Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Reclamo l'atenció de la cambra perquè ens trobem davant d'un fet gravíssim a nivell formal, i ho dic amb tot el respecte que ens mereix la institució a la qual parlo. Estem sotmetent a lectura única –i se'ns ha negat el dret a anar al Consell Consultiu– un projecte de llei que, en cap cas, hauria de ser tramitat com a lectura única i que, en tot cas, el dret d'aquest Parlament –el poder legislatiu– de poder demanar empara al Consell Consultiu hauria d'estar per sobre de qualsevol altre criteri. I vostès ens ho neguen. Això representa, independentment del contingut d'aquest projecte de llei, un precedent formalment gravíssim –un precedent formalment gravíssim–, una restricció de drets que no té precedents en aquest Parlament, i, alhora, també, una barreja d'allò que no s'hauria de barrejar mai que és la separació de poders en qualsevol estat de dret. I ho fonamento: l'article 126 del Reglament d'aquesta cambra diu que «un projecte de llei pot ser tramitat directament i en lectura única pel Ple del Parlament o per una comissió, si la naturalesa del projecte ho aconsella o la simplicitat de la formulació ho permet».

Seria discutible dir «si la simplicitat de la formulació ho permet», però que la naturalesa del projecte ho aconsella, això segur que no, perquè estem canviant les majories d'un òrgan de control bàsic per a un estat de dret com per ser l'Oficina Antifrau. I, per, tant, canviar la majoria hauria de ser sotmès a un tràmit d'esmenes que no hi hem tingut cap dret –aquests grups de la cambra– en ser tramitat en lectura única.

La lectura única és un mecanisme excepcional. Però aquest mecanisme excepcional que porti a interpretar que, a més a més, aquest mecanisme excepcional no ens dóna dret a anar al Consell de Garanties Estatutàries o al Consell Consultiu, això encara és més excepcional. Això és excepcionalíssim, si em permeten. És una interpretació que no té cabuda en el nostre ordenament jurídic i que alhora –alhora– representa que retalla funcions del Consell de Garanties Estatutàries respecte al Consell Consultiu. I també, m'explico. L'article 16 de la Llei 2, que crea la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, diu: «Matèries objecte de dictamen per part del Consell de Garanties Estatutàries. Apartat b: l'adequació a l'Estatut i a la Constitució dels projectes i les proposicions de llei sotmesos a l'aprovació del Parlament.»

Ho han escoltat bé? «L'adequació a l'Estatut i a la Constitució dels projectes i les proposicions de llei sotmesos a l'aprovació del Parlament.» Sense cap excepció. Això és un projecte sotmès a l'aprovació del Parlament? Sí. Per què no podem anar al Consell de Garanties Estatutàries o al Consell Consultiu? Quina n'és la raó? Què ho fonamenta? Per què els grups parlamentaris no poden anar al Consultiu en aquest projecte de llei, però en cap altre, atesa la interpretació que s'ha fet d'aquest article?

En el futur, qualsevol govern podrà dictaminar que tira endavant un projecte de llei amb lectura única sense possibilitat de presentar esmenes i sense possibilitat d'anar al Consultiu amb un contingut que pot anar contra l'Estatut?

Jo els demano que reflexionin avui, tots vostès, que aquests dies estem pendents del Tribunal Constitucional; resulta que estem dient que el Constitucional no ens retalli el nostre Estatut, i aquesta cambra, avui, el que farà és la retallada de l'actual Estatut i del seu desenvolupament. (*Forta remor de veus.*) Jo els demano que reflexionin i que els drets que tenim com a grups parlamentaris (*persisteix la remor de veus*), vostès també, perquè algun dia...

El president

Senyores...

El Sr. Corominas i Díaz

...vostès estaran a l'oposició –espero que aviat–, vostès també tindran aquest dret, independentment del contingut de la llei, i vostès avui acabaran decidint que no podem anar al Consell de Garanties Estatutàries quan hi hagi lectura única i, a més a més, que es tramiti d'aquesta manera.

I un últim argument. Es parla de «projectes», per tant, quan hi hagi ponències conjuntes, les iniciatives legislatives populars, qualsevol altra manera de tramitació dels projectes, no la lectura única, qualsevol altra, com que posa «projectes» en genèric..., tampoc serien susceptibles de passar pel Consell de Garanties Estatutàries.

Reflexionin, si us plau, encara hi són a temps, i espero que formalment, no els ho demano sobre el contingut, formalment, ens donin la raó.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

En nom del Grup Socialistes, el senyor David Pérez té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fet gravíssim? Doncs, sí. És un fet gravíssim que, malgrat que al director de l'Oficina Antifrau tots els membres d'aquest Parlament hi han donat el seu vistiplau i han tingut que era la persona més adequada, algun grup parlamentari en aquesta cambra no hi vol donar l'*okay* perquè l'Oficina Antifrau pugui començar a funcionar. Aquest –aquest– és el fet gravíssim. (*Remor de veus.*) Aquest és el fet gravíssim. Mirin, la llei té una possibilitat que el director de l'oficina es pugui aprovar per dos terços. Si això no es fa és per dos motius: un, que no agrada el candidat; dos, que es mol bloquejar la llei –que es vol bloquejar la llei.

Agrada aquest candidat, perquè vostès ho van dir a la comissió parlamentària quan el senyor Martínez Madero va fer la seva presentació. Agrada aquest candidat. L'únic motiu que queda és que es vol bloquejar la llei. Aquest és l'únic motiu.

Mireu, vol dir que quan es canvia la majoria parlamentària es trenca la independència del candidat? No –no. És a dir, amb tots els candidats que hem aprovat en

aquest Parlament a l'època de Convergència, per majoria simple, què passa, que no eren independents perquè estaven aprovat per majoria simple? Què té a veure una cosa amb l'altra? –què té a veure una cosa amb l'altra? Es podrà aprovar el candidat a director de l'Oficina Antifrau per dos terços –ho preveu la llei i ho preveu la modificació que ha fet el Govern–, es podrà aprovar, però la modificació que fa el Govern, i que nosaltres pensem que és un encert, també preveu que si algun grup vol bloquejar aquesta llei no ho pugui fer.

Aquesta llei, quantes vegades ha anat al Consultiu? Dues vegades ha anat al Consultiu; aquesta llei ha anat dues vegades al Consultiu. Per cert, la primera vegada nosaltres vam donar suport per anar al Consultiu, perquè pensàvem, i així va succeir, que hi havien elements de possible inconstitucionalitat. La segona vegada ja van dir que no, i el Consultiu no va trobar cap element d'inconstitucionalitat en el text de la llei.

Per tant, si algú pensa que amb l'acte que fem avui s'està retallant l'Estatut, pot fer tots els escarafalls que vulgui, però el camí que ha de fer no és aquest que està utilitzant en aquesta cambra, no és aquest –no és aquest. I si algú pensa que el Consultiu, per modificar l'elecció d'un candidat per majoria absoluta –per majoria absoluta–, que és el que proposa la llei que aprovarem després, per majoria absoluta..., que això pot ser anties-tatutari, sincerament jo crec que queda claríssimament evidenciat que el que es vol, simplement, és bloquejar aquesta llei, per cert, una llei que potser algú pot pensar que els motius són uns altres, perquè no volen que s'aprovi.

Nosaltres pensem que hi han totes les garanties en aquest acte perquè això es pugui aprovar. Hi ha hagut una resolució, també, per part de la Mesa d'aquest Parlament. Jo, en aquest sentit, crec que el que farà aquesta cambra és definitivament desbloquejar una llei necessària per al país, que preveu el nostre Estatut d'autonomia i que alguns, pel que sigui, no volen que s'aprovi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup d'Esquerra, té la paraula el senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem discutint si permetem, la majoria democràticament escollida d'aquest Parlament, que una minoria bloquegi novament allò que la majoria democràticament escollida ha decidit.

Dues vegades al Consultiu, volen tornar a portar-ho al Consultiu, no volen que es trameti per lectura única: dilació, dilació, dilació i dilació. Conseqüència de què? Només se m'acut una cosa: por. (*Remor de veus.*) No por vostè, senyor Corominas, però sí que hi ha por d'alguns membres del seu grup. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí, sí; això només es resumeix en por.

Miri, vostè diu que estem posant en qüestió l'Estatut. Vostès el que estan fent és utilitzar el sistema PP d'aturar la democràcia. El PP, quan no va aconseguir aturar democràticament l'Estatut, ho va portar a un òrgan burocràtic, administratiu, per intentar frenar la voluntat del poble de Catalunya.

Doncs, la voluntat del poble de Catalunya també s'expressa amb aquesta majoria parlamentària. Quin respecte tenen vostès per la majoria d'aquest Parlament de Catalunya? (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Vendrell i Segura

Escoltin, hi ha hagut una majoria, els agradi o no els agradi, que ha decidit que volia una llei per controlar, per millorar la transparència, l'eficàcia, la gestió de les administracions públiques catalanes. I això ho vol la majoria d'aquest Parlament. I vostès estan utilitzant totes les argücies que se'ls acuden per boicotejar aquest projecte de llei..., perdó, una llei ja aprovada, no un projecte de llei, una llei ja aprovada.

Crec que el que estan fent és lamentable. No se m'acut cap dels milers, centenars de milers d'electors honestos que vostès tenen que pugui entendre quina necessitat tenen de boicotejar un projecte de llei en un punt que senzillament parla de com s'escull, i l'hem hagut de canviar perquè vostès, malgrat reconèixer que el candidat que presentàvem el Govern de Catalunya era el millor candidat possible i incapaços de posar damunt la taula un candidat millor, el que fan és boicotejar via utilitzar la generositat de la majoria que els permetia que hi hagués capacitat de bloqueig. (*Remor de veus.*) Sí, senyors; sí, senyores. I ho saben. I poden fer tota la remor que vulguin –poden fer tota la remor que vulguin–; saben que avui el que estan fent és molt trist. Això no és sentit d'estat, això no és cultura de govern i això no és estima pel país. (*Remor de veus.*) Sí, que ho saben –sí, que ho saben. Poden dir tot el que vulguin; vostès saben que és així.

No se'ls ha permès de portar-ho al Consultiu senzillament perquè vostès argumentaven en base a un article que està derogat, a un article que està derogat com els diu la resolució adoptada per la Mesa. Per tant, no tenia cap sentit de portar-ho al Consultiu. I no se'ls permetrà que aturin la lectura única, perquè, com vostè deia, si la naturalesa del projecte ho requereix, s'ha de fer per lectura única. I la naturalesa del projecte reclama la urgència d'aquest projecte perquè d'una vegada per totes tinguem una eina per lluitar perquè les institucions d'aquest país funcionin com cal, amb transparència i amb eficàcia, i no seran vostès qui ho impedeixin.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

La senyora Dolors Montserrat, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, de l'escó estant, per anunciar-li que el posicionament sobre el projecte de llei el farà la il·lustre diputada senyora Belén Pajares, però sí per anunciar-li, senyor president, que el Grup Parlamentari Popular votarem en contra de la lectura única del projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Laia Ortiz té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa; després tindrà la paraula el senyor Domingo.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres, com la resta de grups que donen suport al Govern, no donarem suport perquè aquesta llei vagi per enèsima vegada al Consultiu; no, perquè no hi ha raons jurídiques, i no, perquè aquesta llei, la de la creació de l'Oficina Antifrau, ha passat tots els filtres, i perquè què deu tenir a veure que es prevegi una doble votació per evitar el dret a veto amb complir més o menys l'Estatut o més o menys la Constitució?

Però vostès volen utilitzar els mecanismes de què doten les lleis per cercar el consens precisament..., no els volen utilitzar per cercar el consens, sinó per exercir el dret a veto, per aturar i impedir que s'apliquin lleis aprovades democràticament per la cambra, que expressa la sobirania popular. I això és un ús fraudulent dels instruments de garantia democràtica. El veto no és democràcia, és obstruccions i autoritarisme de la minoria. (*Remor de veus.*) Perquè..., de no acceptar aquesta llei i aquesta majoria parlamentària que és legítima i que a vostès no els agrada. I és veto perquè no tenen cap raó, com van demostrar en el *hearing* del senyor Martínez Madero, per no votar-ne el nomenament; només es van dedicar a parlar que aquesta llei no els agradava, i estàvem parlant d'un *hearing*, estàvem parlant que si aquesta persona era idònia o no; només es van dedicar a parlar de la llei, però el candidat els era exactament igual. El senyor Corominas, precisament, va lloar la seva trajectòria professional, va dir que era una persona que garantia la independència.

I, de fet, s'ha cercat el consens, des de la ponència fins al nomenament, però l'han dinamitat des del principi. La seva obsessió per tal que no entri en funcionament l'Oficina Antifrau és preocupant, perquè, després de tot el procés que ha passat aquesta llei, ho volen enviar de nou al Consell Consultiu, amb cap argument jurídic, simplement perquè es modifica la majoria per evitar el veto, el que vostès estan sotmetent a aplicació.

El seu grup, Convergència i Unió, però també altres grups de l'oposició, estan recurrent al Consultiu per retardar allò que no els agrada, volen utilitzar el Consell Consultiu per aturar allò que no han guanyat en aquesta cambra; una tècnica semblant a la que utilitza el Partit Popular quan recorre al Tribunal Constitucional contra aquelles lleis i aquells estatuts que no van votar. Volen guanyar als tribunals allò que no poden guanyar al Parlament, però no és justificable: el que s'introdueix

amb aquesta modificació és un sistema de doble votació per impedir el seu veto, com passa en l'elecció, per exemple, del síndic de greuges o del síndic major, i no crec que puguin qüestionar la independència d'aquestes institucions.

Així que, per tant, no donarem suport a la seva sol·licitud d'anar al Consell Consultiu. Per tant, entenem que el que hauria de fer una oposició responsable és construir i impulsar en comptes de vetar i bloquejar.

Gràcies.

El president

El senyor Domingo, ara sí, té la paraula en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. No quería anticiparme demasiado en la intervención, a pesar de que tenía muchas ganas de hablar. Y tengo ganas de hablar porque realmente la tramitación de todo el culebrón de la Oficina Antifraude es especialmente penosa.

Y permítanme que, a todos, desde la minoría más minoría, les pueda tirar de las orejas. Creo que, efectivamente, la tramitación de la lectura única, tal como contempla el artículo 126 del Reglamento, es especialmente forzada.

A la vista del debate que ha habido ahora y del que habrá después, evidentemente no estamos ante un tema simple, es decir, no es una simplicidad lo que se está debatiendo hoy aquí. Y evidentemente, el tema de la naturaleza de la Oficina Antifraude..., ¡hemos dado mucho empaque y mucha trascendencia en este Parlamento a la Oficina Antifraude! Y decir hoy aquí que la Oficina Antifraude y la reforma de la designación del director de la Oficina Antifraude por mayoría cualificada o por mayoría absoluta es un tema equivalente al de la reforma del tipo de interés de demora que hemos tenido anteriormente en una tramitación claramente, sí, de contenido técnico, pues permítanme, a los defensores de la Oficina Antifraude: no devalúen esta institución, no estamos ante un tema menor, estamos ante un tema de una gran trascendencia y que nuestro grupo parlamentario, Ciudadans, ha apoyado en esta cámara con especial encono. De ahí que se hayan ustedes equivocado, pero rotundamente –rotundamente–, en la formulación de la tramitación: no cabe el proyecto de lectura única en este caso. Y lo saben –y lo saben. (*Remor de veus.*)

Pero, bueno, tenemos lo que tenemos, tienen la mayoría que tienen, y ustedes han decidido que eso va a ser así. Nosotros –ya lo anuncio– nos oponemos a la tramitación de lectura única en el proyecto, porque, entre otras cosas, alguna de las enmiendas que se han incluido, de las reformas que se han incluido en el proyecto de ley, quiere decir que pudieron haberlas aprobado, porque una de ellas era una propuesta del Grupo parlamentario Mixto. En este sentido proponíamos precisamente que el cese fuera con las tres quintas partes, y entonces no quisieron. Y ahora vienen a decirnos que se está reformando por no sé sabe qué...

La exposición de motivos todos sabemos que es una mera argucia legal y ya sabemos cuál es el fondo y las razones de fondo que la motivan. Y aquí la han dejado palmariamente clara los intervinientes que dan apoyo a la mayoría.

Primer aspecto, fundamental: no a la tramitación en lectura única, porque vulnera el artículo 126 del Reglamento de la cámara. Segundo aspecto, que es el que aquí se somete: siguiendo ese rodillo, ese lamentable rodillo en el tema de la Oficina Antifraude, hoy aquí nos generan un precedente que vinculará a la cámara para siempre. Lo inmediato, el árbol, les está a ustedes impidiendo ver el bosque, y creemos que tienen que tener una visión más de futuro. Nosotros ya saben que no somos especialmente amantes del Consell de Garanties Estatutàries; de hecho, no es precisamente una institución que hayamos apoyado en la tramitación del proyecto de ley. Pero ustedes la devalúan, y la devalúan hoy aquí con la decisión que han tomado de impedir a un grupo que con evidente ánimo obstruccionista, filibusterista, sin ningún sentido, sin ninguna razón, va a llevar al Consell de Garanties Estatutàries la posible inconstitucionalidad del precepto, porque no hay ni razones estatutarias ni razones constitucionales para justificar en nada la llevada al Consell Consultiu o al Consejo de Garantías Estatutarias. No tienen ninguna razón; lo hacen por mera obstrucción, por mera dilatación, no les quepa la menor duda. Pero tienen derecho a hacerlo. Y ustedes hoy aquí dicen que no tienen derecho a hacerlo.

Y a partir de ahora vamos a tener en cuenta el precedente, y yo les invito a que reflexionen sobre el precedente que están marcando hoy aquí, porque va a marcar la legislatura y las sucesivas legislaturas, hasta que se reforme el Reglamento de la cámara; y eso me parece que va para largo. Tomen nota de lo que han hecho hoy aquí o de lo que van a hacer aquí, porque hoy el precedente les va a marcar para siempre. Y yo creo que en política, sinceramente, no todo vale.

Muchas gracias.

(*Remor de veus.*)

El president

Procedim ara a la votació.

(*Pausa llarga.*)

Doncs, procedim a aquesta votació per tal d'acceptar la tramitació en lectura única d'aquest projecte de modificació de la Llei de l'Oficina Antifrau.

Comença la votació.

El resultat és de 70 vots a favor i 60 vots en contra. Per tant, queda aprovada aquesta tramitació en lectura única.

D'acord amb l'article... (*remor de veus*), d'acord amb l'article 105.2... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors i senyores diputats, si us plau. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques. Té la paraula, honorable conseller.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com saben, aquest Govern té uns objectius clars, definits, i em plau constatar avui en aquesta cambra que està complint de manera perseverant aquest full de ruta per a assolir-los. De fet, crec que la creació de l'Oficina Antifrau i la iniciativa que ens porta avui a modificar-la són precisament un bon exemple de compromís, un bon exemple de perseverança en aquests objectius de legislatura.

El Govern té el compromís de crear l'Oficina Antifrau en el marc de les mesures relacionades amb la transparència, amb l'eficiència en la gestió pública; ho saben molt bé. I, com poden suposar, el que importa en darrer terme no és tant ja en aquest moment l'aprovació de la llei o la creació del mateix ens, sinó que efectivament faci la seua feina i que, en definitiva, es reforci la transparència, es reforci la integritat en la gestió del conjunt de les administracions públiques al nostre país.

Crec que, arribat aquest punt, he de fer un exercici de franquesa, un exercici de sinceritat, i dir-los que m'agradaria haver evitat, per descomptat, el tràmit que avui ens ocupa. I aquest desig saben que no és un desig fugaç, que hem fet un esforç intens, llarg, constant, pel diàleg amb tothom, absolutament amb tothom, amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Però alhora estic també obligat a fer un exercici de responsabilitat i, per tant, d'evitar situacions de bloqueig, per tant, un exercici de responsabilitat per fer funcionar les institucions més enllà de la dinàmica estrictament partidària.

La creació de l'Oficina Antifrau saben que ha experimentat un extraordinari recorregut parlamentari: dos treballs en ponència, dos processos d'esmenes, dues sessions de compareixences, dos dictàmens del Consell Consultiu. Aquest recorregut ha fet que inqüestionablement la norma gaudeixi d'una elevada qualitat i seguretat jurídica. I alhora, en el seu moment, va permetre que les posicions de diversos grups parlamentaris s'anessin acostant tant com era possible. Els voldria recordar que el text va incorporar el resultat d'un actiu treball en ponència, s'hi van arribar a introduir cinquanta esmenes durant el tràmit parlamentari, i que des del Govern sempre –sempre, sempre– s'ha estat atent i disposat a incorporar qualsevol millora o modificació a proposta dels grups parlamentaris.

La coincidència no va ser possible en aspectes nuclears, és cert. Sempre hem considerat, per exemple, des del Govern que havia de ser un nou ens independent adscrit al Parlament, per tant, totalment deslligat del Govern, i que havia de gaudir de potestat d'investigació.

En qualsevol cas, considero que des del passat dia 5 de novembre, tan bon punt la Llei de creació de l'Oficina Antifrau va ser aprovada i publicada al diari oficial, les institucions d'aquest país –i em refereixo, en aquest sentit ampli, al Govern i al Parlament– tenim un encàrrec: tenim l'encàrrec de complir amb la Llei de creació de l'Oficina Antifrau, per tant, de crear l'Oficina Antifrau.

Aquest encàrrec de complir la llei, com saben, passa en primera instància per la valoració i l'elecció del candidat a director o directora de l'oficina, i aquest no és un tràmit menor. L'oficina és un ens independent, i això suposa que executivament depèn en la seua totalitat de l'autoritat del seu director o directora, que retrà comptes a la cambra legislativa catalana, retrà comptes als representants del poble. Tots els aspectes estructurals són de la seua exclusiva competència, com per exemple l'elaboració del pressupost, l'aprovació de les relacions del lloc de treball o la presentació del projecte de normes d'actuació o de règim interior. En altres paraules, sense el nomenament del director o de la directora de l'Oficina Antifrau no pot començar a caminar aquesta institució, aquest ens; sense director o directora no podem donar compliment a la norma aprovada per la cambra legislativa catalana, per aquest Parlament.

I és en aquest punt que em voldria aturar, perquè és l'essència que promou la modificació normativa que en aquest sentit, una pregunta: una vegada aprovada la llei per aquesta cambra, què és el que la mateixa llei estableix que s'avalui del candidat a dirigir l'oficina? Què demana a les diputades i diputats d'aquesta cambra que valorin a l'hora d'escollir-lo? Permetin-me també, doncs, una resposta: el compliment i la idoneïtat en les condicions requerides pel càrrec. I els puc significar les tres més rellevants: independència, objectivitat i professionalitat. I saben perfectament tots els membres d'aquesta cambra que no és pas la manca de cap d'aquestes condicions el que bloqueja, el que obstaculitza des de fa mesos la seva elecció.

Durant la sessió de valoració d'idoneïtat del candidat, des de tots els grups parlamentaris es van poder escoltar declaracions explícites sobre la qualitat de la seua trajectòria professional, sobre la garantia de la seua independència, de totes les formacions polítiques. De la mateixa forma es va posar en relleu que més enllà de l'excel·lència del candidat, que va ser rotundament reconeguda, ho repeteixo, l'actitud era la de no activar la creació de l'Oficina Antifrau, per tant, la de frustrar qualsevol evolució de l'Oficina Antifrau.

Aquesta constatació ens ha obligat i ens ha legitimat també a fer un exercici de responsabilitat i, per tant, a presentar avui aquesta proposta de modificació del marc legal. Tal com els deia al principi, s'ha fet un esforç constant i intens de diàleg sobre l'elecció del candidat. No cal que ho reconeguim amb la boca grossa, ho fan de fet amb la boca petita; per tant... Tampoc cal, però, que ho contradiguin, perquè ha estat així, ho saben del cert, que és així, tots plegats.

Entendran que una situació de bloqueig en aquesta circumstància no és assumible: qüestiona els compromisos del Govern, impedeix dur a terme una iniciativa que tenim la convicció que serà positiva per al conjunt de les administracions públiques del nostre país i, en darrer terme, fins i tot qüestiona l'eficàcia de normes aprovades en aquest Parlament i, per tant, el mateix principi democràtic.

Arribat a aquest punt, el Govern ha estimat necessari que el procés d'elecció del director o directora incor-

pori un sistema de doble votació, per tal de facilitar el seu nomenament en cas que no pugui ser escollit per la majoria que es requereix inicialment. Aquesta millora és precisament la que proposem amb el projecte de llei que duem avui a la cambra. Concretament, es considera necessari modificar l'article 9 de la Llei 14/2008 i establir que, en el cas que en la primera votació no sigui escollit o escollida per la majoria de les tres cinques parts, es produeixi una segona votació, en què es requereixi la majoria absoluta dels membres del Parlament per fer efectiva la seva elecció.

Igualment, es considera necessari modificar l'article 11, que estableix les causes de cessament, per tal que, en el supòsit que es proposi el seu cessament per negligència notòria i greu, la majoria que es requereixi per fer efectiu aquest cessament sigui de tres cinques parts, i, en el cas que no s'aconsegueixi, es faci una segona votació, en què es requereixi una majoria absoluta.

No puc cloure, senyores diputades i senyors diputats, aquesta presentació d'aquesta modificació del projecte de llei sense invocar altra vegada la recerca del consens. El Parlament de Catalunya tindrà un paper molt important, molt rellevant, en el desenvolupament i en el seguiment d'aquesta institució ja des dels estadis inicials, a través del control de l'organització interna, com a través de l'avaluació periòdica de la seua activitat. A més, diverses veus prou autoritzades –ho saben molt bé–, autoritzades en la matèria, han manifestat que aquesta és una iniciativa potent, que aquesta és una eina important, que dona compliment a la Convenció de les Nacions Unides contra la corrupció, aprovada a Nova York el 2003, una eina moderna, ambiciosa, que serà observada també amb atenció a nivell internacional.

Sincerament els trasllado que en el moment actual no té cap sentit que es pugui encara menystenir aquest potent instrument de millora del sector públic, de millora de transparència del conjunt de les administracions públiques catalanes, on a més la cambra legislativa catalana, les diputades, els diputats, tots vostès, els representants dels ciutadans de Catalunya, tenen legalment assignada una important, importantíssima responsabilitat.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. L'article 2.1 de l'Estatut de Catalunya diu que la Generalitat és el sistema institucional en què s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya, i el 2.2 diu que la Generalitat és integrada pel Parlament, Presidència de la Generalitat, Govern i les altres institucions a què es refereix el capítol cinquè del títol II, que són el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges, el síndic de Comptes i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya; no hi és, l'Oficina Antifrau de Catalunya. I no hi és perquè quan es va tramitar l'Estatut, tot i que ja s'havia començat el

tràmit de l'Oficina Antifrau, cap dels grups que donen suport al Govern, que ara diuen que ha de ser una eina fonamental del nostre ordenament jurídic, van voler que s'inclogués en la nostra norma bàsica, en la constitució de Catalunya.

Per tant, l'òrgan bàsic, segons vostès, que ha de vetllar per la transparència de l'Administració pública de Catalunya no va ser recollit per l'Estatut. I si no té força, aquest òrgan bàsic, és perquè vostès –el senyor David Pérez ha dit que hi era, no hi és– no van voler que s'inclogués a l'Estatut. Per tant, que quedi clar primerament això, perquè és bàsic per explicar el perquè de l'oposició al projecte de l'Oficina Antifrau; no tant a la designació del candidat, sinó al projecte de l'Oficina Antifrau. I per això des del primer moment hem mantingut la mateixa posició.

Llegiré les funcions de l'oficina: «Fiscalitzar l'activitat econòmica i financera del sector públic de Catalunya, vetllant perquè s'ajusti a l'ordenament jurídic; fiscalitzar les subvencions, els crèdits, els ajuts amb càrrec als pressupostos dels ens públics, i també els avals, exempcions fiscals directes i personals, etcètera; fiscalitzar els contractes subscrits per l'Administració de la Generalitat i altres ens del sector públic; fiscalitzar la situació i les variacions del patrimoni de la Generalitat i d'altres ens públics; fiscalitzar els crèdits extraordinaris; emetre dictàmens al voltant de l'eficiència de la despesa pública; fiscalitzar el grau de compliment dels objectius proposats pels òrgans; fiscalitzar la comptabilitat.» Totes aquestes funcions no són de l'Oficina Antifrau; totes aquestes funcions són de la Sindicatura de Comptes. Bé, evidentment hi ha un encavalcament de funcions. Des del primer dictamen del Consultiu nosaltres vam demanar que, per tenir força aquest organisme, estigués adscrit a la Sindicatura de Comptes, que té cobertura estatutària, i que, a més a més, no es produiria el «solapament», encara que fos com a oficina dintre de la sindicatura, però que tingués una cobertura estatutària per donar-hi força.

Vostès –i entro en el contingut de la modificació– ens diuen que volen consens, però la seva manera de buscar el consens és dir: «Afegeixi's al consens.» I «afegeixi's al consens» és: «Faci el que jo li dic.» I vostès no han parlat de contingut en cap moment, d'aquesta llei, perquè hi hagi aquest consens. No ho van voler quan en vam fer la tramitació... Li recordo, senyor Vendrell, que vostès es van oposar a anar per primera vegada al Consultiu, amb la rebregada impressionant, jurídica i competencial, que els va fer el Consultiu, que vostès van ser l'únic grup de la cambra que van dir que ja estava bé el text inicial –per això és important que es pugui anar al Consultiu, senyor Vendrell, a nivell formal, independentment del contingut. I aquest consens, evidentment, requereix passos.

I quins passos fan vostès després de l'aprovació de la llei? Pas 1: Llei d'acompanyament dels pressupostos. Sense encomanar-se a ningú, vostès diuen que, cada vegada que hi hagin fons de la Generalitat investigats, el Departament d'Economia i Finances nomenarà una persona al costat de l'investigador. Increïble: l'investigat, investigador –increïble. A més, estableixen admi-

nistracions de primera i de segona a la Llei antifrau. La Generalitat sí que pot tenir l'investigador i l'investigat, però els ens locals, les universitats, les diputacions, els consells comarcals, no poden posar un investigador al costat de l'investigat. Bé, això de moment ja és d'una gravetat conceptual increïble, perquè a més a més d'això n'havíem parlat, i molt, en ponència, i vam quedar entre tots que no era normal que l'investigat tingués capacitat de seguir la investigació. Més tenint present que es produeix una contradicció en el mateix text de l'actual llei, perquè quan hi hagi secret d'actuacions –que vostès l'han mantingut, malgrat que el Consultiu els va dir que no pot haver-hi secret d'actuacions– què farà l'encarregat del Departament d'Economia i Finances de seguir en la investigació? S'abstindrà? Se l'informarà? No se l'informarà?

I la segona cosa que fan és aquesta que fan avui. La primera, no buscar el consens, només dir-ho. La segona, a banda de ser jutge i part en el procés, la segona que fan és la d'avui. Com que, segons vostès, l'oposició bloqueja el nomenament, perquè no hi ha consens, perquè no hi ha voluntat de consens, doncs anem a fer que es pugui aplicar el corró del tripartit. I s'aplica el corró. I es fa en lectura única i sense possibilitat d'anar al Consultiu, establint un precedent gravíssim en la història del parlamentarisme català –establint un precedent gravíssim en la història del parlamentarisme català. En qualsevol decisió al voltant de nomenaments de la corporació de ràdio i televisió, en qualsevol decisió al voltant de circumstàncies que vostès interpreten que siguin de lectura única, resulta que no tindrem l'empara del Consell Consultiu.

I això vostès ho han fet avui, i és la segona modificació que fan de contingut. I dic «de contingut» perquè, si vostès volen entrar a debatre sobre el contingut per arribar al consens, demà mateix; i els farem la llista de les coses que creiem nosaltres, que des del principi els estem dient: sí a l'Oficina Antifrau, no a una oficina antifrau sola, amb un ordenament jurídic que no li dóna cap empara, ni constitucional ni estatutària. L'Oficina Antifrau està òrfena en el nostre ordenament jurídic, donin-li vostès, donem-li tots plegats cobertura a través de la seva adscripció a la Sindicatura de Comptes.

Finalment, nosaltres creiem que realment ens trobem davant una norma en la qual es qüestiona la simple adequació als principis de l'estat de dret, com he dit abans; i la separació de poders, també –i la separació de poders. Però el que estem fent avui és que amb la majoria del Govern aprovarem el director de l'Oficina Antifrau. Això és el que estem fent avui: la majoria del Govern aprovarà el director de l'Oficina Antifrau. I la majoria del Govern determinarà que, com que estem al Govern, quan els fons de la Generalitat siguin investigats, hi haurà un inspector al costat del que investiga. Això ho han fet vostès en cinc mesos. En comptes de dir-nos: «Anem a entrar en el debat de a quin consens podem arribar a fons en els continguts», que és entrar-ho dintre de l'adscripció de la Sindicatura de Comptes, que, com els he llegit, té les mateixes funcions. I no em diguin que la Sindicatura és *ex post*, perquè no ho posa enlloc, que és *ex post*, no posa enlloc que la Sindicatura de Comp-

tes només pugui fer inspeccions *ex post*, enlloc; enlloc, ho posa. I si no, evidentment, reformem-ho.

Acabo de veritat ara. La gravetat formal del que hem fet avui crec que ens portarà a una reflexió a tots plegats: l'organisme que avui aprofitem no serà un organisme independent, perquè vostès l'han modificat dues vegades per treure'n aquesta independència. I en el contingut, ho repeteixo, no s'hi ha volgut entrar. A cap de les reunions que hem tingut s'ha pogut entrar en el contingut, en cap –en cap.

Vostè, senyor Vendrell, ens ha dit una cosa que ens dol i moltíssim, perquè des del principi ho diu: «Vostès tenen por.» Qui té por, senyor Vendrell? Els organismes del Govern, els departaments que no donen els informes a l'oposició? Els informes que es canvien d'un dia per l'altre, quan els anem a veure, primer ens en donen uns i després uns altres? La negativa constant a accedir a l'Institut Català de Finances i a tota la informació de l'Institut Català de Finances? L'empara constant que hem de fer de la Presidència d'aquest Parlament, perquè no se'ns dóna accés als informes i a la informació a què tenim dret com a grups parlamentaris? Qui té por, senyor Vendrell? Qui té por, senyor Vendrell? Un govern que feia la proclama de les mans netes i que ha acabat no donant informació en aquest Parlament? Qui té por, senyor Vendrell? No ens ho digui més, això, perquè sap que no és veritat –sap que no és veritat.

Nosaltres vam votar que sí a la primera votació que va haver-hi, com sap vostè, en comissió, de l'Oficina Antifrau. I després del primer dictamen del Consell Consultiu vam dir que no tenia cabuda a l'ordenament jurídic, si no ho modificaven adscriuint-la a la Sindicatura de Comptes. És una posició que vull repetir perquè tothom ho sàpiga. La nostra negativa és de continguts, que ningú s'equivoqui, no tenim por de res. La nostra negativa és de continguts. No té cabuda formalment al nostre ordenament jurídic un organisme que no té empara ni estatutària ni constitucional.

Si vostès volen consens, demà mateix adscriguin aquest organisme, tal qual, Oficina Antifrau, dintre de la Sindicatura de Comptes, i nosaltres li donarem suport. Aquesta és la nostra condició, i no n'hi ha cap altra.

Moltes gràcies.

El president

L'illustre senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

(Pausa.)

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que el Govern l'encerta presentant aquest projecte de llei, perquè quan és impossible aprovar el candidat a director o directora per dos terços és, efectivament, perquè no agrada aquest candidat o perquè es vol aprofitar aquesta majoria qualificada per bloquejar la llei. Per tant, davant l'evidència que un bon candidat..., però s'està bloquejant permanentment la llei, és millor fer una modificació

en aquesta llei per tal que, si no és per dos terços, es pugui aprovar per majoria absoluta.

Efectivament, no estem en aquest cas que no agradi el candidat. En la compareixença que va fer el senyor Martínez, David Martínez Madero, va precisament impressionar tots els que estaven..., els que vam poder participar d'aquell debat. Tots, eh?, el Govern i l'oposició. Tots van comentar que era un..., i es va escriure també pels opinadors: «el acreditado prestigio, su independencia de veras, que se cree el proyecto y que se ve capacitado para superar las notables limitaciones». Hi insisteixo, a tothom va agradar aquell candidat.

Estem, doncs, clarament en el segon cas: que ens agrada el candidat però no el votem. Per què? Perquè no ens agrada la llei –perquè no ens agrada la llei. Però això vostès ho van dir des del primer dia: «No volem aquesta llei.» I ho van dir, i ho van dir: «No volem aquesta llei.» Diu: «No, nosaltres no volem que depengui del Govern» –primer projecte de llei, que depenia del Govern–, «volem que depengui del Parlament.» D'acord, ja depèn del Parlament; és que ara la llei depèn del Parlament. Diu: «No, ara volem que depengui de la Sindicatura.» Perfecte. Però vostès volien que depengués del Parlament, i ara aquesta llei depèn del Parlament, l'Oficina Antifrau. Depèn... Nosaltres també, efectivament –efectivament–, volíem que depengués del Parlament, i és el que fa la llei –és el que fa la llei. I ara per què canvien? Ara vostès per què canvien? Ara ja no volen el Parlament, ara volen que depengui de la Sindicatura de Comptes. Escolti'm, escolti'm: vostès volien que depengués del Parlament, i aquesta oficina depèn del Parlament.

Vol dir que amb una votació per majoria absoluta el candidat deixarà de ser independent? Això, on ho posa? On ho posa, que una persona que escollim en aquesta cambra, si és escollida per majoria absoluta, deixarà de ser independent? O sigui, totes les persones que hem escollit alguna vegada en aquesta cambra vol dir que ja no són independents perquè no han estat escollides per dos terços? No és veritat, no és veritat, en absolut és veritat.

Miri, els informes, tots, tots els informes... Senyor Corominas, tots els informes, tots –tots–, vostès els han pogut revisar, tots –tots–. Li vam assegurar que no és el cas de la situació anterior, i si vol en parlem –i si vol en parlem, eh? Molts informes que no es van poder revisar i que van..., bé, i que van aparèixer en un calaix, trenta informes, de cop; i si vol parlem del contingut d'algun d'aquests informes. Ara tots els informes es poden revisar. El que no es pot fer és fotocòpia, perquè ho preveu el reglament. El mateix reglament que hi havia abans, el mateix, exactament la mateixa redacció que hi havia abans, la mateixa, en funció de l'índole; això no ha canviat en absolut. Per tant, transparència total, tota la transparència en aquest sentit.

Aquesta llei ha anat dues vegades al Consultiu; dues vegades, ha anat al Consell Consultiu. I una de les vegades nosaltres hi vam votar a favor, perquè pensàvem que hi havien elements que podrien vulnerar la constitucionalitat del projecte. Va ser així, es va canviar, va tornar a anar al Consultiu. Nosaltres vam dir que no

valia la pena, que ja estava correctament la llei, i també ho va dir el Consultiu, que era així. I vostès es tornen a encaparrar que ha d'anar una altra vegada al Consultiu perquè potser, quan escollim un candidat per majoria absoluta, això és inconstitucional. És un *chiste*! –és un *chiste*! És a dir, quan un escull un candidat per majoria absoluta, això és inconstitucional. Per què? Per què? Per què? No és veritat. De veritat, no és veritat.

Consens. Vostè ha de reconèixer –i aquí estan els altres candidats– que en el tràmit de la comissió parlamentària, que en el tràmit de ponència es van acceptar moltes de les esmenes que plantejava el Grup de Convergència, moltes. No tinc la quantificació; jo no sé si el diputat Vendrell les tindrà... Moltes. Cinquanta, moltes, eh? Consens? Molt! «Ja, però no m'heu acceptat la dependència a...» D'acord. I això és trencar el consens? És a dir, el consens solament ha de ser en això que vostè diu? No a..., no, no, no: cinquanta elements que es van acceptar.

Però hi ha un fet que, si em permet, jo no acabo d'entendre. Diu: «No, el candidat és molt bo, hem estat d'acord amb ell en la comissió en què es va fer la seva presentació al Parlament, però, clar, no hem arribat a un consens.» Què falta? Què falta? Que han de demanar vostès alguna cosa més? El candidat és bo, s'ha de votar, però, no, és que hem de consensuar. Què hem de consensuar? Què volen? Què voleu? Ah?, el tema del candidat és ara la Sindicatura? Això no està ja aprovat en aquest Parlament? No, no... Clar, tot, tot, clar, clar... El tema no és el candidat sinó que el tema és tot. Doncs, diguin-ho d'una vegada, que és que no ens agrada aquesta llei, que no volem Oficina Antifrau. Digueu-ho d'una vegada. El problema no és el candidat, el problema no és la votació del candidat, el problema és que no volem aquesta llei. Digueu-ho. Què vol dir consensuar? Què voleu? Alguna cosa a canvi de tot això?

Jo crec que vostès –vostès–, nosaltres hem fet molt d'esforç de consens en aquesta llei, i a més vostè ho sap, senyor Corominas, vostè ho sap perfectament que això ha estat així. S'ha arribat a molts punts de consens en aquesta llei, inclús –inclús– en algun moment –i vostè ho sap també perfectament– que en algun moment dins del tripartit també teníem elements de no-trobada en aquestes qüestions, hem arribat tots a un consens per mirar que aquesta llei pugui ser també aprovada pel Grup de Convergència i Unió, no ha sigut possible –no ha sigut possible. Però miri, hi ha una possibilitat, és que no ha sigut possible pels grups que donen suport al Govern, és una possibilitat; però n'hi ha una altra, hi ha una altra possibilitat, eh?, que aquest consens ha estat impossible pel primer grup de l'oposició, per Convergència. Són les dues possibilitats. Si no hi ha hagut consens pot ser per culpa nostra, però pot ser que algú no ha volgut des del primer moment que no hi hagi consens en aquesta llei.

Miri, és qüestionat... Vostè diu: «Nosaltres no estarem d'acord amb aquesta llei perquè es qüestiona la separació de poders.» No és cert, i vostè ho sap –i vostè ho sap– que això no és cert. Vostè ho sap perfectament que això no és cert. Quan un candidat escollit en aquesta cambra per majoria absoluta, o no, o per més de majoria

absoluta, com ha passat moltes vegades, com pot passar ara –com pot passar ara, és a dir, el senyor Martínez Madero pot ser escollit per dos terços, i això ho preveu la llei també. Si no s'escull per una majoria que no sigui de dos terços no serà independent? No és cert. I ho dic, hi insisteixo, molts noms que hem escollit en aquesta cambra, que no s'han escollit ni tan sols per majoria absoluta sinó per majoria simple han deixat de ser candidats independents? No és veritat –no és veritat–, no té res a veure una cosa amb l'altra.

Jo hi insisteixo, i acabaria, si em permet, senyor president, ràpidament per acabar, amb la lectura d'un article de Francesc-Marc Álvaro que, precisament era la persona que comentava fa un moment parlant del senyor David Martínez Madero. Diu l'article, i miraré de traduir directament al català: «Malgrat tot al senyor Artur Mas li convé donar el sí al nomenament del senyor Rodríguez Madero, per dos motius. Per marcar distàncies dels vint-i-tres anys de pujolisme i per liderar amb claredat, atès que el PSC no ho farà perquè avui té massa poder, una lluita contra la corrupció que està perfectament, que enganxa perfectament amb el que ha exposat en la seva conferència del 20 de novembre del 2007.» S'equivoca, perquè el PSC, malgrat tenir molt poder, està a favor de l'Oficina Antifrau, però també s'equivoca –però també s'equivoca–, jo crec, perquè l'Artur Mas, Convergència, en aquest cas, no acceptarà aquest repte que té de lluita contra la corrupció, com diu al seu article «Corrupció i catalanisme».

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, novament, senyor Corominas, jo acabo de tenir un això que en diuen un *déjà-vu*, no sé si a vostè li han passat la transcripció de la intervenció que va fer vostè a l'últim debat sobre la llei, perquè ens ha explicat el mateix que quan vam discutir la llei, i aquí no estem discutint la llei. Miri, jo no sóc cap llumenera, però ja els he entès els arguments que té vostè contra la llei, ja els hem entès... No ara, eh?, fa mesos que he entès els arguments, i són respectables, però no cal que hi insisteixi perquè la llei està aprovada. La llei que a vostè no els agrada, ja ho sabem. Que vostè ens diu que voldria consens. Entenc que per vostè el consens és que acceptem una cosa que vostè ens planteja, i en democràcia la cosa no va així. És a dir, el consens vol dir que les parts són capaces de posar-se d'acord i coincidir en un text, quan no passa això es vota i qui té majoria tira endavant el projecte. I això és el que va passar en aquest Parlament ja fa mesos, el 5 de novembre de 2008, i es va aprovar una llei. En el moment en què s'aprova una llei, els demòcrates entenem que el que hem de fer és complir-la.

Fixi's, nosaltres vam votar en el seu moment en contra de la Llei de política lingüística, hi estàvem en contra,

perquè la consideràvem insuficient, però nosaltres amb aquesta llei hem governat i l'hem defensat fins al final. Com vostè sap, nosaltres vam votar en contra de l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya, perquè el creiem insuficient, però nosaltres el defensarem perquè és el que ha volgut la majoria d'aquest país, democràticament, ens agradi o no ens agradi. I la majoria pot ser que es manifesti en un referèndum, com en el cas de l'Estatut, o que es manifesti a través d'una majoria parlamentària. O també qüestionem la legitimitat d'aquest Parlament? Aquest Parlament ha aprovat una llei i a partir del moment en què està aprovada aquesta llei s'ha de complir la llei.

Quan vam discutir sobre el candidat vostè ens va dir, llegeixo textualment, senyor Corominas, «hem llegit» –no ens va dir–, li va dir, al senyor Martínez Madero li va dir: «Senyor Martínez Madero, hem llegit el seu currículum, hem estudiat la seva trajectòria, i ens sembla una trajectòria molt bona des del punt de vista professional i també de garantia d'independència.» Són paraules seves transcrits al diari de sessions de la comissió primera. Bé, hi ha una llei aprovada que estableix uns mecanismes, presentem un candidat... Escolti'm, el consens, si vostè el que volien era consens el que havien d'haver fet era, un cop aprovada la llei, discutir sobre el perfil del candidat. Si vostè tenien un candidat millor –creiem que no l'han trobat, sinó volem pensar que ens l'haurien proposat–, discutir sobre el candidat, però vostè no ens han discutit el candidat, vostè el que estan és intentant fer un frau de llei, és a dir, estan intentant incomplir l'esperit de la llei. La majoria d'aquest Parlament que representa la majoria de ciutadans i ciutadanes del nostre país ha decidit que vol una llei antifrau amb aquestes característiques, i si no de què serveix discutir les coses en aquest Parlament? I un cop aprovada aquesta llei, que diu com s'ha d'escollir el director, presentem un candidat a director, vostè ens diuen que és fantàstic, però no ens el voten perquè utilitzen un sistema que a partir de la generositat dels grups que donem suport al Govern, que ens estan demostrant que no podem tenir massa més, perquè cada vegada que hi ha hagut aquesta generositat tots sabem què ha costat després portar l'aplicació, cada vegada que hem dit «fem allò que vostè no feien», és a dir, posem-nos d'acord amb els òrgans importants, va passar en la comissió, en el nomenament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, vam endarrerir mesos el nomenament perquè no hi havia manera de posar-nos d'acord, i era una llei feta en base a la generositat d'una majoria parlamentària que va dir «no, no, és un òrgan prou important, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i, per tant, posem-nos d'acord a com s'ha de regir, quines són les persones que l'han de regir», i van estar intentant posar totes les traves possibles.

Amb l'Oficina Antifrau han fet exactament el mateix. Escolti'm, volem que prenguin part, que puguem discutir el nom de la persona. No ens han discutit ni un segon, perquè saben que és un bon candidat. Estan simplement utilitzant això per frenar que hi hagi una administració pública eficaç, àgil, transparent. És la seva tàctica, el bloqueig, una actitud destructiva, i em sap greu dir-li-ho, senyor Corominas, perquè estic conven-

cut que amb vostè ens hauríem entès. No ha estat possible, entenc, perquè no tothom en el seu grup ho veu igual. Què hi farem! Estan fent el mateix en el Consell de Garanties Estatutàries. M'hi jugo un pèsol que si de vostès depengués tampoc no s'aprovaria en aquesta legislatura –sí, senyor Pujol, una expressió puyaliana, no pujoliana, del senyor Joaquim Maria Puyal–, m'hi jugo un pèsol que si per vostè fos no ens en sortiríem d'aprovar tampoc allò. Com no hauríem tirat endavant aquesta Oficina Antifrau, si per vostès fos, perquè no és un problema de com és l'oficina, és un problema perquè vostès no volen l'oficina.

Vostè diu «no tinc por de res». Estic convençut que vostè no té por de res, però potser hi ha algú que sí que en té. Jo sí que tinc por de coses, d'aquesta, no. D'aquesta Oficina Antifrau no tinc cap por, ho tinc molt clar, i tinc molta tranquil·litat de consciència del que ha fet i del que ha fet la gent del meu grup parlamentari. Crec que estan utilitzant això per motius tacticistes, de curta volada, crec que en política s'ha de ser capaç d'aixecar el cap i mirar lluny. Em sap greu, jo crec que fins i tot entre vostès mateixos no tothom ho veu igual.

Miri, encara hi són a temps. Repensi-s'ho, perquè, li ho torno a dir, no m'imagino..., conec moltes persones votants del seu partit i que creuen en vostès. No en conec ni una, no me'n passa ni una pel cap que pugui entendre què estan fent bloquejant aquesta llei. Poden donar totes les argüïes legals que vulguin, en el fons vostès no volen que hi hagi aquesta llei. Miri, m'agradaria que se sumessin a aquesta majoria, li ho dic de debò, i m'agradaria, entre altres coses per l'esforç que ha fet vostè. No sé si serà possible, però, en qualsevol cas, aquesta llei s'aprovarà, avui s'aprovarà la modificació, i d'aquí a quinze dies, després de quatre anys de lluita, tindrem un director nomenat, una oficina creada per fer les funcions que toquen, que és garantir una administració pública eficaç, àgil i transparent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Belén Pajares, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller Ausàs, senyores i senyors diputats, bé, ens tornem a trobar aquí per parlar de la Llei de l'Oficina Antifrau, de veritat que fa pocs mesos que es va aprovar la llei i que a més a més, una llei que ni tan sols ha entrat en funcionament ja s'ha modificat dues vegades d'una manera molt substancial. Jo ho sento, senyor Vendrell, perquè més que un *déjà-vu* jo li faré un *Atrapado en el tiempo* –no sé si se'n recorda d'aquella pel·lícula (*remor de veus*)–, perquè... –sí, és bastant bona, miri-se-la–, perquè, de veritat, penso que és important tornar a recordar com ha anat aquesta Oficina Antifrau.

Miri, la primera modificació important després d'aprovar la llei va tenir lloc un mes i mig després de la seva aprovació, mitjançant una esmena a la Llei d'acompanyament als pressupostos de l'any 2009. Se'n recorden,

quan vostès estaven a l'oposició i criticaven allò que feien altres grups presentant reformes legislatives per la porta del darrere, per la porta de la Llei d'acompanyament? Doncs, apliquin-se el conte. Fins i tot, per cert, li van canviar el nom a la Llei d'acompanyament, a la Llei de mesures fiscals i financeres. O sigui, modifiquen la llei via una altra llei, amb una esmena que canviava substancialment el text. L'esmena, que malauradament ja va quedar aprovada en aquell ple, permet una cosa, diguem, tan curiosa o extemporània, com va qualificar algú, no?, que fins i tot va dir que posava en dubte la credibilitat de la classe política, sembla que d'això ningú tampoc se'n recorda, com que formi part l'investigat de la investigació. Amb tres frases es van carregar la independència de l'antifrau, deixant sobre la taula tot un ventall de dubtes que, és cert, es van reproduir en aquell debat però és que segueixen vigents aquells dubtes. Petit recordatori, el necessari secret de les investigacions. Com ho articularan si l'investigat forma part de la investigació?

Altres qüestions. Per què el Departament d'Economia té aquest privilegi? Per què no el tenen altres organismes com són les universitats o el mateix Parlament de Catalunya? O els ajuntaments? Per què no formen part de l'equip d'investigadors, si també poden ser investigats? Si com vostès diuen, i ho diuen vostès, existirà la cooperació entre administracions i les diferents institucions, què ve a tomb d'aquesta intervenció? Ho deixo sobre la taula, són dubtes que segueixen vigents.

Miri, em fa la impressió que no es fien gaire entre vostès, entre els socis de Govern, perquè és que si no, de cap de les maneres s'entén que una llei que es va aprovar fa dos dies li posin una carrabina. Ara ens centrem al projecte de llei que vostès en lectura única ens porten aquí i que torna a canviar d'una manera molt significativa el seu sentit, i, escolti'm, des que vostès la van presentar li ha passat de tot a aquesta Oficina Antifrau. I em permetran que els faci un petit historial perquè en sentir el conseller dient exactament: «L'Oficina Antifrau ha tingut un recorregut extraordinari...» Entenc que «extraordinari» no és un compliment, millor dit, el que reflecteix és l'anormalitat que ha portat aquesta llei.

Mirin, la Llei de l'antifrau va néixer a la resolució del Ple monogràfic del Carmel del 25 de febrer, l'any 2005, i es creava, a través d'un decret, adscriuint-se a Presidència, que depenia del conseller en cap. Un mes després s'anuncia un projecte de llei en què depèn del conseller primer, i nosaltres reclamem que depengui de la Sindicatura de Comptes, per tal de garantir la seva independència. Seguim. Juny de 2005, a la vista que el Govern no feia la seva feina, el Partit Popular presenta una proposició de llei per crear l'Antifrau i adscriure-la a la Sindicatura de Comptes. Finals del juny, comencen les discrepàncies pel que fa a vostès, als socis de govern, entre PSC i Esquerra Republicana: la independència de l'oficina, si existia una unitat de Mossos d'Esquadra o no, les inquietuds dels ajuntaments, si eren confidencials les investigacions o no... Res, temes «menors».

Finalment, al setembre del 2005 aproven el projecte de llei per part del Govern. Entra la llei al Parlament, com és el normal. Novembre del 2005, el Partit Socialista esmena la seva pròpia llei en el mateix sentit, allò que demanava l'oposició ara ho demanen vostès, que s'adscriu a la Sindicatura de Comptes. Una setmana després es presenten unes noves esmenes –o, millor dit, autoesmenes– acordades pels partits que conformen el Govern. Escolti'm, primera part del *culebrón*, com deia el senyor Domingo.

I com era allò que deia, senyor Vendrell? «Dilacions, dilacions, dilacions»? Perquè les dilacions les van posar vostès mateixos no fent la feina ben feta. Iniciem el projecte, la ponència del projecte de llei. Demanem dictamen al Consultiu –tots menys vostès, cal dir-ho–; com estava tan ben feta la llei..., per això el Consultiu la va buidar de contingut i la va deixar en una oficina administrativa totalment. Pel mig queda dissolt el Parlament. Al desembre del 2006 s'inicia la segona legislatura tripartida. Tornen a presentar el projecte de llei. Escoltin, Déu n'hi do, Déu n'hi do les voltes que ha donat l'Oficina Antifrau, més voltes que la «nòria» d'un parc d'atraccions. I després parlem de dilacions, de bloquejos i d'altres històries, eh?

I capítol a part es mereixen els dictàmens del Consultiu. I com no tinc més temps, em referiré al segon. Una llei que, ho he dit abans, ni tan sols s'ha posat en funcionament i ja s'ha vist afectada per dos dictàmens del Consultiu. Escoltin, el segon dictamen del Consultiu –i segueixo amb el *déjà-vu*, eh?–, de l'any 2008, que el vam demanar els grups de l'oposició, alertava de tot un seguit de qüestions molt importants, i entre elles, dues, només, li faré..., exemple: la complexitat i la dificultat en l'aplicació de la llei quan ens traslladéssim al cas concret –«un alt nivell de complexitat», deia l'informe–; la inseguretat jurídica davant de les constants interpretacions de la llei. I fins aquí..., sento dir-li-ho una altra vegada, senyor Vendrell, em tornarà a sentir amb el *déjà-vu*, perquè és que ho han fet de la mateixa manera des del primer dia que es va presentar i es va anunciar aquesta llei, que és malament.

Escoltin, durant el debat de votació final del projecte van posar sobre la taula..., entenem que era el quid de la qüestió, que és l'efectivitat real de la llei, l'eficàcia d'aquesta llei a l'hora de posar-la en pràctica. Perquè, escolti'm, les funcions que té atribuïdes l'OAC..., i tots sabem que quedava molt clar al dictamen del Consell Consultiu, és que aquesta efectivitat a l'hora de la veritat serà zero, eh?

Davant del dictamen del Consell Consultiu..., clar, és que el nostre vot va ser en contra, en contra de l'aprovació de la llei. I ara és que no pot ser de cap altra manera, el nostre vot serà en contra d'aquest projecte de llei en lectura única. Escoltin, en coherència, en coherència amb els nostres posicionaments, tant en la presentació de la llei com en el debat final, que vam tenir també no fa gaires mesos en aquest Parlament.

I jo penso que totes aquestes qüestions que els acabo de plantejar segueixen vigents, i els problemes a l'hora de posar en marxa l'Antifrau són els mateixos avui que fa sis mesos. O pitjors; pitjors, perquè una llei que ni tan

sols ha estat en funcionament, ni un dia, s'ha canviat de manera molt substancial dos cops en sis mesos. Una, ja ho he dit abans: amb la llei d'acompanyament, amb la presentació d'una esmena que modificava una llei amb altra llei; va quedar malmesa la independència de l'OAC. I ara ja passen del consens: rebaixen la majoria qualificada per nomenar director a la majoria absoluta i d'aquesta manera s'estalvien, per dir-ho, m'ho permetran, d'una manera ràpida, l'opinió de tots els grups de la cambra, incloent els que hi van votar en contra, perquè entenem que tenim un altre model d'oficina.

I, escolti'm, sembla si més no curiós escoltar i veure el molt que els agrada presumir de bon govern i de transparència, però a l'hora de la veritat d'aquestes coses vostès no en fan bandera, perquè, escolti'm, es neguen a cedir els informes i els estudis encarregats pel Govern durant l'any 2008 i obstrueixen la nostra tasca parlamentària. Qui parla aquí de l'obstrucció de la tasca parlamentària i dels bloquejos? Vostès mateixos comencen no deixant-nos accedir a aquests informes.

Ara ens presenten aquest projecte. Lectura única. No dic que no; estan en el seu dret perquè és el que surt al Reglament del Parlament. Però, miri, reflecteix, primer, que no han estat capaços d'arribar a un consens amb totes les forces parlamentàries. I, com diria el *lenguaje castizo*, és una *cacicada*, o una tupinada, com en deia algú d'aquesta bancada.

Mirin, dos apunts per acabar. Respecte al projecte de llei en lectura única jo suposo, i, a més, així també ho ha expressat algun altre portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que vostès s'adonen que estan entrant un precedent molt perillós, perquè és que a partir d'ara poden presentar d'aquesta manera totes les modificacions de les lleis que vulguin i que no vulguin, en canvi, que passin pel Consultiu. I, escolti'm, una cosa és modificar una llei com la que hem fet abans. O, per exemple, com a diputada, jo l'únic projecte de llei en lectura única que he substanciat en aquest Parlament era una modificació de crèdits per al barri del Carmel, quan es va enfonsar. Escolti'm, no té res a veure una cosa amb l'altra. Són dos exemples que demostren que aquesta lectura única l'únic que fa és..., ho fan perquè vostès, de la manera que sigui, han de tirar cap endavant aquest projecte estrella d'Esquerra Republicana.

I se salten –suposo que també se n'adonen– el debat en ponència, la presentació d'esmenes, el tràmit de poder demanar dictamen al Consultiu. I el primer frau –perdonin, no sé qui de vostès ho ha dit; diria que el senyor Vendrell, eh?– se'l fa a si mateixa l'Antifrau, i és passar del consens necessari a una majoria absoluta per tal de tirar cap endavant aquesta oficina.

Ja per acabar, senyor president –i era el segon apunt que els volia fer–, jo em pregunto, i penso que la majoria d'aquesta cambra també, si tornaran a canviar la llei i quan. Quan no convingui, quan molesti el Govern, pot-ser? No espero la seva resposta. Penso que el projecte estrella d'Esquerra Republicana de Catalunya ha acabat, senyor Vendrell, del tot estrellat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, aquest Projecte de llei de modificació de la Llei de l'Oficina Antifrau és fruit, és la conseqüència de voler complir aquesta llei. I jo crec que la millor mostra n'és el debat que estem tenint ara. No estem debatent quasi ni de la modificació; estem tornant a debatre un projecte de llei que no els agrada. Ens ha quedat molt clar. De fet, des del 2005 que ho van dient. Una llei, però, que està aprovada per la majoria d'aquesta cambra, aprovada pel Parlament de Catalunya, la institució que representa la ciutadania –sembla que se'ls ha de recordar. La majoria d'aquesta cambra, encara que no els agradi, hem expressat i hem votat a favor de l'existència de l'Oficina Antifrau. La majoria d'aquesta cambra vol reforçar la transparència i les bones pràctiques de les administracions. Volem prevenir les possibles irregularitats que hi hagi a les diferents administracions d'aquest país.

Tornem-ho a repetir: l'Oficina Antifrau crea un organisme pioner a Europa, com deia el conseller, i segueix el mandat de la Convenció de les Nacions Unides Contra la Corrupció, que precisament insta els països a crear organismes de coordinació, d'assessorament tècnic perquè no es repeteixin casos com els que han enterbolit la confiança de la ciutadania en allò públic.

Un exemple el vam tenir en la Comissió de la Sindicatura de l'altre dia. Allà vam analitzar diferents informes; un d'ells particularment insòlit –no parlàvem de grans xifres–, era el del Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça. Però tots els objectes de fiscalització d'aquell informe eren irregulars, tots: o no es comptabilitzava bé, o hi havia irregularitats, o no es complien les lleis. Era un informe d'aquests que t'arriben i no saps ni per on agafar-lo. Però és que, a més a més, l'insòlit és que no era la primera vegada que la sindicatura feia un informe sobre el Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça. Per tant, deixava clar el «passotisme» total perquè s'incomplien clarament recomanacions que ja havia fet la sindicatura en altres informes anteriors. Per tant, trobem casos de mala gestió, de deixadesa i «passotisme» i que moltes vegades s'excusen precisament en la manca de recursos per complir les obligacions de comptabilitat pública.

Aquesta oficina el que vol és col·laborar i assessorar perquè aquests casos no es repeteixin; vol complementar precisament el treball de la sindicatura i evitar que es reiterin informes negatius com els que ens trobem sovint a la sindicatura. Però a vostès només els interessa el tremendisme, l'espectacle, el xou, que és el que hem viscut avui al Parlament. Perquè a la Sindicatura de Comptes també en fan, de tremendisme, però selectiu, segons el que es fiscalitza, és clar. Però després, a l'hora de posar-hi remei, amb instruments com l'Oficina Antifrau, llavors tot són pals a les rodes. Quan parlem de control, de coordinació, de reforçar la transparència,

llavors tot són excuses i munten altres tipus de xou, com això d'enviar-ho al Consultiu.

Com ja els vam dir al debat de la llei, des d'Iniciativa - Esquerra Unida entenem que aquesta llei precisament té molt a veure amb tot això; té a veure amb la coherència i amb la voluntat ferma i decidida de lluitar contra el frau, té a veure amb l'ètica, amb el compromís amb allò públic, amb el bon govern, amb l'interès general i amb la representativitat real i, en definitiva, amb la democràcia, no amb el teatre. No ho diem nosaltres, ho diu la majoria d'aquesta cambra, ho diuen les Nacions Unides i ho diuen altres organitzacions legitimades en qüestions de corrupció. Aquesta oficina contribueix a eliminar llacunes existents en aquest camp.

I què vol dir que l'Estatut no cita l'Oficina Antifrau? Que no es poden crear organismes que no estiguin previstos a l'Estatut? L'Estatut no prohibeix crear; sí que obliga que aquells que cita es creïn. I també crec que estan posant pals a les rodes a la constitució..., o al compliment d'una altra llei. Però vostès també han votat altres organismes que no formen part de l'Estatut i no passa res. El problema és que aquesta vegada han anat massa lluny; han creuat la ratlla del que es pot fer i no es pot fer quan es perden els debats. La democràcia, igual que en l'esport, implica reconèixer i acceptar les derrotes. I és el seu comportament com a oposició el que no té precedents, però han perdut el nord i han arribat a límits injustificables. El dret al *pataleo*, com dirien alguns, té certs límits. I aquest límit és el de no degradar les institucions de Catalunya, ni el Parlament de Catalunya ni el Consell Consultiu, que té altra feina. El límit és no fer espectacle dels instruments i garanties que tenim els grups parlamentaris. Això és el que han fet avui.

Però és que la Llei de l'Oficina Antifrau ha passat tots els filtres. La primera vegada que va entrar a tràmit al Parlament, el 2005. Es va treballar en ponència, es va enviar al Consell Consultiu el 2006. A la nova legislatura ja s'havia modificat el projecte i s'havia adaptat a les recomanacions del Consultiu; tot i així es van acceptar esmenes, es va treballar pel consens i es va tornar a enviar al Consell Consultiu. I si quedaven serrells, encara es van introduir noves esmenes.

I ara tenim una llei aprovada que s'ha de complir. I, sí, una llei que preveu, o que preveia, el nomenament del director de l'oficina per una majoria qualificada, que volia buscar el màxim consens. Aquesta llei, com d'altres que també obstaculitzen, com el Consell de Garanties Estatutàries, es dota de mecanismes per cercar persones de consens i que en reforcin la independència. I així es va voler, de bona fe; es va voler fer de bona fe, confiant que una oposició responsable actuaria conforme a la llei i treballant per construir. Però potser vam confiar en unes virtuts que aquesta oposició no té; així ho han demostrat. I la dilació i la paràlisi que volen imposar vetant el funcionament de l'Oficina Antifrau té un límit. I avui aquest Parlament dirà prou i posarà aquest límit.

Per tant, no allarguem més aquest xou. El que modifiquem avui és una salvaguarda davant la seva irresponsabilitat i el seu veto. I, li ho hem dit abans, el que

s'introdueix en aquesta llei és una doble votació, com passa de manera normalitzada en l'elecció del síndic de greuges o el síndic major. Per tant, no fem tremendisme sobre el que estem introduint.

Per tant, donarem suport al canvi d'aquesta llei perquè entenem que per ètica i per democràcia l'Oficina Antifrau ha d'entrar en funcionament. Per respecte al Parlament de Catalunya, al poble que representa, per tant, les lleis s'han d'aprovar, tant si els agrada com si no.

Gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, esta es una ley realmente con mala suerte, como ya he dicho antes. A la ley le costó arrancar; entró en vigor en octubre del 2008; como otros diputados han señalado, yo lo calificué en aquel debate de la Ley de acompañamiento de «con nocturnidad y *traïdoria*» —no está el señor Comín, que fue motivo de una cierta coña, una cierta polémica esa palabra. Entró en la Ley de acompañamiento la primera devaluación de su independencia: el *conseller* de Economía y Finanzas designaba al personal que había de participar en los equipos de investigación cuando afectara al presupuesto de la Generalitat.

La tramitación el proyecto ha sido realmente dificultosa. El nombramiento del director de la oficina en definitiva ha sido una excusa para volver a reconsiderar la ley. Basta con mirar el diario de sesiones y comprobar las alegaciones que tanto Convergència i Unió como el Grupo Popular dieron entonces para justificar el no pronunciamiento de la valía o no del señor Martínez Madero cuando se propuso elegirlo. Ninguno quiso entrar a valorar al candidato; se abstuvieron de ello. Es más, hay unas palabras que realmente reflejan la finalidad que mantenían los grupos de la oposición. El señor Corominas, en aquel debate, dijo: «Donar legitimitat a aquesta llei suposa votar al candidat.» Es decir, nunca se votará a un candidato, porque entonces se legitimará la ley. Ése es realmente el objeto de la cuestión. Es más, ese mismo razonamiento hizo la señora Montserrat, en aquel debate: «No entrarem a valorar el candidat, perquè estem en contra de la llei.»

Se ha apelado a las reglas del juego y a las reglas de la democracia por parte de un diputado que me ha precedido en la palabra. No es que tenga mucha legitimidad, ese diputado, para reivindicar los valores democráticos y la aplicación de las leyes, puesto que su Grupo Parlamentario, sin ir más lejos, en materia de uso de ley de banderas, normalmente no la suele aplicar, la ley, me refiero. Pero también es cierto que en materia de respeto al Tribunal Constitucional, tampoco tiene demasiada legitimidad para defender su posición. Calificar, como en esta sede se ha hecho hoy aquí y por el señor Vendrell —lo citaré para que me atienda—, al Tribunal

Constitucional como órgano burocrático administrativo me parece un exceso inaceptable. Y más cuando se está reivindicando la legitimidad y el respeto a las instituciones de derecho. Le pido que se aplique el cuento, señor Vendrell, y que aplique esa filosofía del derecho que es el respeto a las normas en todos los casos; también con el Tribunal Constitucional. Pero bueno, entraré en el objeto del debate.

A nosotros, la reforma que se plantea no nos gusta, y lo decimos ya. No nos gusta porque devalúa la independencia de la institución. De hecho, en el trabajo de la ponencia, nosotros defendimos que tanto en el cese como en la designación fuera la mayoría de tres quintos, que no dos terceras partes la que definiera la mayoría necesaria para el nombramiento del director. La reforma que hoy se trae aquí, condicionada por la actitud de los grupos de la oposición, de parte de los grupos de la oposición, en la medida en que iba a hacer imposible el nombramiento, puesto que están atacando la ley, devalúa, en definitiva, la institución en cuanto a que pierde independencia.

Pero fíjense, no me preocupa tanto el nombramiento como el cese. Se pueden efectuar las reformas necesarias para que, en el modelo de votación, se establezcan tres quintas partes en primera votación y mayoría absoluta en la segunda votación. Pero pierde absolutamente la independencia el cargo, cuando es suficiente la mayoría absoluta para cesarlo. Eso es lo que a mí me preocupa, porque a una mayoría de gobierno, que evidentemente le incomode el director de la Oficina Antifraude, bastará con su mayoría para relevarle del cargo, apelando a la negligencia. Ya sabemos que en derecho y en tipos de faltas siempre se pueden retorcer los conceptos y encontrar negligencias donde hay solamente celo investigador. De ahí que realmente la razón de nuestro no a la reforma, hoy aquí, obedece a eso: a que el proyecto de ley hace que la figura pierda independencia. IESE, y lo ha dicho bien el *conseller*, ha apelado a independencia, objetividad de profesionalidad del director de la Oficina Antifraude. Pero precisamente con la reforma, lectura única, que se plantea hoy, se pierde el primer concepto: el de la independencia. O por lo menos se devalúa. Pero es que, además, puede que también conlleve pérdida de objetividad y de profesionalidad.

De ahí que el modelo de colaboración lo pudiéramos entender *in extremis* en una situación forzada, como la que aquí se está planteando, por el empecinamiento, por el filibusterismo, en definitiva, de la oposición de entorpecer de una manera sistemática el nombramiento del director, a pesar de considerarlo una persona adecuada. Todos en esta cámara hemos considerado al señor Martínez Madero una persona adecuada, pero sí que entendemos que, desde luego, nos parece más oportuno que fueran las tres quintas partes las que definieran el cese y no hubiera posibilidad de por mayoría absoluta llegar a esa resolución.

Yo apelaré aquí a las reglas de la buena fe, y a las reglas de la buena fe política. Por todos, por todos. Porque la oposición ya sabía lo que pasaría, y lo teledirigió, y lo definió perfectamente el señor Corominas, en esa

famosa sesión informativa: «A nosaltres, aquests dies, se'ns ha dit que des de l'oposició es bloquejava la designació del candidat. Entenem que no és així. Per totes les reflexions que acabo de fer», —que eran referents al contenido de la ley, no propiamente la figura del candidato. «També sabem i coneixem que la majoria qualificada garanteix en aquest cas també una part de la independència. I ho repeteixo: no em refereixo pas al candidat, que ens queda prou clar que és absolutament independent i amb trajectòria prou bona per poder-lo avaluar. Però sí que aquesta majoria qualificada sabem, també, que el Govern la pot modificar per llei. Realment, ens faria basarda que el Govern agafés en aquest moment una línia d'anar a modificar aquesta majoria qualificada i no pas la que he apuntat en el contingut de la meua intervenció.» Ya se sabía, y aventuró, que la ley se modificaba. Es más, sinceramente, creo que los grupos de la oposición querían que se modificara para hacer caer al Gobierno en esa decisión, decisión que devalúa la institución en su independencia, y que le quita poder fiscalizador e investigador, en definitiva; la devalúa.

Por ahí que creamos que ni la oposición ha actuado con buena fe, en este caso —parte de la oposición—, ni el Gobierno ha sido lo suficientemente hábil para mantener, de alguna manera, la independencia de una manera más objetiva en el contenido del proyecto de ley.

Pobre señor Martínez Madero, que se ha convertido en el pim-pam-pum de todo este proceso. Es la crónica de un nombramiento anunciado, que no sé si, como en el libro de García Márquez, al final verá o no la luz. Esperemos que sí, porque yo creo realmente que es un buen candidato, y así lo ha defendido nuestro grupo parlamentario. De aquí que en estos momentos yo manifieste el apoyo al candidato una vez más, y manifieste mi desacuerdo con la tramitación del proyecto de ley, y mi profundo desacuerdo con el comportamiento de los grupos de la oposición, que han hecho imposible, por estar en contra de la ley, el nombramiento de un buen candidato, y han devaluado la institución.

En todo caso, si la institución, la Oficina Antifraude, es contraria al Estatuto o al Tribunal Constitucional, quien tienen que decirlo son los órganos..., esos órganos que ha calificado tan despectivamente el señor Vendrell, el Tribunal Constitucional el que lo tendrá que decir. Y si lo dice, esta institución no valdrá; pero si es ley, desde luego, se ha de cumplir, puesto que uno de los principios básicos de la democracia es el respeto al imperio de la ley.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Corominas, em demana la paraula per...?

El Sr. Corominas i Díaz

Senyor president, per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Corominas i Díaz

Moltes gràcies. Bàsicament per contradiccions respecte a les tres intervencions en nom dels partits que donen suport al Govern. Ens podem expressar amb més..., d'alguna manera, més entenedors o menys respecte al contingut d'aquesta llei. Ho hem intentat des del principi. Vostès estan més acostumats als blancs o negres de qui està en contra del Govern ja no és una oposició responsable, i per tant l'oposició responsable només l'entenen quan voten com vostès. Però el que avui no podem deixar passar, de cap manera —i ho reitero com a intervenció final, solemne i que vull que consti en acta—, és que vostès avui han permès que aquesta llei, amb una modificació substancial de la llei que vam aprovar l'octubre de l'any passat, passi per lectura única, sense possibilitat d'esmenes i sense possibilitat d'anar al Consell Consultiu o al Consell de Garanties Estatutàries.

Gràcies.

(Pausa.)

El president

Procedim, doncs, a la votació d'aquest Projecte de Llei de modificació de la Llei 14/2008.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació de la Llei 14/2008, de 5 de novembre de l'Oficina Antifrau de Catalunya, ha estat aprovat per 69 vots a favor i 62 vots en contra.

Proposició de Llei

de modificació de la Llei 7/1993, de carreteres (debat de totalitat) (tram. 202-00055/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de modificació de la Llei 7/1993, de carreteres. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Montserrat Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, anem a iniciar el debat d'aquest punt de l'ordre del dia. Prego, si han de sortir, que ho facin amb la màxima celeritat i permetin que la senyora diputada pugui adreçar-se des de la tribuna del Parlament.

Té la paraula.

La Sra. Ribera i Puig

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, que tots els municipis de Catalunya, sigui quina sigui la seva dimensió, sigui quina sigui la seva població, sigui quina sigui la seva situació geogràfica o la seva disponibilitat econòmica, disposin, com a mínim, d'un accés al seu terme municipal que no l'hagi de mantenir amb els seus pressupostos, tal com ho estan fent molts a dia d'avui, bàsicament petits municipis, i en canvi, altres de més grans, no ho estan fent.

I com s'aconsegueix, això? Doncs bàsicament perquè una de les carreteres formi part o sigui de la xarxa bàsica, comarcal o local, és a dir, que aquest accés sigui de titularitat de la Generalitat o de les diputacions o organismes que els substitueixin, en un futur vegueries. I aquest és el sentit de la nostra proposició de llei.

Per què aquesta proposició de llei? Doncs, per diverses raons que explicaré en aquesta intervenció, però abans m'agradaria fer referència a tres premisses bàsiques.

En primer lloc, el factor mobilitat; el factor mobilitat com a símbol i bandera del desenvolupament. La xarxa de carreteres, des de fa molts anys, és l'eix connector més important de Catalunya i, per descomptat, dels municipis petits que en la majoria de casos no tenen altra forma de mobilitat. Suposo que això no se li escapa a ningú, que sense carreteres, ja siguin les bàsiques, les comarcals, les locals o simplement camins, tornàrem molts segles endarrere i seria inconcebible un país sense comunicacions terrestres. La mobilitat sabem que dóna cohesió al territori, posa en contacte les persones d'uns pobles amb les dels altres, i crea una xarxa de relacions personals, socials, culturals i econòmiques que cohesionen el territori d'una forma determinada i no aleatòria.

També, a la vegada, la mobilitat és un avenç econòmic i social, per descomptat, la mobilitat fa que funcionin els intercanvis comercials, els intercanvis laborals, els socials, els culturals, i ajuda, sense cap mena de dubte, al desenvolupament econòmic i social del territori.

La segona premissa bàsica que m'agradaria dir és la importància dels petits municipis de Catalunya com a factor de riquesa, de territori i de distribució de la població al nostre país. Hi ha vida més enllà de l'àrea metropolitana i de les capitals de comarca. El 6 per cent dels habitants de tot Catalunya viuen en els 644 municipis menors de dos mil habitants, d'un total de 946 municipis que hi ha a Catalunya. Però només aquest 6 per cent de la població representa el 60 per cent del territori, percentatge prou important per tenir-lo en compte, i esdevenen majoritàriament com a conservadors i salvaguardes del territori. I aquests municipis petits han estat moltes vegades lluny de les grans decisions territorials, tot i que sempre s'ha hagut de comptar amb el seu territori per tal de fer viables les decisions preses, sobretot les corresponents a infraestructures, és a dir, carreteres, autopistes, vies fèrries, gasoductes, línies elèctriques, línies telefòniques, etcètera; infraestructures que travessen el territori, és a dir, travessen camps, travessen boscos, travessen rius, travessen rieres.

Unes infraestructures que aporten uns serveis que a vegades passen de llarg del territori. Tots aquests serveis que van d'una ciutat a l'altra, que uneixen un gran nucli habitat amb un altre, passen pel territori i passen pels termes municipals dels petits pobles, però, quan se'n beneficien aquests petits pobles? Quantes estacions de tren de petits municipis no s'han tancat, per exemple? Quantes sortides d'autopista no estan pensades per a tot l'entorn al que desemboquen? Quants gasoductes passen per molts territoris i els pobles no poden connectar-s'hi? Quants pobles petits, disseminats, a dia d'avui encara no tenen ADSL? Els petits municipis te-

nen problemes específics, alguns ja anomenats, que pel fet de ser pobles petits són més difícils de solucionar. Un exemple molt clar és el manteniment dels camins i de les carreteres municipals per tal d'assegurar la mobilitat tan important que abans esmentàvem.

I la tercera premissa a què faré referència és la distribució de les carreteres a Catalunya, segons la llei i la seva titularitat. A hores d'ara, a Catalunya, conviuen quatre tipus de carreteres: la xarxa bàsica de titularitat de l'Estat o de la Generalitat; la xarxa comarcal, de titularitat de la Generalitat; la xarxa local, de titularitat de les diputacions o de les futures vegueries, i, finalment, els camins locals de titularitat dels ajuntaments i, per tant, també el seu manteniment.

Aquest camins locals són carreteres completament asfaltades, en molts casos, i en molts municipis l'únic accés al seu nucli de població. I estan conformats, moltes vegades, aquests únics accessos, per aquest tipus de vies, camins locals. I aquest quart tipus, aquests camins locals o xarxa viària municipal, és la que avui ens ocupa.

I, dit això, passaré a desenvolupar les raons del perquè d'aquesta proposició de llei. Aquesta proposició de llei que defenso hauria de garantir que tots els municipis de Catalunya tinguin com a mínim un accés que sigui de la xarxa bàsica local o comarcal, és a dir, que tinguin un accés al municipi que sigui de titularitat d'una administració superior i, per tant, que el manteniment d'aquesta via no vagi a càrrec de l'ajuntament. Perquè quan hi ha esllavissades, quan hi ha nevades, quan hi ha desprendiments, quan la carretera s'ha fet malbé degut, doncs, al fet que s'ha hagut d'aplicar potassa pel fred, a l'hivern, o simplement pel pas del temps o pel pas de vehicles, com pot l'ajuntament aconseguir els diners per poder arreglar-ho? Com? Amb convenis puntuals, amb subvencions? Tot això no és segur, d'entrada, amb el que pot comptar l'ajuntament és amb el seu pressupost ordinari.

Ja hem dit la importància de les carreteres i les vies de comunicació, per a aquests pobles petits són sistemes de connexió que han d'estar en condicions, per a malalties, per a urgències, per anar a les escoles, simplement per anar a comprar qualsevol producte que no el trobes en el mateix municipi o per fer qualsevol anada a un servei, a un podòleg, a un dentista, etcètera.

Això, als petits municipis, bàsicament tot es fa amb cotxes, públics o privats, però majoritàriament privats. I no cal dir que en un petit municipi, el vehicle particular i el carnet de conduir són dos elements necessaris i bàsics per poder viure com es viu a dia d'avui.

És l'única manera, les vies aquestes de comunicació són l'única manera de transport de mercaderies i de serveis en els nuclis de les poblacions, i són l'única forma de relació amb altres pobles o viles properes. Si no hi ha diners per arreglar-ho, què fan els veïns? Què fa el consistori? Doncs jo els ho diré: anar a plorar als diferents departaments de la Generalitat o de les diputacions per veure si aconsegueixen alguns diners per arreglar aquesta carretera.

Senyores i senyors diputats, creiem que aquesta és una qüestió de justícia, que ajuntaments com Castell de l'Areny, com Gisclareny, com Montclar, com el Poal, en què ja hi ha una proposta de resolució presentada en aquest sentit, o alguns altres municipis de l'Alt Urgell o de comarques de muntanya, per citar-ne uns quants, tinguin dret a tenir almenys –almenys– un accés al municipi que no sigui de titularitat municipal. Això, evidentment, ajuda a millorar l'equilibri territorial. Hem d'equilibrar el territori si volem que el país sigui un país cohesionat, on tothom se senti igual, la gent d'aquests municipis s'ha de sentir igual que la gent dels municipis on els mantenen la carretera. I el dret a la mobilitat és un element d'equilibri territorial. Qui viurà en un poble on un dia la carretera estigui tallada i no es pugui anar a portar els nens a l'escola, o no hi pugui pujar l'ambulància per anar a buscar l'àvia que han de portar a l'hospital, perquè hi ha una esllavissada, perquè hi ha neu a la carretera, perquè hi ha glaç o perquè hi han altres problemes a les carreteres? Per què... (*De l'escó estant, algú diu: «A la Pobla de Lillet.»*) A la Pobla de Lillet... Per què aquests...? A la Pobla de Lillet, crec que es manté la carretera, de totes formes, no és el cas que ens ocupa.

Per què aquest ciutadans s'ho han de pagar amb el pressupost ordinari de l'ajuntament i, en canvi, en d'altres ho fa la Generalitat o les diputacions. I no perdem de vista la dificultat econòmica i tècnica dels municipis petits, finançament municipal, l'ajuntament no pot deixar d'arreglar una carretera, ha de treure la neu, ha de treure el glaç, ja ho he comentat, ha de treure l'esllavissada, ha d'arranjar els forats, ha d'arreglar els bassals que es fan quan plou. Pressupostos? Amb quins pressupostos? Saben quina part del pressupost hi destina alguns d'aquests municipis que he mencionat? Gisclareny, per exemple? Del seu pressupost ordinari, més del 80 per cent va a l'arranjament de camins, entre altres, l'únic accés que porta al seu municipi. El PUOS, les ajudes de les diputacions, la majoria van per arranjar camins. I diria més, m'atreveria a dir que l'alcalde i els regidors inclús podrien ser acusats de negligents pels seus conciutadans si almenys no hi ha un camí obert en un moment donat per anar al CAP, a l'hospital o a l'escola, i no estigués en condicions la carretera en aquell moment.

Aquesta és un petició, potser algú podria pensar que poc ambiciosa, ja que només demana un accés com a mínim, una carretera com a mínim de titularitat de la Generalitat o de les diputacions. És a dir, que potser sí que és el mínim dels mínims..., perquè no oblidem que hi ha molts municipis que tenen molts nuclis –vint, quinze nuclis que els han d'unir tots, els han de connectar i els han de mantenir i realitzar aquestes connexions. Per tant, sí que demanem que, com a mínim, un pugui estar en aquestes condicions i no l'hagi de mantenir el mateix ajuntament.

Per tant, davant d'aquesta proposició de llei, demanaria la sensibilitat de tots els grups polítics per aprovar aquesta proposta de llei, aquesta modificació que vol incorporar un nou apartat 4 en l'article 5 bis, referent a la titularitat de carreteres, bàsica, comarcal i local, de la Llei 11/2008, que modifica la Llei de carreteres 7/1993. I així que tots els municipis de Catalunya, sigui quina

sigui la seva dimensió, sigui quina sigui la seva població, la seva situació geogràfica, la seva disponibilitat econòmica, també Castell de l'Areny, també Gisclareny, també Montclar, també el Poal, disposin, com a mínim, d'un accés al seu terme municipal que permeti una clara mobilitat als seus habitants i no suposi una despesa desmesurada per a les finances municipals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per presentar l'esmena a la totalitat presentada pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, pujo, doncs, a aquesta tribuna per defensar l'esmena a la totalitat a aquesta modificació de la llei i, en definitiva, per donar aquests arguments que evidentment no seran de contradicció de les necessitats, com deia la diputada Ribera, dels municipis petits. La gent que venim del municipalisme i venim del municipalisme i de municipis de poca població sabem quines són les necessitats. També és bo recordar que aquestes necessitats no les hem descobert ara, fa molts anys que les tenim al territori i que, per tant, l'acció de Govern de molts anys no les han solucionat i que per..., és bo també recordar-ho, que aquesta necessitat, com deia ella, d'infraestructures, però no solament de carreteres, de comunicació d'ADSL, de recursos d'instal·lacions, etcètera, doncs, és una necessitat evidentment vigent a molts municipis, però que la mancança ve de lluny i ve de lluny perquè uns quants governs van fer poc, malgrat que s'emplenaven la boca de dir que treballaven per a les comarques i per a aquests territoris allunyats de Barcelona, van fer poc per solucionar aquests problemes.

Però bé, aquest no és el debat en què vull entrar, sinó el debat concret del que ha exposat la diputada. I, d'entrada, jo li diria a la diputada que tot el que ens explica està molt bé i podem coincidir en moltes coses, però que amb els instruments legals que avui tenim de què ens ha dotat el Govern, tant sigui amb la modificació de la llei de carreteres –aprova ben recentment, l'any passat, el mes de juliol de l'any passat–, com també del Pla d'infraestructures del transport, ens dota d'aquests instruments per solucionar aquests problemes que ella ens plantejava.

Jo diria que en aquest cas la diputada i el seu grup en aquest tema van una mica despistats; van una mica despistats d'entrada, perquè quan entren la proposició de modificació de la llei de carreteres a la Mesa ens proposen que canviï un article. Concretament ens diuen que volen canviar..., volen ficar un nou apartat a l'article 35 de la Llei de carreteres. Posteriorment, no, el que volen modificar –i així ho deia la diputada– és afegir aquest apartat a l'article 5 bis. O sigui, d'entrada no sabíem ben bé on encaixar el que demanaven, saben el que volien o pensaven que sabien el que volien, però no sabien ben bé on l'havíem de col·locar.

Jo crec que tant en un cantó com en l'altre està mal col·locat, perquè l'article 35 parla d'accessos a nuclis, però bàsicament de com s'han de fer, de quins permisos requereixen, per tant, ja se'n van adonar que s'havien equivocat, que la posaven malament. Ens el posen en aquest nou article 5 bis que ve fruit de la modificació de la llei que es va fer l'any passat, i en aquesta és quan parla de titularitats i ens hi col·loquen un afegitó que diu: no, ara també hi afegirem això dels accessos als termes municipals. Jo diria que no s'ho van acabar de llegir bé, perquè si haguessin volgut buscar bé, bé la llei, si en algun lloc podien encaixar aquest article –aquest apartat d'aquest article– poder era a l'article 4, i aquest els ha passat per alt. O sigui, han anat del 35 al 5 i s'han descuidat el 4. El 4 sí que parla, quan parla de «xarxa local», l'article 4 de la llei, que es refereix a la classificació funcional de les carreteres, i concretament l'apartat 1.c d'aquest article, diu: «Xarxa local. És la que serveix de suport al trànsit intermunicipal, integrada pel conjunt de vies que faciliten l'accés als municipis.» Per tant, si en algun lloc haguessin volgut col·locar, doncs, aquest afegitó, segurament era en aquest article. Per tant, ni al 35 ni al 5. Per tant, han equivocat el tret.

Però, dit això, fins i tot, quan plantegen aquesta introducció, jo crec que vostè ha explicat bé, aquí, el que volia, però, quan ho escriu, també ho escriu malament. Perquè vostè aquí el que demana és que tinguem: «Tots els municipis han de disposar de, com a mínim, un accés al terme municipal.» Tots els municipis, no ens parla de nuclis de població. Per tant, que tots els municipis tinguin aquest accés. Jo li'n posaré un exemple, que no és ni de la seva comarca ni de la meua, de les comarques, o sigui..., no hi ha el diputat López, que en podria donar fe i em podria ratificar el que li diré: Esterri de Cardós, hi passa una carretera de xarxa d'aquesta que vostè reclama, la L-504; però, en canvi, el nucli principal d'Esterri de Cardós, és un d'aquests que esmentava vostè, té un camí local que accedeix a la L-504.

Per tant, tal com vostè ho ha escrit, aquest municipi, aquest nucli de població, Esterri de Cardós, compliria exactament el que vostè demana, i, en canvi, no li hauríem solucionat el problema, perquè tindria encara aquest camí local que hauria de donar-li cobertura a la carretera. Perquè vostè demana que «tots els municipis», per tant, tots els termes municipals tinguin... Crec que vostè hauria hagut d'escriure, no seré jo qui li ho hagi de dir què és el que ha de fer, però jo crec que hauria d'haver escrit que, com a mínim, el nucli de població més important del municipi estigui comunicat tal, tal, tal, com vostè planteja. Per tant, primer, no l'ha encaixat bé a l'article, però tampoc no l'ha escrit bé, perquè el que demana no ho resoldrien.

Finalment, dir-li que, amb la llei, amb el que tenim avui, és innecessari el que demana vostè, perquè vostè deu conèixer molt bé que la Llei de carreteres ve desenvolupada pel reglament subsegüent, i, si agafem novament l'article 4 –abans parlàvem que era l'article 4, el de la llei, el que hauria tingut un encaix d'aquest afegitó–, del Reglament de carreteres, veurà que diu: «Condicions funcionals mínimes». A l'article 4.1, precisament, diu: «Tenen la condició funcional de carreteres i, com a tal, poden ser integrables a les xarxes definides en aquest re-

glament.» –és a dir, xarxes bàsiques, comarcals i locals, el que estem discutint– «les vies que reuneixen, com a mínim, algun dels requisits següents.» I a l'apartat c, diu: «Que comuniquin el nucli de població del municipi amb la xarxa de carreteres.»

Per tant, si agafem el reglament, ens diu que els accessos als nuclis de més població de tots els municipis de Catalunya són integrables a la xarxa de carreteres, que és el que vostè demana. Per tant, vostè demana una cosa que ja hi és; per tant, no sé perquè ho demana, si ja hi és. Però encara li diré més.

Li diré que, amb el Pla d'infraestructures de transport de Catalunya, la Generalitat defineix, en aquest pla d'infraestructures, el que són xarxa bàsica, xarxa comarcal, i falta definir la xarxa local. Xarxa local que..., aquí sí que..., per alguna cosa ens servirà l'article que vostè ha mencionat, el 5 bis, que vostè hi volia fer l'afegitó –si se'l llegeix, l'article 5 bis–, veurà que parla de titularitat de carreteres, de carreteres de titularitat, quines són les bàsiques i comarcals, com vostè molt bé deia, doncs, de la Generalitat, les que no siguin reservades a l'Estat, quines són les de xarxes comarcals reservades a les diputacions o als òrgans que les substitueixin, i, llavors, en el seu punt 3, diu: «Es poden afegir a la xarxa local de carreteres les que es defineixin com a tals en els plans zonals que, amb aquesta finalitat, redactin les diputacions» o els organismes que les substitueixin.

Per tant, els plans zonals que estan..., alguns ja s'estan elaborant o hauran d'elaborar les diputacions, hauran de tenir en compte la normativa vigent. I, quan parlo de la normativa vigent, hauran de tenir en compte el que dèiem: el Reglament de carreteres, que ens diu que tots aquests nuclis de població, els accessos a les carreteres de la xarxa bàsica, doncs, han de tenir consideració de xarxa local.

Per tant, les diputacions hauran d'integrar tot això que vostè reclama a la xarxa local de carreteres. I, per tant, la seva gran preocupació que era dir –i ho comparteixo– que els municipis no hagin de fer front a aquestes despeses, doncs, això quedarà resolt, perquè tota aquesta xarxa que comunicarà aquests camins locals d'avui, passarà a ser xarxa local, i, per tant, seran les corresponents diputacions les responsables de tirar endavant, doncs, amb el manteniment, millores, treure neu i tot el que vostè ha esmentat.

Per tant, senyora diputada, jo li diria que no es preocupi, que es continuï preocupant, com ens preocupem tots, pels municipis petits i pels pobles petits; però que sàpiga que aquest Govern ha posat els instruments, tant sigui amb el Pla d'infraestructures com també amb les modificacions pertinents d'aquesta Llei de carreteres, perquè aquest problema que avui a vostè la preocupa, que fa tants anys que l'arrosseguem, doncs, està en bones mans i està en solució perquè ben aviat tindrà una competència de xarxa local que, fins ara, amb els instruments que havien dotat altres governs, no era possible.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, vol fer un torn en contra? *(Pausa.)*
Té la paraula.

La Sra. Ribera i Puig

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., miri, l'article 2 de la Llei de carreteres, evidentment, vostè n'ha fet referència, que parla... Si em permet..., que explica exactament els que en queden exclosos. D'acord? Article 2 –article 2. L'article 2 diu: «Àmbit d'aplicació. Es consideren carreteres les vies de domini i d'ús públics projectades i construïdes fonamentalment per a la circulació de vehicles i automòbils. Queden excloses de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei les vies, els accessos a nuclis de població que integren la xarxa viària municipal, sempre que no tinguin la consideració de tram urbà o travessa, les pistes forestals, *b, c, d.*» D'acord? «Els camins de serveis d'accés de titularitat pública o privada construïts, les noves vies que siguin executades, etcètera.»

El 4 és la classificació funcional. I l'article 5 bis de la Llei 11/2008..., en aquesta diu: «A partir d'ara, la llei...» Bé, atorga a la Generalitat... Espero, que busco la llei amb un segon, la tinc aquí... Aquesta diu: «La Generalitat té la titularitat de les carreteres de la xarxa bàsica i comarcal de Catalunya no reservades a la titularitat de l'Estat. S'atribueix a les diputacions de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona o als ens supramunicipals que les substitueixin, d'acord amb el que estableix l'Estatut d'autonomia, la titularitat de les carreteres de la xarxa local en llurs àmbits territorials respectius. Tres. Es poden afegir a la xarxa local de carreteres les que defineixin com a tals els plans zonals que, amb aquesta finalitat, redactin les diputacions o els ens supramunicipals. Aquests plans zonals han d'ésser aprovats pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques.»

I nosaltres, senyor diputat, no som ni Política Territorial..., bé, el conseller, sí que ho és, en aquest cas, però no som ni Política Territorial ni som cap de les diputacions de Barcelona, Girona, Lleida o Tarragona. Per tant, el que hem de mirar és que això es pugui garantir, i que es pugui garantir per al bé del meu municipi, bé, en aquest cas, el meu municipi no seria afectat, però sí molts altres municipis de moltes comarques i de moltes zones de muntanya. Per tant, a mi em sembla que, des del Parlament de Catalunya, aquesta és una de les funcions que hem de fer: intentar garantir amb la nostra legislació i amb les nostres lleis, doncs, que això pugui ser.

I, per això, la redacció en aquest punt 5 bis, que vostè he vist que no hi estava d'acord. Sí que, del 35, pot ser que hi hagués hagut un error de transcripció i es demanés el canvi; però, escolti'm, rectificar és de savis i, sobretot, quan estàs despistat, i, per tant, escolti, vam rectificar i tornàrem a fer-ho, si convingués.

I que escric malament i que ho poso malament perquè el nucli de població... Escolti, jo el que vull –ho escrigui bé o malament, o ho escrigui clar o no ho escrigui clar– jo penso que és prou clar. Perquè, aquesta estructura de frase que nosaltres hem posat realment defineix en molts casos que arribi la carretera al principal nucli

poblacional. I, escolti, i n'hi ha que en tenen tres. Miri, el Poal en té tres de carreteres que li arriben i no en té cap que sigui de titularitat de la Generalitat. I com que nosaltres no som ni de la Generalitat ni de la diputació..., i Montclar en té dues i Castell de l'Areny només en té una. Però és que m'és igual, la que sigui, és igual, mentre n'hi hagi una en què puguem assegurar la mobilitat de les persones, i, en aquesta línia, va. Perquè és evident que ells no poden fer-ho.

Escolti, Gisclareny, 34 habitants; pressupost ordinari, 87.000 euros. Vam canviar les tanques, es van canviar les tanques de la carretera, 60.000 euros. I moltes vegades això no pot anar, alguna vegada, sí, però no sempre pot anar per inversió. Això moltes vegades ha d'anar per despesa, i, per tant, aquests municipis..., Montclar, 117 habitants; Castell de l'Areny, 78, etcètera.

Per tant, a mi em sabrà molt greu que no rectifiquin i no acceptin aquesta proposta de resolució que a mi em sembla que sí que garanteix, de totes a totes, que tots aquests municipis estiguin ben comunicats, com a mínim garantir que tindran la carretera en condicions, perquè, de fet, comunicats ja ho estan, la majoria d'ells tenen carreteres en el seu municipi, se les han construïdes ells, gràcies, doncs, a..., bé, al Pla d'obres i serveis o gràcies a les ajudes de les diputacions.

Però la veritat és que..., jo ja sé que tot el que ve de CiU no els agrada, però..., i per això aquesta esmena a la totalitat, ho suposo; però, en tot cas, crec que la cohesió del territori és un aspecte molt important, i la igualtat i la justícia, en aquest cas, serien uns altres aspectes molt importants que crec que s'hauria de garantir, doncs, votant a favor d'aquesta proposta de resolució.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, diputades i consellers.

El president

El senyor Josep Llobet pot posicionar-se en nom del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, bé, jo crec que aquí ens trobem amb dues visions o dues qüestions ben diferenciades, no? Una primera qüestió seria una qüestió estrictament política, de voluntat política, d'entendre si efectivament, hi han molts municipis de Catalunya, molts, arreu de Catalunya, que tenen dificultats intrínseques per poder tenir un camí en condicions, una carretera en condicions per comunicar el nucli urbà amb la carretera principal. Jo crec que això és un debat. Tenim un debat. Que, a més, estic convençut que en aquest debat tothom hi estem d'acord, eh? Jo crec que, evidentment, la senyora Ribera ho ha dit molt clarament, però jo estic convençut que no només la senyora Ribera, sinó el senyor Pujol també, en nom dels tres partits que donen suport, creu que és necessària aquesta millora en aquesta xarxa de comunicacions.

I, després, hi hauria un debat tècnic, no? –un debat tècnic, i, després, si de cas, m'hi referiré–, de com es pot articular, de quina forma millor es podria articular, com

podem assegurar que aquests municipis petits, doncs, puguin tindre aquesta seguretat en aquesta inversió. Són dos temes diferents. Bé.

Ens centrem en el primer debat, que és el debat polític, no? I, evidentment, jo comparteixo tota la intervenció de la senyora Ribera, i, evidentment, tots els que intervenim venim del món municipal i estem en el món municipal, evidentment amb visions diferents. Joestic a Gavà com a regidor, i, evidentment, aquesta problemàtica no la tenim; segurament a Camprodon, com a tal, tampoc no es té; sí, a les poblacions de l'entorn, i, evidentment, a Guardiola de Berguedà..., potser a Guardiola, no, però a les poblacions de l'entorn sí que la tenen, i, per tant, encara que sí que provinguem de situacions diferents –no és el mateix l'àrea metropolitana que l'Aran de Catalunya o les diferents àrees metropolitanes–, però sí en som conscients perquè anem pel territori, recorrem el territori i veiem que, efectivament, hi han moltes poblacions que tenen moltes dificultats, com ha dit la senyora Ribera, per poder tindre un camí, un accés al nucli urbà en condicions. I aquesta és la realitat i tots ho compartim.

A més a més, escolti, deia la senyora Ribera: «Bé, és poc ambiciós.» No, és bastant ambiciós, i, evidentment, la inversió que això suposaria per part del Govern de la Generalitat o per part de les diputacions de fer-se càrrec d'aquest accés mínim –mínim–, perquè diu: «Mínim, un.» Això vostè deia, senyor Esteve –ho deia: – «Home, hi han nuclis, hi han poblacions que tenen tres o dos accessos que no donen a la carretera, i, per tant, en quedarien fora.» (*Veus de fons.*) No, no..., perquè diu que, com a mínim, tindran un accés; un accés com a mínim que hauria d'estar en condicions. «En condicions», què és? Asfaltat, amb la seva senyalètica, unes condicions mínimes, com tenen tots els ciutadans de Catalunya, perquè no hi han ciutadans ni de primera ni de segona; evidentment, tots han de tindre el mateix dret.

I, com deia la senyora Ribera, és evident que el factor de mobilitat és important per a la cohesió territorial, el factor de riquesa dels mateixos municipis de l'entorn, és evident que necessiten una ajuda per part d'altres ens supramunicipals o del Govern de la Generalitat que tinguin la capacitat econòmica que ells mateixos no tenen per molta voluntat que hi posin o per molta voluntat que diguin: «No, és que ja tenim els convenis, ja tenim el PUOS, ja tenim», com deia el senyor Esteve Pujol, «el Pla d'infraestructures.»

Escolti, miri, el millor instrument sempre són les lleis, i estem aquí, perquè les lleis s'aproven aquí i els plans no s'aproven aquí. Els plans es poden complir... Home, les lleis, teòricament, també s'han de complir, encara que a vegades no es compleixin; però, bé, evidentment, aquí fem lleis, intentem buscar..., ha intentat buscar la senyora Ribera el millor mecanisme, al seu entendre..., millorable segurament en el seu redactat, millorable, potser, en altres qüestions que després m'hi referiré, però intentava que aquesta cambra digués: «Sí, aquestes poblacions petites; sí, aquests municipis que no tenen la capacitat econòmica, i, per tant, estigui garantit per llei», no haver de recórrer a un pla, que ja veurem si es compleix, a un pla territorial, a veure si es compleix,

sinó que sigui la mateixa llei la que es faci, la que sigui, la que tingui l'obligació –que ja veurem després si es faria– de fer-ho.

Però és que, inclús, vostès, els tres partits que donen suport al Govern, recordo perfectament que, inclús, en el primer esborrany que es va passar del Pacte català per a les infraestructures ho diu en un dels seus objectius del pacte, diuen: «Dotar el país de les infraestructures viàries rurals que garanteixin l'accessibilitat a tots els nuclis i centres d'activitat, que impulsin la dinamització econòmica i social del territori i facilitin l'accessibilitat de tothom als serveis bàsics.» Això, vostès ho diuen, vostès ho comparteixen. Per això dic que joestic convençut que vostès ho comparteixen, perquè vostès ho proposen en el pacte. Però després, quan algun partit polític de l'oposició fa la proposta, aquest no és el camí. El camí és el pla, el camí és el pacte, però no és la llei. Escolti, estem per fer lleis i estem intentant modificar lleis, i aquí anem a veure la proposta que ha fet Convergència, que ja evidentment li avanço que el nostre grup parlamentari li donarà suport.

És evident, perquè en el debat tècnic..., tenia raó la senyora Ribera i en part també tenia raó vostè, senyor Pujol, no li dic que no. És evident que fa poc vam tindre una modificació de la Llei de carreteres, fa poc es va modificar l'article i es va introduir l'article 5 bis, és evident que el millor hauria sigut que al moment..., encara que sí que és veritat que l'objecte de la llei com a tal no era la qüestió en aquell moment, però s'hi podia haver introduït, perquè ja estàvem distribuint les xarxa de carreteres, s'estava fent, es van crear la xarxa local, comarcal, i la xarxa bàsica, i per tant podia haver sigut el moment de dir: «Escoltin, la xarxa local, com a mínim aquelles camins rurals de municipis petits que no tenen capacitat..., incloguem-hi com a competència del Govern de la Generalitat o del govern de les diputacions.» Sí que és veritat que vostè deia, senyor Pujol, que ja en el reglament està contemplat, però no podem dir això, perquè, com molt bé ha dit la senyora Ribera, a l'article 2.2.a exclou aquests municipis, els exclou; la lectura és molt clara, i jo ho anava a dir, escolti: «les vies i accessos dels nuclis de població que integren la xarxa viària municipal, sempre que no tinguin la consideració de trama urbana o travessia».

Per tant, l'única opció seria que fos trama urbana. És evident que molts d'aquests camins que comuniquen la carretera amb el nucli no poden tindre consideració de trama urbana perquè és un accés, no és la continuació d'una carretera que passa per una població, que és el concepte jurídic de trama urbana. Per tant, evidentment –i això sí que li ho dic a la senyora Ribera–, també s'hauria hagut d'intentar esmenar aquest article, perquè ara mateix l'encaix legal és inviable, des del moment que queda exclòs, aquest accés per llei, s'havia d'haver intentat esmenar també l'article 2.2.a, per salvar que no només han de ser aquelles carreteres que tinguin la consideració de trama urbana que passa per aquests municipis, sinó qualsevol accés que tenen els municipis.

Per tant, nosaltres, evidentment, creiem que no és poc ambiciós, sí que és bastant ambiciós, sí que és molt important. També, com s'ha dit abans, i ho tornem a reite-

rar... Deia la senyora Ribera: «És que hi ha molts municipis d'aquests que, efectivament, l'única opció que els queda és utilitzar el vehicle, i a més privat.» Perquè de què ens serveix el Pla de transports públics de viatgers que s'ha aprovat ara, quan hi han moltes poblacions que tenen un dèficit de comunicació de transport públic importantíssim. O recordaran les vies del tren... Jo recordo perfectament, per anar a Sant Pere Sallavinera, a casa la meua àvia, que hi anàvem en tren, anàvem amb el Ferrobús, i baixàvem en aquella estació petita, en la qual evidentment només hi havia, doncs, potser una persona treballant allí, però tenies l'accés en tren per anar allí a la masia, a veure la família... Ara no existeix. Tampoc té un servei d'autobusos suficientment digne per poder-se traslladar a les diferents poblacions de l'entorn. Què els queda? Com ha dit molt bé la senyora Ribera, el cotxe, i sobretot privat, o el clàssic taxi de la població, o de la població veïna, que fa aquest moviment. I quan hi ha una esclavissada o hi ha algun problema, qui té la capacitat econòmica de tirar endavant aquest «arreglo»? No, els ajuntaments no la tenen, els veïns tampoc. Qui li queda? O els ens supramunicipals..., els consells comarcals tampoc tenen capacitat econòmica; els queden només les diputacions o l'Administració de la Generalitat, que, efectivament, a través d'altres plans ho poden fer.

Per tant, la petició és del tot de sentit comú. Hem de modificar la llei, hem de tramitar la llei, per què? Per donar sentit al fet que aquestes poblacions, almenys aquesta comunicació que fa de cohesió territorial entre els municipis, la tinguin salvada. Després, la Generalitat tindrà el pressupost o no el tindrà per fer-ho, però l'ajuntament destinarà, evidentment, l'esforç a camins propis de comunicació de les diferents cases pairals o dels nuclis disseminats del mateix municipi. Perquè, clar, nosaltres sempre pensem en la comunicació de la carretera principal al nucli, però és que ara estem parlant de nuclis molt disseminats en què potser el nucli principal de població són deu cases, i els camins que sí que són competència dels mateixos ajuntaments..., encara gràcies que molts d'ells tinguin graveta per poder anar a les cases, encara gràcies. Evidentment, ho han de fer a través del PUOS, però bé, això queda, evidentment, per als mateixos ajuntaments.

Per tant, nosaltres, senyors de Convergència, senyora Ribera, donem suport... Evidentment, no entenem la contradicció dels partits que donen suport al Govern, que per un cantó volen fer que firmem un pacte en el qual es diu que han de tindre garantit l'accés als nuclis tots els municipis, i per l'altre cantó, quan ho volem regular per llei, se'ns diu que no.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, la finalidad, el espíritu de la ley es claro, clarísimo. De la lectura del artículo por el que se propone

la modificación del artículo 5 bis, 1, de la Ley de carreteras actual se dice que todos los municipios han de..., «tots els municipis han de disposar de com a mínim un accés al seu terme municipal a través d'una carretera de la xarxa bàsica comarcal o local». El espíritu es que todos los municipios tengan conexión.

¿Lo dice actualmente, en esos términos literales, la Ley de carreteras? No, en esos términos literales no lo dice. ¿Por una razón de equidad territorial, una razón de movilidad, creemos en esta cámara que todos los municipios tendrían que tener derecho a ese acceso? Yo entiendo que el espíritu de la cámara es que sí, pero lo cierto es que la ley no lo dice.

De ahí que bien se encaje en el precepto relativo a los accesos, bien se encaje en el precepto relativo a la titularidad de la..., o bien se encaje en el precepto relativo a la definición de..., a los conceptos técnicos de carreteras o a la calificación funcional, lo que es notorio es que en ninguna parte del Proyecto de ley de carreteras actual, ni ahora ni en la modificación que se originó a raíz de la ley del año 2008, la Ley 11/2008, de 31 de julio, se introduce esta previsión.

Estamos en estos momentos, como siempre, dando el inicio, el punto de partida de una posible modificación normativa. Bien es cierto –y ello ha apuntado el señor Llobet– que hubiera estado mejor que a lo mejor esta reforma o esta propuesta de reforma se hubiera efectuado con motivo del debate que hubo del Proyecto de ley de reforma de la Ley de carreteras, que recientemente tuvimos ocasión de hacerlo en esta cámara. Pero, bueno, es así que hoy se está discutiendo lo relativo a esta reforma.

Nosotros daremos apoyo a la propuesta en los términos planteados. A lo mejor sí que es cierto que merecería algún tipo de modificación, pero en todo caso sí que es viable la reforma por vía de enmienda, y eso es de lo que se trata de evitar. No es un tema de encaje en un precepto o en otro, o en un título o en otro, sino la voluntad de llevarlo a efecto o no. Y es notorio que por razones de financiación los municipios, muchos municipios no pueden soportar las cargas que conlleva el acceso a las redes básicas o comarcales o locales. De ahí que sea conveniente que esa asunción sea efectuada por los órganos que tienen la titularidad, bien sea el Estado, bien sea la Generalitat, o bien sean las diputaciones provinciales.

Entendemos el espíritu de la ley en esos términos, y por razón de equidad territorial, por razón de movilidad y por razón de seguridad –y a ello ha hecho bien y muy bien mención la diputada Ribera–, consideramos que la tramitación es pertinente, y por ellos daremos apoyo a la misma.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel

Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 69 vots a favor i 62 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa queda rebutjada.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 91.2 de la Llei 37/1992, de l'impost sobre el valor afegit (debat de totalitat) (tram. 270-00009/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 91.2 de la Llei 37/92, de l'impost sobre el valor afegit. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora María Ángeles Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, senyor conseller, la proposta que presenta avui el Grup Parlamentari del Partit Popular va adreçada a una qüestió que nosaltres considerem cabdal, una qüestió que afecta directament les famílies, una qüestió que trobem que més que mai té una gran importància arreu del nostre territori. Per què presentem aquesta proposta? Doncs, com hem dit, no només el context actual de crisi econòmica que afecta Catalunya i Espanya sinó també les famílies catalanes són l'objectiu de la proposta.

Estem en uns moments en què en aquesta situació la taxa d'inflació, lamentablement, no és un dels factors sobre els quals hem d'incidir políticament, però la qüestió fonamental és que el poder adquisitiu dels ciutadans i les ciutadanes s'ha vist reduït com a conseqüència d'aquesta crisi econòmica. Veiem com les dades de l'atur i de la situació financera cada dia són més esgarrioses, i, per tant, conscients d'aquesta situació, considerem que hem de fer un pas endavant, hem de contribuir a alleugerir la càrrega fiscal.

El nostre grup parlamentari, el nostre partit, sempre defensa que hi ha d'haver un equilibri entre els béns i serveis que reben els ciutadans i els impostos que paguen, hi ha d'haver un punt de racionalitat. Com vostès saben, l'import final que paga el consumidor no correspon exclusivament al preu del producte en origen, sinó que en el transcurs..., fins que arriba al consumidor final, incideixen dos factors que contribueixen que el preu final sigui encara més gran. Estic parlant del diferencial

entre el preu d'origen i el preu pel qual el consumidor podrà adquirir aquest bé, i l'impost que es grava sobre aquests productes, l'IVA.

Com saben, a Espanya, la llei que regula l'IVA és la 37/1992, que ha tingut diferents modificacions fiscals, i que el que grava directament aquest impost és el consum i l'adquisició de béns i prestació de serveis. Considerem que els tipus impositius, que, com vostès saben, han evolucionat i que actualment són el 16, el 7 i el 4 per cent, el que permeten és, d'alguna manera, que el Govern pugui utilitzar aquest tipus d'impost com un mecanisme recaptatori i que pugui, d'alguna manera, també, mitjançant aquests tipus de percentatges, contribuir a establir el que per nosaltres és l'objecte de la proposta, que és aconseguir un mecanisme d'anivellament i, per tant, d'acció directa sobre la desigualtat, la pobresa i el benestar social dels ciutadans de Catalunya.

En aquest cas, la proposta del Grup Popular va dirigida a la nutrició humana, és a dir a aquells productes que, perquè no estan en l'annex que preveu els productes que estan sotmesos al 4 per cent, doncs, han estat oblidats. I nosaltres considerem que la nutrició humana —en aquest cas, la proposta del Grup Popular va dirigida als productes carnis i peix, i als seus derivats—..., considerem que qui pot considerar avui en dia que la carn i el peix no són productes bàsics? I, per tant, els estem negant, als contribuents catalans i espanyols, que aquests productes siguin considerats de necessitat bàsica; en canvi, un diari, sí que és de necessitat bàsica.

Doncs, el Grup Popular considera que en aquests moments més que mai hem de fer una modificació, i en aquest sentit considerem que s'ha parlat molt d'una possible reforma de l'IVA i de pujada d'alguns tipus d'impostos, de percentatges. Però el Grup Popular considera que la proposta que avui estem plantejant, que, ho repeteixo, va adreçada a la nutrició humana, a la carn i al peix, no és una qüestió d'anivellament ni de política, sinó que és una qüestió que contribuiria a les classes més necessitades, és a dir, seria una mesura fiscal adreçada directament a les classes més necessitades.

Considerem, a més, que, donada la conjuntura econòmica, pot ser una bona mesura per pal·liar la crisi, i que, de fet, ja s'ha plantejat en el si de la Unió Europea el fet de contemplar una modificació en aquest sentit. A Espanya, i per tant a la llei que aquest grup parlamentari els en proposa la reforma, ens trobem que el tipus del 7 per cent, que seria el tipus reduït, és el que avui en dia s'està aplicant a tot allò que no sigui el que ara els mencionaré. El pa està al tipus reduït del 4, les farines, els cereals, la llet, formatges, ous, fruites, verdures i hortalisses, i llegums.

El que el Grup Popular vol és que dintre d'aquest llistat, a més del que ja hem mencionat, hi estiguin la carn i el peix. No es tracta de cap producte de luxe. Considerem que l'any 2009 dir que això és un producte d'estricta necessitat, doncs, cau per si mateix, i, per tant, considerem que hi ha altres fórmules per compensar el que seria la possible baixada de recaptació per part de l'Estat.

De fet, si fem una petita anàlisi dintre del que és la Unió Europea, veiem que a França ja fa anys que reclamen

que es permeti un IVA reduït als serveis de restauració, i exclusivament són Alemanya i altres estats els que ho rebutgen. I en aquest sentit, nosaltres considerem que quan es rebutja s'han d'aportar arguments i considerem que no considerar la carn i el peix com a productes d'estricta necessitat no té cap tipus de sentit.

De fet, com els deia, dintre de l'Europa dels Vint-i-set, ja es va encarregar, dins del que és l'Ecofin, als diferents ministeris de finances que adoptessin una decisió al respecte com a molt al març. I en aquest sentit considerem que la proposta que els presenta el Grup Popular, com dèiem, a més d'ampliar aquest llistat amb l'afegit del que seria l'article 91.2, l'apartat 1.1, afegiríem una nova lletra que diria que també queden dintre d'aquest percentatge del 4 per cent els productes carnis, inclosos els seus derivats i qualsevol que sigui la seva presentació en el mercat, i també, al mateix article, apartat i punt, una altra lletra, que diria, el seu literal, «els peixos, inclosos els seus productes derivats».

Però el Grup Popular dóna un pas més endavant, i el que demana, a través de la seva disposició addicional única, és que s'impulsi, primer en aquest Parlament i després a la Mesa del Congrés, a través d'aquesta proposta que avui els presentem, que el Govern de l'Estat, el Govern d'Espanya, impulsi en les institucions de la Unió Europea una modificació d'aquesta normativa que regula l'IVA, la sisena directiva.

Per què? Perquè considerem que és cabdal unificar els tipus impositius reduïts aplicables als diferents estats membres de productes carnis i peix, així com dels productes derivats. Per què? Perquè això està afectant també l'economia interna nostra, perquè països que tenen diferencials al respecte són directes competidors al nostre territori.

Per tant, aquesta és la proposta del Grup Popular. I sobre què aporta o quins recolzaments pot tenir la proposta presentada pel Grup Popular, també els volem fer una reflexió que dintre d'aquest reguitzell de propostes que tenen els diferents estats respecte al percentatge que apliquen de l'IVA, hi ha deu estats que tenen IVA zero per a aquest tipus de productes, i es tracta de Bèlgica, Dinamarca, Irlanda, Itàlia, Xipre, Malta, Polònia, Finlàndia, Suècia i Gran Bretanya, mentre que Espanya encara manté l'IVA del 4 per cent, tret de carn i peix, i el 7 per a la carn i peix.

En aquest sentit, en els últims mesos, hem vist com des de la societat civil s'està manifestant el mateix que avui presenta el Grup Popular. Hem vist com, per exemple, el president del Registre Econòmic d'Assessors Fiscals, senyor Jesús Sanmartín, va afirmar que la rebaixa de l'IVA en alguns productes podia ser una bona solució per fomentar el consum i paliar la crisi. També fa poc temps vam aprovar per unanimitat en aquesta cambra una proposta presentada per Convergència i Unió per reduir l'IVA en alguns serveis i béns de consum que afectaven els bolquers, roba infantil, i d'altres propostes.

En aquesta mateixa línia, altres organitzacions, com pot ser l'organització de consumidors FACUA, a través del seu portaveu, Rubén Sánchez, també han considerat que els productes més demanats, que són els bàsics, són els

que han de tenir aquesta reducció especial de l'IVA al 4 per cent i que aquesta mesura el que faria seria incentivar el consum, i, com vol el Govern, doncs, que s'incentivi i no només que produeixi un estalvi que no redundi en el foment de l'economia catalana.

I darrerament hem tingut la manifestació de la patronal catalana Pimec, que també ha demanat que la carn i el peix siguin considerats productes alimentaris bàsics i que, per tant, se'n redueixi l'IVA fins al 4 per cent, atès que és molt necessari per prevenir la que ja és en aquests moments la caiguda del consum. En concret, tot el que fa referència a les associacions arreu, de Pimec i d'altres agroalimentàries, altres patronals, que representen les petites i mitjanes empreses del sector, i també autònoms de Catalunya han demanat aquesta baixada de l'IVA.

Nosaltres, ho tornem a repetir, no entenem com es pot considerar que altres són productes de primera necessitat –ho tornem a repetir: verdures, llegums, llet, llibres, els diaris–, i no, articles com la carn i el peix.

Tampoc entenem com alguns diuen que qualsevol modificació de l'IVA, doncs, afectarà de manera negativa la societat. Nosaltres els tornem a dir que té unes conseqüències positives i que suposa un mecanisme anivellador per fer polítiques socials i que, en tot cas, l'objectiu d'aquesta proposta és, primer, acabar de donar forma a una llista de productes bàsics que considerem que sense la carn i el peix, doncs, no estan totalment representats, i després contribuir amb aquesta mesura fiscal que les classes més baixes, que veuen com l'IVA, doncs, té una afectació directa en la seva butxaca, puguin veure que des de la política també hi ha sensibilitat per..., no només la situació que estem patint, sinó que pensin vostès que quan sortim de la crisi també hi haurà moltes famílies que tindran problemes per poder comprar aquests aliments, i que, per tant, la consideració de «bàsics» la tindran tant dintre de la situació de crisi econòmica com fora.

Aquesta és la proposta de Grup Popular i esperem que sigui recollida i recolzada per la resta dels grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. S'ha presentat esmena a la totalitat pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora Olano, agrair-li d'entrada el to constructiu, diguem-ne, i la voluntat de fer una oposició de propostes, diguem-ne, que es reflecteix tant en la proposició de llei com en la seva intervenció. Per tant, comencem per aquí.

Entenem que vostès fan aquesta proposta amb un objectiu molt conjuntural, però molt important, que és el

de lluitar contra la crisi, no?, diguem-ne; no és tant una mesura de reforma estructural, sinó una mesura anticrisi. En aquest sentit, nosaltres hi veuríem una primera objecció, diguem-ne, no? I és que la lluita contra la crisi entenem nosaltres que prioritàriament no s'ha de fer a base de rebaixes fiscals, a base de rebaixar impostos; ni tan sols l'IVA, eh? No creiem que sigui la millor manera d'atacar les causes i la conseqüència de la crisi; d'entrada, per un motiu molt senzill, que vostè entendra perfectament, no?, i és que la rebaixa de l'IVA el que és segur..., una conseqüència que tindrà segur la rebaixa de l'IVA és una reducció molt significativa de la recaptació, eh? Fins i tot en aquest cas tindrà un impacte en la recaptació, i, per tant, una disminució de recursos públics en un moment en què precisament la lluita contra la crisi requereix polítiques que si alguna cosa necessiten són recursos públics.

És a dir, les polítiques prioritàries en un moment de crisi com la que estem vivint –polítiques de despesa social, que s'està disparant de manera necessària, i sort en ténim que tinguem aquest coixí social, polítiques de reactivació de l'economia productiva– són, en qualsevol cas, polítiques que, aquestes sí, tenen un impacte bastant garantit, un impacte segur en les economies familiars, eh?, i que bàsicament necessiten de recaptació. I en aquest sentit estariem, per fer una política de lluita contra la crisi no tan prioritària, debilitant altres polítiques de lluita contra la crisi que serien més prioritàries.

Necessitem despesa pública, eh?, hi insistim –i aquest és el primer motiu que ens fa mirar amb reticència la proposta que ens fan vostès–, en un moment en què precisament per la crisi el dèficit públic ja està desbocat, i no per una mala gestió de la política econòmica; està desbocat aquí i a tots els països de la Unió Europea, eh?, el dèficit públic.

Per tant, no podem agreujar el dèficit públic; no seria una mesura responsable. No podem renunciar a les polítiques de despesa pública i de despesa social que estem fent en aquests moments; no seria una mesura responsable. I, per tant, la conseqüència lògica –vostè m'entendrà, senyora Olano– de tot això és que no podem renunciar ni a un cèntim de la recaptació de la qual disposem en aquests moments, excepte en aquells casos que estiguin molt i molt i molt justificats, diríem, no?

Anem a Europa. Vostè ha parlat d'Europa, vostè deia: «I està previst que el mes de març...» Efectivament, ja ha passat; el mes de març –i això de fet seria un argument a favor seu– l'Ecofin va decidir obrir la porta que els països membres de la Unió Europea reduïssin l'IVA, i a més va anunciar-ho com una mesura de lluita contra la crisi, eh? En aquest sentit aniria en la direcció del que vostè proposa; és a dir, l'Ecofin ho autoritza, i després són els estats membres els que decideixen. Molt bé. Però fixi's que la decisió de l'Ecofin ha estat centrada exclusivament en serveis intensius en mà d'obra. És a dir, quan l'Ecofin diu: «Reduïm l'IVA, perquè això ens servirà per lluitar contra la crisi», el que diu és: «Si reduïm l'IVA en els serveis intensius en creació d'ocupació, aleshores sí que estarem fent una mesura de lluita contra la crisi», eh?

Això va ser una mesura de finals de març... De fet, va costar molt, perquè si coneix vostè el tema, que suposo que sí que el coneix, Alemanya i Dinamarca s'havien estat oposant a aquesta rebaixa de l'IVA, eh?, i finalment ha estat la conjuntura de crisi la que els ha..., «ha dado su brazo a torcer», com es diu col·loquialment, diguem-ne, no? I en aquest sentit es va aprovar això, i, si anem a la llista d'aquests serveis intensius en mà d'obra, veurem que estem parlant de petits serveis tipus reparació de bicicletes, calçat i articles de cuir, peces de vestir i roba interior, neteja de cristalls, neteja d'habitatges particulars, servei d'assistència a domicili, ajuda domèstica, cura de nens, ajuda a ancians i malalts i discapacitats, i perruqueria; llista completa. És a dir, serveis, tots ells, molt intensius en creació de mà d'obra.

Clar, en tot cas, el que vostè m'admetrà és que la proposta que vostès fan amb relació a la carn i el peix..., no dic que no tingui sentit, que no pugui tenir certa raó de ser, però no és una proposta similar a la que es va aprovar en els països de l'Ecofin, no?

A part, deixi'm que li recordi un momentet: Espanya, vostè estarà d'acord amb mi que és un dels països que té el tipus estàndard d'IVA, el tipus alt de l'IVA a la franja baixa, eh? Vostè sap que el tipus estàndard de l'IVA a la Unió Europea és entre el 15 i el 25 per cent. A Espanya estem al 16; només hi ha tres països que estiguin al 15, que són Xipre, Luxemburg i el Regne Unit; Dinamarca està al 25; França, per exemple, està al 19,6 per cent... Per tant, si ens mirem l'IVA en el seu conjunt, no específicament en el cas de l'alimentació bàsica o del peix i de la carn, l'IVA mirat en el seu conjunt, no és Espanya un dels països amb l'IVA més alt, més aviat al contrari, és un dels països amb l'IVA estàndard mes baix, no?

Li parlava de França. Fixi's, no?, a França, per exemple, són els primers que fa just deu dies han aprofitat la decisió de l'Ecofin de març..., que l'únic que fa és obrir la porta i deixar en mans dels estats la decisió; doncs, França ha pres la decisió i ha abaixat el seu IVA fa crec que deu dies, una mica més. Però, una altra vegada –perquè comparem la proposta que fan vostès amb la decisió francesa, eh?–, només per a la restauració, restaurants; per tant, sector intensiu en creació d'ocupació. Venien d'un tipus del 19,6 per cent en la restauració, ara el deuen haver abaixat al 5 i mig, eh?, però estaven al 19,6 per cent. Nosaltres des del primer moment hem tingut l'IVA de la restauració, vista la importància del sector turístic en l'economia espanyola, al 7; per tant, és tot just ara que França, que durant molts anys ha tingut un IVA de la restauració dotze punts superior, es posarà en un punt i mig per sota, eh? Per tant, de fet, el que fa França és posar-se en el nostre nivell i una mica en una situació una mica millor.

De totes maneres, un dels arguments centrals que jo li volia posar sobre la taula, que crec que és important, jo crec que segurament és l'objecció més rellevant a la proposta que ens fan vostès: no hi ha cap garantia que la rebaixa de l'IVA es tradueixi necessàriament en una rebaixa dels preus de venda al públic; per si sola, la rebaixa de l'IVA no garanteix aquesta disminució dels preus. És a dir, el primer que hem de fer quan fem una proposta d'aquestes és saber quin serà l'impacte que tindrà la

modificació del tipus impositiu sobre el preu de venda final, diguem-ne, no? I no es produeix de manera automàtica; sabem perfectament –vostè ho sap millor que jo, segurament– que hi ha molts casos en què les rebaixes dels tipus impositius són absorbides pel distribuïdor i no repercutides en el preu final. Per tant, en qualsevol cas, en el millor dels casos dependrà de la política comercial que es faci, acompanyant aquesta mesura, la possibilitat que les famílies se'n beneficiïn. Vostè diu: «Nosaltres estem pensant en les famílies més necessitades de la societat catalana, en aquest cas de la societat espanyola.» Doncs, la mesura, ella soleta, no ens garanteix re en aquest sentit, la mesura ella sola no ens garanteix que les famílies més necessitades vegin reduït, doncs, tres punts el preu del peix i de la carn.

Com a mínim admeti'm que hi ha dubtes raonables sobre la repercussió en el preu final. Però és que tant és així que, si em permet –li ho llegiré ràpidament–, a França, aquesta decisió que han pres fa deu dies, no l'han pres sola: l'han acompanyat de mesures addicionals, precisament –i ara li explicaré quines són–, per assegurar-se que no siguin els productors els qui es beneficien de la rebaixa impositiva. Concretament, li ho lleixo..., a més, ho tinc en castellà, diguem-ne; és una notícia treta del diari: «A cambio de rebajar el IVA, el presidente francés, Nicolas Sarkozy ha arrancado de las asociaciones sectoriales varios acuerdos para la creación de empleo, el aumento de la formación y la rebaja de precios.» És a dir, hi ha hagut d'haver un acord explícit en el sector per assegurar-se que hi hauria una rebaixa de preus. Vostès proposen la rebaixa impositiva i prou, no proposen cap mesura d'acompanyament, la qual cosa fa que la seva proposta, com a mínim, sigui una proposta dubtosa, eh? És més, Federació Espanyola d'Hostalera, diuen: «Encara és aviat per saber si la reducció de l'IVA a França es traduirà en un alleujament per a les empreses, o si es traduirà en una baixada real dels preus de la restauració.»

A banda, deixi'm que abans d'acabar li posi dos arguments sobre la taula i una petita conclusió. Un altre argument, senyora Olano, és que vostès, en cas que la proposta fos oportuna, en cas que des del punt de vista de la política fiscal aquesta proposta convingués, també haurà d'estar d'acord amb mi que han triat un camí molt llarg, perquè vostès tenen grup parlamentari al Congrés dels Diputats. Jo no sé si vostès han presentat una proposta –ho desconec– idèntica en el Congrés dels Diputats, però, en el millor dels casos, vostès estan proposant que el Parlament elevi al Congrés dels Diputats... I estarà d'acord amb mi que la competència amb relació a l'IVA, senyora Montserrat, no la té aquest Parlament, per sort o per desgràcia; la competència amb relació a l'IVA la té el Congrés dels Diputats. Per tant, si davant de la crisi volem fer mesures, hauríem d'intentar fer mesures diligents, perquè la gent no pot esperar, la gent necessita que les mesures anticrisi tinguin un impacte ràpid, al mes immediat possible. I estarà d'acord amb mi que la manera de garantir que l'impacte d'aquesta mesura sigui ràpid no és passar pel Parlament, no és fer que la proposta vagi peregrinant de parlament en parlament, perquè no tenim competència en IVA, nosaltres, senyora Olano i senyora Montserrat. Per tant, jo els

diria: davant de la crisi, celeritat; davant de la crisi, capacitat de reacció. Les bones intencions estan molt bé, però necessitem fets, i fets ràpids, eh?, fet immediats, diguem-ne. No és la manera més ràpida d'aconseguir el seu objectiu.

Última objecció a la seva proposta, i conclouré després amb una reflexió més general. Escoltin, fa molts dies que sentim en aquest Parlament propostes de modificacions parcials de l'IVA, ara una rebaixa aquí, ara una rebaixa allà... Nosaltres hem sigut flexibles, hem acceptat una proposta que vostès també van votar a favor, que havia fet el Grup de Convergència i Unió, la portarem al Congrés dels Diputats. Però la bona política fiscal no es fa a base de pedaços; o sigui, no podem fer una política fiscal a Catalunya a base de petites reformes puntuals i inconnexes. Necessitem una visió global, eh?, i en aquest sentit nosaltres entenem que hi ha una certa, diguem-ne, proliferació de propostes fiscals que no sabem ben bé si responen a un model coherent, a una visió de conjunt..., potser sí, però en tot cas no tenim la garantia que responguin a aquesta visió de conjunt.

Per tant, senyora Olano, per tots aquests motius, nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat. Jo voldria només acabar fent una reflexió –i és potser un dubte més personal–, i és que a mi em preocuparia que aquesta proposta, que ja li he dit al principi que crec que és constructiva, la intenció és constructiva i és una proposta ben intencionada, però que, d'alguna manera, respongui a un clixé ideològic. Perquè vostès ens estan demanat sempre el mateix, sigui quina sigui la conjuntura econòmica; o sigui, plogui o nevi, estiguem amb un creixement del 3 per cent, estiguem amb una situació de crisi, sembla que sempre la solució dels problemes econòmics, dels problemes de les famílies, siguin únicament i exclusivament les rebaixes fiscals. Nosaltres no diem que les rebaixes fiscals no hagin de ser una mesura a tenir en compte i a aplicar en determinades circumstàncies; de fet, nosaltres hem rebaixat part de l'impost de donacions i de l'impost de successions. Però com a monotema la rebaixa fiscal ens sembla que és una mirada poc científica sobre la política econòmica, i estarà d'acord amb mi que un govern no ha de prendre decisions en funció dels clixés ideològics. Un govern ha de prendre les decisions en funció d'una anàlisi racional, d'un bon diagnòstic, eh?, de dades fiables..., tot això ha de guiar l'acció de govern. I sobretot l'acció de Govern l'han de guiar valors i un projecte de país i un projecte de política econòmica basada en aquests valors.

I vostè sap que en aquests moments, per nosaltres, els valors i el projecte són, fonamentalment, preservar la cohesió social, garantir que la prosperitat és una prosperitat compartida, ajudar a modificar el nostre teixit productiu per tal de tenir un teixit productiu propi del segle XXI i, escolti, sobretot –sobretot– assegurar-nos, en nom de la justícia social, senyora Olano –no se m'enfadi, intento tenir un diàleg respectuós amb vostè–, que la crisi no la paguin aquells que no l'han provocada. De fet, ja l'estan pagant, però per això nosaltres no hem de contribuir al fet que aquells que no han provocat la crisi encara la paguin més, des de les polítiques econòmiques. (*Remor de veus.*) I això vol dir, per tant, no

resoldre la crisi a base de mesures que no són les que realment poden ajudar les famílies.

Escolti, senyora Olano, les famílies catalanes, en aquests moments, estan preocupades, no per l'IVA de la carn i el peix, ja li ho ben asseguro, estan preocupades per no perdre feina els que no l'han perduda, per tornar a trobar feina els que l'han perduda, i els que en busquen i no en troben pel que estan preocupats és per tenir algun mecanisme de subsistència, vist que en molts casos se'ls estan acabant les prestacions contributives. I, per tant, nosaltres creiem que hem de disposar d'un coixí de recaptació suficient per fer aquelles polítiques –vaig acabant, senyor president– que realment convenen a aquestes famílies, i per això li diré: aquestes famílies, senyora Olano, entre rebaixar-los l'IVA o ajudar-les a trobar feina en polítiques actives, entre rebaixar-los l'IVA o donar-los una alternativa un cop se'ls acabin les prestacions, una alternativa en forma de renda –per exemple, la renda de formació que proposen els grups de la majoria en l'acord de revisió del pacte d'entesa–, entre, com dic, rebaixar l'IVA o fer polítiques que requereixen despesa pública...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...és segur que els ajudarà més el segon. És per aquest motiu, senyora Olano..., estic segur que entendre els motius pels quals rebutgem la proposta del Partit Popular.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, en nom de Convergència i Unió té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, iniciativa del Grup Parlamentari Popular, diputada, que ens sembla interessant; sembla una iniciativa que tindria interès que aquesta cambra pogués avaluar i discutir amb profunditat. Només per això, nosaltres, com acostumem a fer a més en aquest tipus d'iniciatives, votarem en contra de l'esmena que han presentat els grups que donen suport al Govern, ja li ho avancem. Després veurem quin context.

Vostè ha fet molt bé al situar la iniciativa popular en el marc en què aquesta iniciativa s'adiu, i ens ha fet tot un..., un «reguitzell», ha dit vostè, la paraula que ha utilitzat és «reguitzell» de dades, d'indicadors que demostrin que estem en una situació força complicada. Més encara des del punt de vista de l'atur..., no aquest grup parlamentari, però experts ben autoritzats parlen, a Catalunya i a Espanya, d'«emergència nacional»; aquestes són les paraules. La situació és greu, i tant se val que parlem de les dades de l'Inem com si parlem de les dades de l'EPA: veritablement estem en una situació

greu. I em sembla advertir una voluntat per part del Grup Parlamentari Popular de situar en aquesta cambra una iniciativa més, sense voluntat, doncs, que sigui la iniciativa, per tractar de pal·liar la situació en què viuen les famílies, els treballadors i la gent aturada. Crec que he copsat la intensa defensa que vostè ha fet en la seva intervenció i el text que vostès han presentat. D'acord.

Entrant en el contingut –i ho faré molt breument, diputada, perquè no crec que sigui exactament aquest l'objecte del tràmit parlamentari–, és aquesta la millor opció possible per coadjuvar a combatre la crisi? Parlem-ne, a això hi vull fer referència, no?

Nosaltres, com vostè sap, som partidaris d'una reducció selectiva d'impostos, nosaltres parlem sempre d'un criteri de moderació fiscal, no en situació de crisi, sempre, perquè creiem que això ajuda les empreses i les famílies a ser més competitives, les primeres, i a ser més estalviadores, les segones. Òbviament, en una situació de crisi, com vostè pot comprendre, això es multiplica de manera exponencial. Sembla que les nostres empreses necessiten més capacitat per ser més competitives, estalviar costos, i sembla també que les famílies necessiten més diners, si més no per tractar de consumir o per reduir l'endeutament, i després faré una referència al respecte.

En qualsevol cas, nosaltres en som partidaris no, com podria apreciar un diputat, doncs, de la majoria, de manera dogmàtica, sinó perquè creiem que és una exigència, que té a veure amb una interpretació –creiem que no és incorrecta, però podria ser-ho, eh?– d'una pressió fiscal i un esforç fiscal gran en la nostra economia, i amb aquesta voluntat de donar eines a les famílies, a les empreses per competir millor.

De fet, nosaltres durant aquesta legislatura hem plantejat diverses iniciatives, en feia abans esment el diputat Comín, algunes amb èxit, ben poques, i la majoria sense èxit, pretenent exactament el que vostè apuntava, no? No en presentarem ara el llistat, perquè es tracta que llueixi la seva iniciativa, no les nostres, no en presentaré el llistat; sí que faré referència a aquella iniciativa, precisament dels serveis –gas i electricitat–, doncs, que també la vam presentar –ho dic per si a algú li pot servir– al Parlament espanyol, sense èxit. Allà va ser clarament derrotada, quan jo crec que..., a més m'he rellegit tot aquell debat, el debat no tant aquí com allà, el debat espanyol, i veritablement algun dels arguments emprats per alguns grups parlamentaris eren com a mínim pintorescs, respecte a per què no s'havia de reduir aquest tipus d'interès.

Ara bé, el debat –n'ha fet algun esment també el diputat, després m'hi referiré també més concretament–, senyora Olano, és més complex. O sigui, jo crec que avui polítics, economistes, acadèmics estan o estem discutint permanentment si la retallada d'impostos veritablement va adreçada al consum o va adreçada a l'estalvi, i no hi ha unanimitat sobre això, no creguin que..., no hi ha unanimitat. És més, hi ha gent que diu «no cal que abaixem impostos, perquè si abaixem impostos la gent no consumeix més, estalvia més, però no consumeix», la qual cosa es converteix en una mesura que finalment, d'alguna manera, retalla els ingressos de l'Adminis-

tració, per una banda, i això és negatiu, i, per una altra banda, la gent no consumeix més perquè estalvia.

Bé, aquest és un argument controvertit, molt controvertit, però ni la doctrina ni les persones que en fan tenen un acord substancial sobre aquesta qüestió. De totes maneres, amb la particularitat de la situació a Espanya i a Catalunya, diputada, que les famílies..., només que les famílies tinguessin l'oportunitat, si no de consumir més, d'estalviar, ja seria molt important. Perquè, com vostès saben perfectament, l'endeutament de les famílies al nostre país és extraordinari, un dels més elevats de la Unió Europea. És a dir, que si només veiéssim l'aspecte menys positiu de la seva iniciativa, ja valdria la pena, perquè voldria dir que les famílies estalvien. I tampoc és mala cosa que la gent digui: «Escoltin, en situacions de crisi, anem a veure..., gastem menys, consumim menys.» Té uns altres problemes, però aquesta és una decisió discutible.

Pregunto una altra vegada: és aquesta la mesura més idònia? També hi ha una altra qüestió, que vostè l'ha plantejada d'una manera més tímida: convé aquest tipus de mesures quan estem en períodes de deflació o a les portes de períodes de deflació? També aquí la doctrina és bel·ligerant, tampoc en tenim la seguretat. Jo crec que aquesta crisi presenta una particularitat extrema davant de la gent que la seguim amb atenció: és que algunes receptes clàssiques han de ser reavaluades, i no tenim seguretat...; no les té ningú, indiscutiblement no les tenen els liberals, però tampoc les tenen els keynesians, tampoc. O sigui, si hi ha algú que pretén que hi ha un cos doctrinal que pot ser aplicat directament per resoldre una crisi d'aquestes característiques, està molt equivocat.

I de la humilitat, és a dir, de la manca de supèrbia intel·lectual, hauríem de concedir que fem bé a reanalitzar les coses i no creure'ns que tenim un dogma que això ho explica: baixada d'impostos, això va bé; pujada d'impostos, això va bé; no. I crec que estem en una condició, tots plegats, de veure exactament què és el que està passant.

Justament per això crec que és el marc –i aquí vull fer una referència a la intervenció del diputat Comín, que m'ha semblat força interessant, diputat, com la de la diputada– que ens permetria, home, rumiar tot això. El valor de la intervenció de la diputada Olano i del Grup Parlamentari Popular crec jo que no és la mesura pròpiament dita, que jo hi tinc reserves per tot el que he explicat. Jo tinc un tipus, el meu grup parlamentari té un tipus d'orientació d'un tractament de l'IVA d'una manera diferenciada, segurament de reduccions més generalitzades de tipus, potser un punt –potser un punt–, però que seria més útil que el que vostès ens plantegen.

Però a mi això ara no m'importa, diputada, això ara a mi no m'importa; m'importa tenir un marc adequat per, junts, a la comissió reavaluar aquest conjunt de mesures fiscals, que el diputat Comín deia: «Escolti'm, és que, clar, semblen mesures de perdigonada.» Bé, clar, són mesures de perdigonada, són mesures que es van produint una darrere una altra, i, per tant, se les ha de veure en el seu conjunt. Ja admeto que a vegades a algun di-

putat li costi veure això en el seu conjunt, però crec que tindríem una magnífica iniciativa per parlar-ne en conjunt i per seguir aquesta reflexió que jo apuntava: en un marc de crisi i en un marc de recessió, les polítiques de retallades fiscals són útils o no? I després els grups parlamentaris tindríem la majoria suficient per dir «que no prosperi», no prospera, «que prosperi modificada», prospera modificada, però tenir aquesta oportunitat.

Qui tem aquest debat? Qui té por d'aquest debat? Per què no podem utilitzar aquest debat i aquesta eina que gràcies a la iniciativa parlamentària popular ens planteja, no? Jo crec sincerament que la iniciativa seva això ens ho possibilita. I demanaria als grups parlamentaris que por no n'han de tenir d'aquest tipus de debat. Si probablement arribarem a la conclusió..., fins i tot jo crec, puc estar equivocat, la diputada Olano ara em desmentirà, que si hi anem amb arguments –aquells que vostè deia, sap, diputat?: arguments, indicacions, valoracions, xifres, tot raonat–, i nosaltres tenim algun altre tipus d'alternativa fiscal, plegats, Govern i oposició, doncs, la diputada estarà encantada i el Grup Parlamentari Popular estarà encantat perquè haurà contribuït al debat.

Per tant, la pregunta és: per què no prospera una iniciativa d'aquestes característiques? Que tampoc ens fa mal, que la comissió la pot abordar. Dono fe que a la Comissió d'Economia i Finances discutim de coses que tenen incomparablement menys interès que aquesta iniciativa, i hi dediquem temps, com és la nostra obligació, que diputats i diputades som i per això som aquí. Amb menys interès hi dediquem temps. Aquesta té interès, diu: «No, no, això ens ho estalviem perquè no en tenim la seguretat.»

Què amaga aquesta posició? Com a mínim –com a mínim, com a mínim–, escoltin, una desconfiança del debat polític. També estic disposat a admetre que potser guanya també en eficiència tot el seu plantejament de dir: «Escoltin, que d'això no se'ns escapi res, que no..., estem tan ocupats amb la crisi i amb les solucions de la crisi que res ens pot distreure» –oi que sí, diputat?–, «que no ens distregui res, centrem-nos en el debat del que és fonamental i de les coses secundàries no en parlem.» Jo no comparteixo aquesta impressió, al contrari...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, dient que volem que la seva iniciativa prosperi, que desitjaríem que els grups que donen suport al Govern ho entenguessin de la mateixa manera, que votarem en contra de l'esmena que han presentat. I, si més no, sàpiga, diputada, i que ho sàpiga el Grup Parlamentari Popular, que ens satisfà tenir l'oportunitat de dir les coses que hem dit des de la tribuna gràcies a la seva iniciativa.

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, li he de donar la raó, al senyor Fernández Teixidó, que s'ha engegat, gràcies a aquesta proposta, un interessant debat, permetin-me, més acadèmic que no pas polític, eh?, però, en definitiva, és acadèmic que després té unes transcendències polítiques, evidentment, en quines línies ideològiques sobre doctrina econòmica es tiren endavant, que no deixen d'explicar les diferents ideologies que ens trobem en aquest arc parlamentari.

La seva proposta és passar d'un 7 per cent a un 4 per cent tant en el que fa referència a productes carnis com en peixos i productes, inclosos els seus productes derivats, quant al tipus impositiu de l'IVA.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hem signat, conjuntament amb el Grup Parlamentari Socialistes i d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, una esmena a la totalitat. Una esmena a la totalitat perquè creiem que aquesta proposta, encara entenent que seria interessant, doncs, la seva discussió, més acadèmica que no pas política..., sí que entenem que en aquests moments una proposta d'aquest estil no pot tirar endavant. Hi ha una base jurídica –una base jurídica–; estem parlant de l'IVA, per tant, d'un impost harmonitzat a nivell europeu, on hi ha unes directives. I en aquest sentit, per no repetir-me amb arguments, crec que la intervenció del diputat Comín ha estat molt clara en aquest aspecte del marc jurídic europeu aplicable avui, eh?, el mes de maig de 2009, i, per tant, no m'hi referiré.

Sí que me referiré en aquesta argumentació del rebuig, i, per tant, del vot favorable a l'esmena a la totalitat que farà el nostre grup parlamentari, quant a la incidència d'una mesura d'aquest estil. Entenem que no és evident l'impacte d'aquesta mesura en l'economia de les famílies, no és evident. No és evident perquè aquest no es produiria, aquesta rebaixa, que en definitiva estem parlant d'una rebaixa de tres punts en el tipus impositiu de l'IVA, d'una forma automàtica en una rebaixa del preu final, dependria molt –dependria molt– del comportament de tota la cadena comercial, i, per tant, de distribuïdors i venedors. I ens podríem trobar el que s'anomena un «efecte d'internalització» d'aquesta rebaixa en la mateixa cadena, amb la qual cosa l'efecte buscat, que seria una rebaixa en el preu final, no s'acabés produint. Per tant, en aquest sentit és on nosaltres argumentem el nostre rebuig a aquesta proposta del Partit Popular.

Però també el que sí que tenim clar és que si no tenim clar quin és el benefici que podria portar, amb l'explicació que acabo de donar, el que sí que tenim clar és que una reducció d'aquests tres punts implicaria una disminució dels ingressos públics d'una manera notable, aquells que vénen de l'IVA. I això influiria no només en les finances de l'Estat, sinó que d'una manera molt

clara en les finances de la Generalitat de Catalunya. Recordem que en aquests moments amb el model de finançament aplicable, que és el de l'any 2001, el 33 per cent dels rendiments de l'IVA que es generen a Catalunya van a parar als ingressos públics de la Generalitat de Catalunya. I estem parlant en uns moments on hi ha una autèntica asfíxia financera de les finances de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, una rebaixa segura que hi hauria en els ingressos no ens la podem permetre en aquests moments, i més amb la perspectiva que si algun dia el Govern espanyol es decideix a complir el que fixa l'Estatut en el seu títol sisè, del finançament, per tant, a tenir un nou sistema de finançament, segons aquest Estatut..., preveu que passàriem a gaudir del 50 per cent dels rendiments de l'IVA generats a Catalunya. Per tant, raó de més. És a dir, actualment ja en depenem del 33 per cent, dels rendiments de l'IVA, però si el Govern espanyol es decideix un dia o altre a complir el que fixa l'Estatut i, per tant, a fer un acord de finançament que compleixi al cent per cent el que fixa l'Estatut, passàriem a tenir-ne el 50. I, per tant, aquest impacte sobre les finances de la Generalitat encara seria superior al que es produiria si aquesta mesura es produís ara en aquests moments.

Per tant, ja que parlem o estem en un debat molt acadèmic, parlem, doncs, d'una anàlisi cost-benefici de la mesura. I entenem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que el benefici d'aquesta mesura seria magre, i segons el procés d'internalització d'aquesta rebaixa dins de la cadena de distribució que es produís podria ser ridícul, i, en canvi, el cost sí que el tenim molt clar, que seria una gran pèrdua d'ingressos públics. Per tant, si fem l'anàlisi cost-benefici, pesa més el cost que el benefici d'aquesta mesura, i, per tant, entenem que no és adequada per afrontar el que realment vostès pretenen.

Senyor Fernández Teixidó, per acabar, vostè ha dit una gran veritat: que la veritat absoluta no la tenen ni els keynesians ni els neoliberals. I és cert, jo crec que és una..., o els liberals: els liberals..., i jo crec que aquesta crisi econòmica financera, que esperem que no esdevingui crisi social al final, ens està donant a tots plegats, als acadèmics, els primers, però també a les diferents ideologies polítiques, una gran lliçó, en aquest sentit. No n'hi han, de veritats absolutes, però sí que m'ha de reconèixer que poder la veritat dels keynesians és una mica més real, en aquests moments, que la dels liberals. Sí que m'ho ha de reconèixer. I, per tant, quan es fa una anàlisi cost-benefici, és clar que el cost d'aquesta mesura és molt més gran que el benefici. És per aquests motius que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarem a favor de l'esmena a la totalitat que hem presentat, i, per tant, rebutjarem, d'aquesta manera, la proposta presentada pel Partit Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternati- va, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en preparar les notes per a aquesta intervenció no he pogut evitar una certa sensació de repetició. No és la primera vegada, al contrari, han sigut moltes vegades en què se'ns han proposat rebaixes fiscals, i sempre amb una argumentació reiterada, i és perquè quedin diners disponibles per a la família. És una qüestió respectable i a considerar, evidentment, però sense cap altra consideració que l'acompanyi.

I potser ja està dit amb els portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, però un debat sobre les línies mestres de la fiscalitat, de quin nivell distribuïm les càrregues fiscals, de com les distribuïm entre les diferents figures impositives, de quins grups de contribuents afavorim i a quins grups considerem que se'ls ha..., que poden aportar més a l'erari públic; com assegurem un compliment efectiu de les obligacions tributàries, aquest és un debat d'un impacte polític innegable, en el qual, possiblement, mantindríem posicions contraposades, segurament, però, en tot cas, és un debat, en profunditat, important.

Potser és el debat que hauríem de fer quan, cap a final d'any, aprovem els pressupostos. Perquè, a més a més, posaríem les dues variables que van correlacionades. Per una banda, la dels ingressos, és clar que sí, però per una altra banda, la de la despesa. Una despesa que totes les forces polítiques no deixem de demanar a les diferents comissions parlamentàries que s'incrementin. Per tant, no podem tocar els ingressos si no toquem..., si no tenim en compte, també, l'exigència de les despeses.

Per tant, aquest seguit de successives propostes parcials, sense considerar la conveniència comparativa, la seva relació benefici-cost, el seu impacte sobre els recursos, ens porta a un debat, potser no estèril, però sí poc creïble. Li posaré un exemple, vostè ha anomenat un seguit de països que tenen IVA zero, i anava de pressa i n'he apuntat tres: Finlàndia, Suècia i Dinamarca.

Estem disposats... –Finlàndia, Suècia i Dinamarca..., d'aquest tres, segur que dos els ha dit, sí? (*Pausa.*) Bé, ho comprovem després amb l'acta, no hi ha problema, però estic gairebé segur de no equivocar-me. Bé, admetent el model de l'IVA, admetríem també com a modelic el tipus d'impost de..., el tipus d'impost de renda que tenen aquests països? Perquè clar, la seva fiscalitat està molt basada en un impost de renda que té una incidència sobre les famílies molt més gran que l'impost de renda d'aquí. El que no podem fer és picar una cosa i no tenir en compte l'altra.

Gairebé estic temptat de dir-li que si acceptem com a model l'impost de renda d'aquests països, gairebé, gairebé que puc arribar a coincidir amb vostè en la necessitat de fer alguna rebaixa en l'IVA. Possiblement per aquí podríem trobar algun acord.

D'altra banda, hi ha una part de falsedat en el debat. Jo no sé veure la relació causa-efecte directa, immediata, entre fiscalitat i millor comportament davant de la crisi. Països amb pressions fiscals força més altes que la nostra s'estan comportant molt millor que el nostre davant de la crisi. I és lògic, perquè això té a veure amb model productiu, amb formació professional, amb capacitat

d'inversió pública, amb innovació, i tot això requereix diners públics.

I això..., hi hauria una altra qüestió que jo crec que no podem defugir. Ja s'ha dit, però, com és que plantejem aquest debat aquí? Es pot plantejar perfectament al Congrés dels Diputats, serà molt més ràpid. Potser ho han fet. Ho desconec, i si ho han fet em semblarà molt bé. Suposo, també, que ho han fet –no ho sé, eh?–, en altres comunitats autònomes on vostès tenen majories parlamentàries còmodes. Dic això perquè si vostès no ho haguessin fet d'aquesta manera, podria semblar que aquí, senzillament, anem per un aspecte numèric, comptable, de poder dir que han presentat un munt de propostes i que aquest tripartit tan dolent, sistemàticament, les hi ha tombat.

Miri, hi ha una qüestió que..., els números són molt tossuts. La pressió fiscal en el nostre país fa molts anys que no baixa, fa molts anys que no baixa. No va baixar entre el 1999 i el 2004, i és, evidentment –li ho dic–, un moment de Govern del Partit Popular. L'any... –perdó, 97–, l'any 97 eren 38,2 per cent del PIB, i quan es va acabar era el 38,4 per cent del PIB.

Si acceptem que el que estem fent moltes vegades és redistribuir les taxes fiscals, anem alerta de quina manera ho fem. Pot ser interessant de fer-ho, amb figures fiscals i amb collectius. Ja em sembla bé, però aquí, permeti'm que li ho digui que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa tindrà propostes pròpies, a les quals dono gairebé per segur que no coincidirem: mantenir l'impost de patrimoni. És més, convertir-lo en un impost que gravi grans fortunes; reforçar la progressivitat d'alguns dels impostos del nostre país; perseguir activament el frau fiscal...

Jo ja els ho he dit, de vegades pot semblar que propostes d'aquest tipus comporten simplement allò..., un objectiu numèric, de poder dir: ens han tombat una proposta més. Miri, en la proposta que vostès fan avui hi ha un tema competencial. Com deia aquell: «Aquí, en principi, no toca». O és la manera més complicada de fer que toqui. Considerem que no té sentit plantejar accions fiscals aïllades, sense considerar els efectes de recaptació, sobre quines figures i quins collectius afavoreix i perjudica. Que no hi ha relació causa-efecte entre la baixa fiscalitat i la sortida favorable a la crisi.

Per tots aquests motius, nosaltres hem presentat i votarem l'esmena a la totalitat. I algun dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula ha utilitzat la paraula «dogmatisme». Jo crec que sí que hi han dogmatismes en les qüestions fiscals, a vegades. Per exemple, un dogmatisme pot ser el d'aquells que sempre creuen que, en tot moment, en tota circumstància i sempre una rebaixa fiscal és positiva. Aquest és un dogmatisme que nosaltres no compartim en absolut. Davant d'això, el que ens diu la racionalitat és: el nostre país ha de tenir un nivell d'ingressos fiscal raonable. Aquests ingressos fiscals s'han de cobrir amb equitat i amb progressivitat, ens han de permetre tenir uns serveis satisfactoris per respondre a les necessitats de la ciutadania, i ens han de permetre fer aquelles polítiques públiques que ens permetin sortir de la crisi.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, pues sí, el debate es interesante. Es interesante por lo que trae en sí la propuesta del Grupo Popular y por lo que aquí se ha dicho. Me gustaría empezar con una palabra: coherencia. Coherencia en la tramitación de los procesos. Yo no sé por qué hace unos meses sí y ahora no. Congreso de los Diputados: Proposición de ley de modificación de la Ley 37/92, de 26 de diciembre, del impuesto del valor añadido para la reducción de los tipos impositivos aplicados a determinados bienes y servicios. Tomen nota: ¿presentada por quién? Por el Parlamento catalán. En aquel debate –en aquel debate–, precisamente yo reproché a los que aceptaron la tramitación, el hecho de que, por economía procesal, se estuviera admitiendo esa vía. Y lo denuncié entonces y por coherencia lo tengo que denunciar ahora.

A mí me parece que si realmente lo que se quiere es ser eficaz, y teniendo grupos parlamentarios en el Congreso que pueden hacerlo rápido y viable, por economía procesal, lo correcto es iniciar la proposición de ley en las Cortes Generales y seguir la tramitación adecuada. Me parece que es lo más razonable, lo más rápido y lo más conveniente.

Otra cosa es que se quiera, digamos, diversificar en los distintos ámbitos el debate. Está bien. En esta ocasión el Gobierno ha dicho «no» hoy, y en otras ocasiones, por sorpresa, metió un gol a la oposición y aceptó la proposición de ley del Grupo de Convergència i Unió. Todavía me acuerdo de sus palabras, Comín, ilustre diputado Comín: «Les voy a dar una sorpresa, aceptaremos la proposición de ley.» Yo esperaba lo mismo, hoy. Digo, mira, a ver si, con un poco de suerte, nos dan la misma sorpresa, pero no, no ha habido suerte...

Por eso les pido coherencia. No apliquen ahora aquí el tema de que no es competente el Parlamento de Cataluña, cuando en el Congreso de los Diputados, ahora mismo, sin ser tampoco competente, en el Parlamento de Cataluña hay una proposición de ley que debate esto, además aprobada por todos los grupos de la cámara. Y, si bien es cierto..., y ya les advierto que a efectos de rapidez y de viabilidad, nuestro grupo parlamentario ha presentado una proposición, una propuesta de resolución que esperará contar con su apoyo para acelerar el trámite, que en lo que hace referencia a los libros, pañales y ropa, se dice que: «El Gobierno de Cataluña insta ante el Gobierno del Estado que impulse las medidas pertinentes...» y que no sea mediante una proposición de ley o un..., porque no es necesario. La mayoría de expedientes son ante la Unión Europea, claro...

Entrando en el contenido del debate, apreciada la incoherencia de algunos grupos parlamentarios que aducen lo que aducen y no debieran hacerlo, creo que el

planteamiento en un contexto de crisis, no solamente catalán sino español y de hecho el planteamiento..., bueno, y Europeo y mundial, evidentemente, refleja la necesidad de estudiar si la rebaja de este impuesto del IVA tiene su repercusión en el consumo final y, a su vez, aquí se ha debatido también, pues ello conlleva una repercusión en las economías familiares. Es decir, los presupuestos familiares se ven aliviados por la reducción.

Hoy he apreciado algún matiz en algún liberal, y no de deja de sorprenderme intelectualmente. Es decir, los dogmáticos, parece ser que empiezan a reflexionar sobre la necesidad de plantearse o no los términos de recaudación del Estado. Está claro que esto tiene una repercusión directa en la repercusión de los ingresos del Estado y de la Generalitat, en definitiva.

De ahí que el aspecto recaudatorio ha de ser valorado en estos tiempos de importante déficit fiscal. Ahora bien, nosotros no nos opondremos al debate, no nos oponemos a que se pueda hablar de esto en comisión, a pesar de lo que he estado manifestando, puesto que es principio de nuestro grupo parlamentario facilitar los términos del debate.

Es cierto que –y entrando ya en el fondo del asunto– no deja de ser contraproducente que productos básicos como el pan o la leche o los huevos tengan un IVA superreducido, y otros tan básicos como puede ser el pollo, el conejo o las sardinas no lo tengan. Y de ahí que pudiera ser valorada la conveniencia o no, al menos, de entrar... En un aspecto global, sí que estoy de acuerdo que yo creo que no es tanto parcial como global el que ha de merecer una reforma integral de la ley del IVA en su caso. Pero los términos en qué está planteada la proposición de ley, a nosotros no nos acaba de gustar, por su generalidad o por su amplitud. Claro, hablar de todos los productos derivados de la carne y del pescado como susceptibles de serles aplicado el tipo superreducido, pues nos parece excesivo. ¿Jamón de Jabugo, pata negra, el paté francés, el caviar, merecen un tipo superreducido? Son todos productos derivados del pescado y de la carne. Entiendo que la sardina o el pollo sí, o incluso las salchichas de Fráncfort, pero, lógicamente, en otros productos ya nos cuesta más aceptarlo. De ahí que nosotros hagamos un planteamiento no tan genérico y, sin impedir el debate, sí que también cuestionemos la literalidad de la propuesta.

Daremos apoyo a la tramitación. No estamos de acuerdo con su contenido literal, no estamos de acuerdo con que sea este el órgano adecuado para debatirla si lo que queremos precisamente es, por economía procesal, por agilidad, resolver el tema de la crisis económica vinculado al debate del IVA, puesto que sabemos que las proposiciones de ley que presentan los parlamentos autonómicos suelen tener una larga vida en las Cortes Generales, entran en el furgón de cola y normalmente son debatidas, pues en las legislaturas siguientes, de forma que para solucionar el problema de las crisis inmediatas, pues digamos que no es la vía más adecuada. A lo mejor una proposición de ley en el Congreso de los Diputados sería una vía más eficaz y más veloz.

Muchas gracias, señor presidente.

(La Sra. Olano i García demana per parlar.)

El president

Senyora Olano, té la paraula. Per...?

La Sra. Olano i García

Allusions, senyor president...

El president

Té la paraula, un minut.

La Sra. Olano i García

En primer lloc voldria dir que el Grup Popular ha presentat aquesta proposta no pensant ni en Keynes ni en cap economista, sinó pensant en les 500.000 persones que estan a l'atur a Catalunya i en les més de 100.000 persones a Catalunya que no cobren cap tipus de subsidi; aquest és l'objectiu. Ja he dit que, en tot cas, la proposta anava dirigida a abaixar el percentatge de carn i peix.

Segon, causa-efecte. Nosaltres des de l'oposició fem una proposta. Vostès governen a Catalunya i a Espanya, vostès poden fer aquestes mesures complementàries, que poden anar conjuntament amb mesures fiscals, perquè la causa i l'efecte siguin una realitat; per tant, aquesta és la qüestió. El que passa, que, com ha dit molt bé el representant de Ciudadanos, avui hi ha un problema, i és que vostès tenen una consigna, i és que «al PP, ni aigua». Ha vingut vostè, senyor Comín, d'*escudero* del PSOE avui en aquesta cambra, perquè arribar a dir que jo com a diputada catalana i el meu grup parlamentari, que té representació a la cambra catalana, no puguem presentar una proposta d'aquest tipus, quan fa uns mesos resulta que la cambra per unanimitat ha aprovat una reforma de l'IVA, escolti'm, quin argument és aquest? Fa uns mesos vam aprovar la proposta tots els grups; avui es presenta dirigida a un producte de consum bàsic, adreçada a les famílies, carn i peix, i diuen que no. No hi ha cap argument.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El president

Senyor Comín, potser per...?

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president...

El president

També per...?

El Sr. Comín Oliveres

Senyora Olano, em mantindré...

El president

Senyor Comín –senyor Comín–, deia per allusions, també?

El Sr. Comín Oliveres

Per allusions i per contradiccions.

El president

Sí. Doncs, té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyora Olano, li deia que em mantindré en el to de la seva primera intervenció, i no d'aquesta. Aclarir-li només a vostè i al senyor Domingo que si en aquella ocasió, quan Convergència va presentar la proposta, tot i les objeccions que teníem amb relació a la tramitació –que les vam tenir i les vam explicar i les vam reiterar–, tot i aquelles objeccions vam decidir no presentar una esmena a la totalitat, retirar l'esmena a la totalitat, era perquè el contingut de la proposta era suficientment raonable perquè obviéssim els problemes de tramitació. En aquesta ocasió, a banda dels problemes de tramitació, que són exactament idèntics que els que hi havia en l'altra ocasió, a més a més li he explicat de manera profusa que el contingut de la proposta tampoc em sembla oportú. I és per això la diferència de tracte, senyor Domingo. Senyora Olano, li demanaria que no faci servir metàfores de la literatura universal amb relació al paper que hem vingut a fer els socialistes catalans en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo, té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones, señor presidente. Señor Comín, evidentemente, la coherencia no es atributo ni de los grupos del Gobierno ni de los grupos de la oposición, pero en este caso la incoherencia, en este caso sí que es atributo de los grupos del Gobierno. Evidentemente, los argumentos que ha dado ahora no son sostenibles. Si usted está reprochando que no es el órgano adecuado, por lento, el proceso..., ustedes tienen la vía directa para efectuar una tramitación; creo que hay Grupo Socialista, no sé si catalán, pero sí que hay Grupo Socialista en el Congreso de los Diputados, en el que están integrados. Pueden presentar perfectamente una proposición de ley en el Congreso de los Diputados con el contenido para que realmente sea veloz la tramitación que tanto defiende y que considera tan oportuna, y no hacerlo, como caerá esta, en la legislación que viene, que será en el 2013 o 2014.

Muchas gracias.

El president

Molt bé. Doncs, posarem a votació l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 69 vots a favor i 62 en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb

l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 9, que és la interpellació al Govern sobre les infraestructures estratègiques, es faci a continuació del torn de preguntes amb resposta oral al Govern.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)*

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Tot seguit donarem lectura a un resum de la Declaració institucional d'aquest Parlament amb motiu del Dia d'Europa, la qual ha estat publicada íntegrament al dossier del Ple d'aquesta sessió plenària, i repartida com a tal als diversos mitjans de comunicació.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa (tram. 401-00035/08)

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa.

»El Parlament de Catalunya fa seva la declaració proposada pel Consell Català del Moviment Europeu, entitat fermament europeista i representativa de la societat civil catalana, amb motiu de la celebració, el 9 de maig, del Dia d'Europa.

»El 2009 és, sense cap mena de dubte, un any de commemoracions, d'iniciatives i d'esdeveniments que han de contribuir a canviar, d'una manera o una altra, el rumb de la història d'Europa. És també l'any en què els europeus estan cridats a participar en les eleccions al Parlament Europeu, una cambra decisiva per a la vida

política i social i per a l'economia de gairebé 500 milions de ciutadans.

»Durant el 2008 i els primers mesos del 2009 s'ha fet visible una crisi financera, econòmica i social profunda, que afecta, tot i que amb intensitats diferents, tot el món. La Unió Europea no n'és aliena, per bé que els valors europeus i els elements que uneixen els ciutadans, com la política monetària comuna, poden contribuir a atenuar-ne els efectes. Avui, tanmateix, es fa més necessari que mai garantir les rendes dels treballadors i reforçar la cohesió social en les ciutats i en les regions d'Europa.

»Les institucions d'autogovern subestats, sobretot els parlaments amb capacitat legislativa, així com el món local, tant per la seva proximitat al ciutadà com pel seu paper en la configuració real del territori, són clau per a la vertebració d'aquesta Unió Europea que desitgem. En aquest sentit, hem de vetllar per trobar els mecanismes que permetin una relació més directa i fluïda entre les institucions comunitàries i els esmentats nivells d'organització territorial i govern polític.

»El proper 7 de juny, els ciutadans de la Unió Europea estan convocats a les urnes per a escollir llurs representants al Parlament Europeu. Atesa la importància d'aquesta institució i el seu paper clau en la definició de les polítiques i normatives comunitàries, és imprescindible un esforç col·lectiu per a promoure la participació en aquestes eleccions. Serà per mitjà d'aquesta participació que s'assolirà una institució forta i es garantirà la màxima representació ciutadana en les esferes on s'adopten les decisions comunitàries.

»Per a tenir èxit, la Unió Europea ha d'oferir noves respostes als nous problemes. I perquè en pugui donar eficàcia, cal que sigui més forta i que es potencii la participació i la implicació de la ciutadania en el procés de construcció europea.

»El Parlament, com a representació del poble de Catalunya, dona suport al Dia d'Europa pels valors que representa: democràcia, diversitat, cooperació i participació. I demanem a la ciutadania que participi activament en les eleccions al Parlament Europeu, que doni així un nou exemple de civisme i que senti la proximitat d'Europa en la seva vida quotidiana.

»Palau del Parlament, 6 de maig de 2009.»

I comencem la sessió de control, concretament amb les preguntes al president.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incompliment del compromís d'austeritat econòmica del Govern (tram. 317-00252/08)

Té la paraula en primer lloc i en nom del Grup Mixt l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Als darrers pressupostos de la Generalitat, i en el debat dels mateixos pressupostos aquest Govern, els representants del Govern i també el

mateix conseller d'Economia van defensar una posició d'austeritat en la despesa pública, una posició d'austeritat que, a més a més, es va concretar en la reducció de determinades partides pressupostàries; no es van acceptar, per cert, esmenes dels grups de l'oposició, i concretament del nostre grup, de reducció de determinades partides pressupostàries, i es va prometre, per tant, a la ciutadania que en plena crisi econòmica el Govern –i es va omplir la boca de dir-ho moltes vegades durant aquell debat–, aquest Govern, tindria polítiques d'austeritat.

I ara coneixem, en aquesta darrera setmana, que es publiquen les dades de despeses, en aquest cas de despeses institucionals i de publicitat institucional del Govern de Catalunya. I què ens trobem? Doncs ens trobem amb un increment del 32 per cent d'aquestes polítiques, del 32 per cent, en plena crisi econòmica. I concretament de la Presidència de la Generalitat, del Departament de la Presidència, d'un 220 per cent d'increment de la publicitat institucional. Sí, de les campanyes que veiem per la «tele», parlant clar, de les campanyes de promoció del Govern, del «Som-hi!», de tot això. Un 220 per cent d'increment a la Presidència. O més, o una triplicada de dades d'aquest..., triplicar les despeses de la Vicepresidència.

La nostra pregunta és, senyor Montilla, si vostès saben que hi ha una crisi econòmica, si vostès saben que hi ha un compromís fins i tot amb aquesta cambra, en acta, en aquell mateix debat, de polítiques d'austeritat, per què són incapaços de realment fer aquestes polítiques? Perquè tenim dades, que no són precisament bones, que també comporten increments: increment de l'atur, increment de l'atur del 68 per cent en un any a Catalunya, 68 per cent de l'atur!, que també incrementa, com la despesa que vostès fan en campanyes institucionals.

La pregunta, senyor Montilla, és per què vostès no compleixen?, per què aquest Govern és incapaç de fer polítiques d'austeritat, amb una crisi econòmica del nivell que tenim en aquests moments a sobre, a Catalunya?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, la liquidació del pressupost de l'exercici que vostè parla, de l'any 2008, demostrarà que l'aplicació de les mesures d'austeritat per part del Govern, sobretot en un conjunt de partides –protocol, publicitat, estudis, publicacions, organització de reunions, conferències, cursos–, ha estat real i efectiva.

Moltes gràcies.

El president

El senyor diputat pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, estem parlant de política, no de gestoria només; de política, de gestos. Això no és una gestoria, és un parlament. I, per tant, vostè ha de respondre políticament del que fa. I clar que haurà de liquidar, només faltaria que no es comprovés la liquidació. Però el tema és que vostè és capaç de treure-ho d'altres partides però no de la publicitat del Govern, no del «Som-hi!» I jo li dic: som-hi!, però som-hi a fer polítiques per l'atur de 505.000 treballadors que tenim a l'atur; som-hi per les polítiques de reducció de despesa, però no som-hi per fer publicitat de l'executiu que vostè governa.

El que no podem tenir és un govern que es gasta 4 milions d'euros en una campanya institucional, que multiplica per quatre les despeses de la Presidència i que després diu que vol reduir i que la gent s'ha d'estrènyer el cinturó i que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...els catalans... –acabo, senyor president–, que els catalans hem de donar exemple estrenyent-nos el cinturó. L'exemple primer l'han de donar el Govern i el president de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li estic dient que la liquidació del pressupost demostrarà que hem aplicat aquestes mesures d'austeritat. I això res té a veure amb la gestoria; això vol dir que els compromisos polítics adquirits els hem dut a terme.

Miri, s'han fet campanyes de publicitat, sí, de la informació sobre l'estalvi de l'aigua –hi havia una sequera, suposo que ho recorda–, la seguretat en el trànsit, la prevenció d'incendis, la sinistralitat laboral, el tabaquisme; explicar serveis públics com la formació laboral, l'habitatge, el desplegament de la TDT, el desplegament dels Mossos, que no són temes menors. Perquè, a més a més, tenim també aquesta obligació.

Ara bé, li he de dir que la Generalitat gasta en publicitat menys, evidentment, del que es gastava en altres èpoques. (*Remor de veus.*) Si l'any 2003 era el 0,23 del pressupost, l'any 2008 haurà estat el 0,11 del pressupost (*persisteix la remor de veus*), menys de la meitat.

I ja que vostè parla del Departament de la Presidència, doncs, també podrà veure aquestes dades perfectament reflectides en la liquidació del pressupost. Per cert, que conté, a més a més, excepcionalment, una despesa de l'any passat, del Departament de la Presidència, que és, com vostè sap –no sé si hi va assistir–, l'assistència, com vam fer tothom, a l'Expo de Saragossa, amb el corresponent estand i activitats al llarg d'un conjunt

de mesos. Suposo, ho repeteixo, que vostè en tindrà coneixement quan vegi la liquidació.

El pressupost del Departament de la Presidència en aquests darrers dos anys, en un conjunt de partides, s'ha reduït de manera molt substancial. També veient la liquidació dels pressupostos ho podrà deduir molt fàcilment.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació del mercat laboral, les mesures de protecció social i les crides al sindicalisme responsable (tram. 317-00255/08)

...per formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable president, fa pocs dies, el primer de maig, molts treballadors i treballadores es varen manifestar pels carrers de diverses ciutats catalanes. La convocatòria dels sindicats majoritaris es feia a partir del manifest «Plantem cara a la crisi: treball estable i protecció social».

La crisi continua colpejant el nostre país; si bé alguns dels problemes sorgits en algunes empreses de l'automoció semblen encarrilats, amb una intervenció positiva del Govern de la Generalitat, les darreres xifres eleven l'atur a Catalunya a més de 500.000 persones. És cert que es registra una disminució del creixement, però no és menys cert que l'atur es continua incrementant, amb el drama que això suposa per a moltes famílies.

És evident que cal un esforç de tot el país, institucions, empresaris i treballadors. Però en les darreres setmanes en determinats àmbits sembla haver-se posat de moda fer una crida al sindicalisme responsable, com si el sindicalisme català, tot o una part, no ho fos, de responsable. El primer sindicat del país, Comissions Obreres, i la resta de sindicats, com UGT o la USOC, exerceixen des de sempre un sindicalisme responsable, obert al diàleg i a la negociació, i, alhora, ferm en la defensa de les condicions laborals dels treballadors.

No actuen, en canvi, de forma responsable les organitzacions patronals que reclamen retallades de drets laborals i sindicals, abaratir l'acomiadament, congelar salaris, abaixar cotitzacions i impostos o qüestionar la negociació col·lectiva. Aquestes propostes creen alarma social i contribueixen a augmentar l'angoixa i la inseguretat de moltes famílies.

Les causes de la crisi no estan en els costos laborals, sinó en els que s'han apropiat aquests anys de la riquesa creada en lloc de reinvertir en les empreses i en l'economia productiva. Tots hem de fer un exercici de responsabilitat, partits i sindicats, però també els dirigents

empresarials hauran d'estar a l'alçada de l'esforç que realitzen molts petits i mitjans empresaris per sortir de la crisi. I la responsabilitat en moments delicats implica no fer propostes provocadores i extremistes.

És per això que, malgrat que bona part de les competències pel que fa a la regulació d'aquestes qüestions corresponen al Govern central, voldríem conèixer, president, la seva opinió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, em permetrà que en primer lloc em sumi a la felicitació que vostè feia al conjunt de forces sindicals convocants de la manifestació del passat 1 de maig, no?

El Govern és conscient de les dificultats econòmiques que estan patint moltes famílies, moltes empreses, igual que som conscients que, ara més que mai, el que calen són polítiques socials, de protecció als més necessitats, a les famílies i també a les empreses.

Vostè sap que estem portant a terme totes aquelles actuacions que estan al nostre abast, en funció dels nostres instruments, dels instruments que tenim, de les competències i dels recursos; a vegades amb crítiques, diguem-ne, eh?, com les rebudes pel viatge al Japó. Però no ens preocupen si després hi ha resultats, com assegurar el futur de les empreses, de les nostres empreses.

Hem dit en moltes ocasions que el Govern farà els esforços necessaris perquè ningú quedi enrere i que sortirem d'aquesta crisi més enfortits. Per a això treballem. Són moltes les coses que estem fent: aules de recerca intensiva de feina, que estan tenint un grau d'inserció del 37 per cent; estem triplicant el nombre de persones formades al llarg d'aquest any 2009 –estic parlant de mesures dels darrers mesos–; estem fomentant l'emprenedoria amb el pla Inicia; hem realitzat tasca d'acompanyament també a ajuntaments i empreses en tota l'aplicació del Fons estatal d'inversió local; estem consolidant llocs de treball amb el manteniment del ritme d'inversió pública, tan important, per part de la Generalitat i també de l'Estat. O, com deia abans, el Govern tampoc ha estat al marge, no?, que determinades empreses avui tinguin viabilitat; la consellera de Treball, el conseller d'Innovació tenen molt a veure amb Nissan, amb Seat, amb Frigo i Unilever, amb Sony i amb altres. I, a més a més, estem estudiant noves mesures, com vostè sap, com poden ser l'ampliació dels plans de formació per a les persones aturades, l'establiment d'una prestació de renda-formació durant el període de reciclatge de les persones aturades que no tinguin subsidi d'atur, així com estem estudiant també la flexibilització dels mecanismes per a l'accés a la PIRMI.

Bé, senyor diputat, com li he dit, farem el que estigui en les nostres mans, no?, i continuarem treballant tot el que calgui per evitar, com deia, que especialment les

persones, les empreses més afectades per aquesta crisi puguin superar aquesta situació.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions referides al Partit Popular de Catalunya (tram. 317-00253/08)

...té la paraula l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Dilluns el president de la Generalitat va insultar bona part o una part de la societat catalana.

Té previst, senyor president, demanar disculpes per aquestes declaracions?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, miri, li reitero públicament i en seu parlamentària coses que vostès saben, no? El Partit Popular de Catalunya és un gran partit del país, un grup important d'aquesta cambra, que té el suport de milers de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. A tots ells, el meu respecte, no? A més, aquest Govern governa i treballa per a tothom, per a tots els catalans i catalanes, votin, òbviament, el que votin. Per nosaltres són ciutadans, no electors d'un partit o d'un altre.

Però, dit això, crec sincerament que el Partit Popular no ha tingut –en molts moments no té– el respecte degut a Catalunya, a les seves institucions i al seu Estatut. I, en aquest sentit, miri, li demano que retiri el recurs de l'Estatut.

El president

Senyor Sirera, pot intervenir.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, ja feia temps que no em demanava que retiréssim el recurs, no? Ja ho trobava a faltar. Però, miri, vostè ha d'entendre..., i li agraeixo les declaracions que ha fet, de respecte, en seu parlamentària cap als votants del Partit Popular, no? Però vostè ha d'entendre que les declaracions que va fer dilluns són impròpies d'un president de la Generalitat, no? Vostè pot ficar-se amb el president del Grup Parlamentari del Partit Popular aquí al Parlament tantes vegades com vulgui, però el que no pot fer és insultar 600.000 catalans que, en les darreres eleccions generals, van votar el Partit Popular.

Vostè torna a demanar-me, com sempre, que retirem el recurs a l'Estatut. Jo el que li demano és que abandoni aquest discurs, no?, que abandoni la demagògia. Vostè és el president de la Generalitat de Catalunya, i vostè, senyor Montilla, hauria de ser el primer interessat que Catalunya tingui un estatut plenament constitucional. O no? Jo crec que sí, no? Perquè, miri, a nosaltres no se'ns acut, a mi no se m'acut dir-li a vostè que és un antiespanyol perquè manté trenta recursos d'inconstitucionalitat a lleis espanyoles, a lleis de l'Estat; no se'ns acut. I, per tant, jo el que li demano és que no faci demagògia amb aquest fet, no? No confongui les coses, no enganyi els catalans. Els del Partit Popular no som adversaris de Catalunya, no?

És, senyor Montilla, el seu partit que ataca Catalunya, amb mig milió d'aturats, amb cent mil catalans que no reben cap prestació per l'atur, amb 32.000 autònoms que han hagut de tancar el darrer any les seves empreses: això és atacar Catalunya. Enemic de Catalunya, senyor Montilla, és tancar l'aixeta del finançament, és no posar diners sobre la taula perquè les persones que tenen una dependència puguin cobrar. Això és, i no una altra cosa, senyor Montilla, atacar Catalunya.

Però del que estem parlant ara no és del recurs de l'Estatut, és de respecte, és de respecte per tots els catalans, pels 600.000 votants del Partit Popular o per un sol català que no mereix que vostè l'insulti dient-li que és un enemic de Catalunya.

Avui vostè ha tingut l'oportunitat, i ho ha fet de manera tèbia, de disculpar-se davant dels votants del Partit Popular de Catalunya. I jo li demano que ho faci de manera clara, contundent. Vostè no pot continuar amagant-se darrere del recurs a l'Estatut...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...per ficar-se amb el Partit Popular. Jo li demano, senyor president, que deixi de fer de primer secretari del PSC i faci d'una vegada de president de la Generalitat, de tots; també dels votants del Partit Popular.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, li llegiré algunes frases, molt poc amistoses, francament hostils, i són de dirigents del Partit Popular.

«Tenía razón Acebes cuando afirmó, una vez aprobado el Estatuto en el Parlamento catalán, que a partir de ese momento ETA iba a tutelar el proceso estatutario.» Li sona? És de vostè.

«El Estatut es fruto de la tregua de ETA en Cataluña.» Jaime Mayor Oreja.

«ETA se convierte en el tutor de la reforma del Estatuto de Cataluña.» Ángel Acebes.

«El Estatuto de Cataluña es una pesadilla, una pesadilla.» Mariano Rajoy.

«En Cataluña se está haciendo con el castellano lo que en la época de Franco se hizo con el catalán.» Mariano Rajoy.

«El Estatuto abre la puerta a la poligamia.» La Fundación FAES. (*Remor de veus.*)

«¿Sabes que ahora las comunidades más pobres son las que dan dinero a las más ricas? Esto es para favorecer la cohesión de España.» Esta es de Javier Arenas. Viene precisamente la semana..., ve la setmana que ve, precisament, de visita a Catalunya. Faria vostè bé de recordar-li aquestes frases.

«Si se aprueba esta norma, los políticos catalanes podrán decidir sobre lo que pasa en Jaén o en Zamora, sobre sus finanzas, su sanidad, su educación o sus derechos, pero las Cortes Generales no podrán decidir nada de Cataluña.» Mariano Rajoy.

«La propuesta de Cataluña supondrá un coste de miles de millones de euros para Andalucía, y Chaves lo sabe, ya que lo que el sistema catalán plantea es trincar toda la tela de golpe y, después, a ver lo que suelto poco a poco.» Javier Arenas –també per a la seva cita de la setmana que ve.

«El nuevo Estatuto está podrido hasta la médula, y nada puede limpiarlo.» Aleix Vidal-Quadras...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el seu candidat a les europees.

Miri... O la més recent –i acabo–: «Es escandaloso que el Gobierno dé 800 millones a Cataluña por la puerta de atrás.» Fa molt poques setmanes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...Esperanza Aguirre.

Encara estan vostès a temps de rectificar. Retirin el recurs presentat al Tribunal Constitucional i respectin les lleis (*aplaudiments*), i segur...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...segur que contribuiran que a vostès se'ls respecti.
(*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari... (*Persisteix la remor de veus.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió amb el ministre de Foment amb relació al traspàs del servei de rodalia de Renfe (tram. 317-00256/08)

Senyores diputades, senyors diputats... La formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. President, demà, dijous, ens visita el ministre de Foment per abordar el traspàs de rodalies, amb l'objectiu, que ha confessat, de resoldre'l. Nosaltres duem a la motxilla d'aquesta visita la previsió estatutària, la voluntat del Govern i de la majoria d'aquest Parlament, el compromís adquirit pel president del Govern de l'Estat de fer efectiu aquest traspàs a principis del 2008, i hi duem també el bloqueig durant mesos dels treballs per fer-lo efectiu i l'incompliment d'aquest compromís.

En aquesta situació, partim de la necessitat que hem de garantir que disposem de capacitat efectiva de direcció i control sobre el transport ferroviari que transcorre íntegrament per Catalunya, i això vol dir en l'adscripció dels serveis de Renfe, en tarifes, planificació, gestió, coordinació i també inspecció dels serveis. Partim de la necessitat també que el traspàs s'acompanyi dels recursos per compensar el cost efectiu dels serveis, el manteniment de les infraestructures i les inversions necessàries.

Per tant, estem parlant del traspàs amb les infraestructures, les concessions i el finançament corresponents per a manteniment i inversions, i sense dilacions en el temps, perquè el traspàs de rodalies i regionals no és un caprici; és una necessitat urgent per modernitzar uns serveis que són inadequats tant per al país que som com per al país que estem treballant per ser, i també per replantejar el conjunt de la xarxa ferroviària catalana, per reconduir un abandonament que vostè sap que és sistemàtic durant anys, malgrat que s'ha més que doblat en quinze anys el nombre de persones usuàries i que en alguns trams es triga el mateix que els anys cinquanta. No és això una qüestió només d'autogovern, sinó que també és una qüestió de bon govern, per garantir el nostre desenvolupament econòmic i social i el dret a la mobilitat.

Demà ens visita, doncs, el ministre de Foment i, més d'un any després de la data compromesa, no hi ha constància d'avenços concrets en el grup de treball. Res no ens fa pensar que el senyor Blanco dugui altra cosa a la cartera que no sigui fum.

President, creu que es donen les condicions perquè la reunió amb el ministre de Foment serveixi per tancar el traspàs efectivament i satisfactòriament?

El president

El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, d'aquest tema hem parlat i continuarem parlant, no?, perquè no oblidem que és un servei públic essencial, com molt bé vostè diu, un servei públic que utilitzen 115 milions de viatgers cada any. I és precisament per aquest motiu, per l'afectació a la vida de milers de ciutadans que té aquest servei públic, que el Govern actua amb molta cautela i, a la vegada, amb molta exigència en aquest àmbit.

Vostè sap que del traspàs del servei de rodalies a la Generalitat de Catalunya es parla des de fa molt de temps, i també sap que és un dels objectius d'aquest Govern; no només del Govern: també dels partits que li donen suport, com ha quedat clar en el document d'actualització del pacte d'entesa que recentment es va signar per part de les tres forces polítiques. Hi ha hagut moltes converses, s'ha avançat en alguns aspectes del traspàs, però n'hi ha d'altres en què encara això no ha estat possible.

Demà, certament, com vostè diu, el nou ministre de Foment visitarà Catalunya, i aquest serà un dels principals temes –no l'únic– a tractar, i la posició del Govern continuarà sent la mateixa. Esperem que la voluntat d'acord mostrada els darrers dies pel nou ministre es vegi materialitzada en un acord pel qual fa temps que vostè sap que treballem, i per això tindrem aquesta reunió, per avançar cap al traspàs.

Però, no ens enganyem, aquest procés serà molt complex, necessitarà molt de treball rigorós i un calendari precís per tractar de tots els temes que afecten –no ho oblidem– 115 milions de viatgers. Com vostè sap, el Govern de la Generalitat és exigent en les negociacions, i per aquest motiu l'acord està trigant, perquè volem un bon acord. Un mal traspàs –i en tenim exemples dolorosos del passat– (*remor de veus*) ja el tindríem, però no el volem. Per tant, el Govern té l'esperança que la reunió de demà serveixi per desencallar la negociació, i confiem que així serà.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció del Govern per a afrontar els reptes de les terres de Lleida (tram. 317-00254/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Llevot.

El Sr. Llevot Lloret

Molt honorable president, com vostè sap, les comarques de Lleida, sumant la plana i els Pirineus, abasten una extensió que representa el 38 per cent del conjunt del territori i tenen una població del 6 per cent del país. Aquesta realitat demogràfica ha fet que tradicionalment

s'hagin succeït les dificultats per assolir el necessari equilibri territorial de Catalunya, que ha mantingut grans diferències entre les terres de l'interior, menys desenvolupades, i la franja costanera, que ha gaudit d'un major desenvolupament industrial i turístic, amb millors oportunitats per a més persones.

Ara, però, en l'era de la societat del coneixement i de la informació, amb els recursos de les noves tecnologies i la globalització, hem de cercar nous models per a generar la riquesa i el progrés necessaris; ara més que mai és el moment d'aprofundir el concepte territorial de «ciutat regió», per tal de poder-nos relacionar en igualtat de condicions amb les grans urbs i els pobles del món. En aquest marc global, Lleida és una oportunitat per a Catalunya, una oportunitat de futur, atès que té l'espai indispensable i els recursos naturals per créixer, i per fer-ho amb racionalitat cal planificar amb encert el país des d'aquesta perspectiva i corregir els déficits estructurals que arrosseguem.

En aquest sentit, tenim el convenciment, senyor president, que el Govern que vostè presideix té les idees clares, perquè considera que les infraestructures de les comunicacions i les que generen l'assentament de les persones al territori són bàsiques des del punt de vista de la seva acció i del desenvolupament de les terres de Lleida.

D'altra banda, en l'*impasse* actual de la crisi, ciutadans i ciutadanes es veuen i es veuran colpejats per aquesta circumstància i necessitaran el suport incondicional dels diferents governs, per no quedar-se sense poder gaudir de la igualtat d'oportunitats, i tots plegats no volem perdre tampoc l'oportunitat i..., del nivell del benestar assolit en la sanitat, l'educació, la seguretat, la cultura, etcètera, ans al contrari.

Per tot això, molt honorable president, una pregunta genèrica: quina és l'acció del Govern per tal d'assolir els reptes de present i de futur de les terres de Lleida?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern està fent un esforç a ser presents a les terres de Lleida, un esforç que s'estructura en dos eixos prioritaris, dos eixos que acaben sent concordants, no?: la cohesió territorial i el suport a la dinamització econòmica. En definitiva, l'actuació del Govern reforça els àmbits estratègics perquè les terres de Lleida surtin reforçades d'aquesta crisi, mitjançant les infraestructures i el suport diversificat a la competitivitat i a la innovació.

Són molts els àmbits concrets en què l'acció del Govern ha estat molt intensa: l'aeroport de Lleida-Alguaire, el conjunt d'obres d'infraestructura viària que constitueixen una nova realitat d'integració territorial, la millora de la connectivitat amb l'Alt Pirineu i l'Aran, la inversió històrica amb la construcció del canal Segarra-Garrigues... Pel que fa a la mobilitat, com vostè sap, hem

posat en marxa la integració tarifària a l'àrea de Lleida, amb més de 200.000 usuaris potencials, i també les línies regulars i transports a la demanda per reduir les distàncies al Pirineu i accedir als serveis. I, si ens fixem en serveis a les persones, només cal dir que des del començament de la legislatura s'han invertit 51 milions d'euros en obra ja finalitzada, hi ha 66 milions d'euros més d'obra en curs, pel que fa als equipaments educatius, i que s'han efectuat obres de millora en 127 consultoris, se'n construeixen 3 de nous, a més d'haver realitzat la reforma de 13 CAP i haver portat a terme 24 actuacions de millora en atenció hospitalària.

Però, a més a més, el Govern ha fet una gran aposta pel suport a la dinamització econòmica. Per exemple, amb la innovació i la gestió racional del cicle de l'aigua, modernitzant el sector agroalimentari, incrementant la renda i mantenint l'ocupació, posant en valor el patrimoni natural i cultural, diversificant l'activitat i l'economia a les zones rurals, on l'agricultura a vegades és poc competitiva, o, sense anar més lluny, en col·laboració també amb altres administracions, el Parc Científic i Tecnològic Agroalimentari de Lleida, el Centre Tecnològic Forestal de Catalunya, a Solsona, que són, com vostè sap, institucions de referència a nivell europeu per al desenvolupament del sector primari.

Per tant, senyor diputat, l'aposta d'aquest Govern per les terres de Lleida és ferma i es fonamenta en el convenciment de la potencialitat i el futur d'aquestes terres, part fonamental del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de lluita contra la desocupació (tram. 317-00257/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Molt honorable president de la Generalitat, sense cap ànim de ser negatiu ni de voler ser catastrofista, sí que volem deixar constància de la nostra preocupació creixent pel coneixement de les últimes dades, d'aquests últims dies, en matèria econòmica: l'anunci del comissari europeu, el senyor Almunia, sobre les previsions preocupants de futur; les dades de l'atur, conegudes ahir mateix; l'anunci de la UGT que hi ha a Catalunya setanta mil llocs de treball en risc, que perillen aquestes persones, el seu treball; les petites i mitjanes empreses, que dia a dia segueixen anunciant expedients de regulació d'ocupació...

No compartim, he de dir-li, la resposta que li ha fet al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, amb aquesta eufòria d'èxit

de les mesures que el Govern ha aplicat. En qualsevol cas, des del nostre punt de vista, són mesures errònies i ineficaces des del punt de vista de la lluita contra l'atur.

Aquestes dades ens constataren uns fets i un lideratge. Un lideratge que ve perquè constatem que el líder en destrucció d'ocupació és Catalunya: Espanya té un 6 i mig per cent; Catalunya, un 8,7 per cent. I també hi ha un altre lideratge; líder en increment de l'atur: a Espanya, un 56 per cent; a Catalunya, un 67 per cent.

Hi ha un element comú que identifica aquestes polítiques: els socialistes manen al Govern espanyol i els socialistes manen al Govern català.

D'altra banda, hem conegut també, president, una campanya iniciada pel PSC sobre «Fets, president Montilla». En trobem a faltar una: «Fets, a Catalunya, més de 500.000 aturats, president Montilla». L'abril és un mes on tradicionalment es redueix l'atur, aquest mes d'abril ha estat el contrari, les dades, per tant, no són optimistes.

Senyor president, pensa reaccionar? Té capacitat el seu Govern per fer-ho?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, no sols estem reaccionant, portem un any treballant, segurament quan encara n'hi havia alguns que no s'havien assabentat que havia arribat la crisi (*remor de veus*), nosaltres estàvem prenent mesures... Dit així. Mesures de tot tipus, pensant en les empreses i en els treballadors; pensant en els sectors més afectats per la crisi: en el sector de la construcció, de les infraestructures i de l'habitatge, amb mesures que vostè coneix en els sectors del que en podríem dir la indústria més tradicional. Abans he dit que hi ha accions que s'han produït al llarg dels darrers mesos, en les que, evidentment, hi ha intervingut i molt directament el Govern, i que tenien per objectiu salvar milers de llocs de treball.

No és mèrit exclusiu del Govern, però també és mèrit d'aquest Govern, perquè si hagués sortit malament la furgoneta de Nissan o el Q3 de Seat, segur que n'hi hauria més d'un, entre ells vostès, que ens haurien recordat que seria per culpa d'aquest Govern. Per tant, alguna cosa de mèrit tenim.

Escolti, vostè miri les dades de destrucció d'ocupació del mes d'abril, veurà que si al mes de gener estàvem a més de mil o a mil persones al dia, en aquest cas no arribem a tres-centes. Hi ha una desaceleració important de la destrucció d'ocupació. I crec que..., no és per dir que això ja està solucionat, que ja estem veient el final del túnel. No, però és per constatar, quan hi ha coses, quan hi ha canvis de tendència –i aquesta ho sembla–, també cal apuntar-ho.

Escolti, nosaltres estem treballant, vostè coneix el conjunt de mesures, des de les primeres quaranta-dues mesures aprovades el mes d'abril fins a les darreres mesu-

res a què he fet referència en la resposta a Iniciativa per Catalunya Verds tot just, que són d'aquests mesos.

El president

Senyor Pelegrí, pot repreguntar.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Sí, comparteixo la primera afirmació que ha fet, president, hi ha persones que a l'any 2008 negaven que hi havia crisi econòmica, el senyor Zapatero i el senyor Castells, en el pressupost del Parlament de Catalunya. I, per tant, aquesta és la causa que avui estiguem en aquesta situació.

Fets, més de 500.000 aturats al nostre país, president. Aquesta ha de ser la principal preocupació del nostre país, és la nostra. Nosaltres hem ofert pactes, hem ofert propostes, hem fet propostes, i hi ha un cas molt recent, la Llei d'educació. Senyor president, vostè està en condicions d'acceptar aquesta oferta de pacte, d'ajuda, de propostes, vinguin de qui vinguin, sempre que siguin bones per al país i per a la gent que està en situació d'atur en aquests moments? Hi ha gent que deixarà de prestar el subsidi d'atur. Vostè creu que estem en disposició de rebutjar propostes que poden ser bones? Vostès ho han fet fins ara, jo els demano que recapacitin, que deixin d'estar en la inacció, que la inacció no resoldrà els problemes i, si vostès pretenen que la inacció resolgui els problemes, aquesta solució serà molt dolenta per al país i per al futur de les nostres persones.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el conseller Castells va ser qui va presentar personalment aquestes quaranta-dues mesures, al mes d'abril, contra la crisi. Si us plau, una mica de serietat. (*Remor de veus.*) Una mica de serietat a l'hora de presentar propostes, és a dir, no es poden presentar propostes que ja estan en marxa, vostès ho han fet, no es poden presentar propostes que exclusivament el que pretenen és encara reduir els escassos ingressos que té el Govern de Catalunya, això no és el que estan fent els governs, fins i tot ni els governs conservadors a Europa. Vostès s'ho han de fer mirar i han de pensar en mesures que realment ajudin a superar la crisi, ajudin a superar la crisi no pensant... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en el curt termini i en la rendibilitat electoral.

Però, dit això, obert a totes les propostes sempre que siguin com vostè ha dit propostes positives i bones per al país.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del títol VI de l'Estatut d'autonomia (tram. 310-00314/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Senyor conseller, ahir vàrem conèixer a través dels mitjans de comunicació que havia reunit els seus socis, els socis del tripartit, per informar-los que no hi havia avenços en matèria de finançament, vàrem llegir això a la premsa del dia d'ahir, no? I ahir, de fet també, vàrem conèixer que aquesta falta d'avenços, doncs, es feia manifesta, per exemple, a través d'unes declaracions del vicepresident Chaves que deia que en cap cas acceptaria una lògica de relació bilateral en matèria de finançament o en la negociació de finançament amb Catalunya, no?

Ens podria explicar, a aquest grup parlamentari, quin és l'estat de les negociacions en aquest moment?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, il·lustre senyor diputat, sap vostè que amb molt de gust hem mantingut... el seu grup parlamentari de totes les qüestions rellevants amb relació a les negociacions sobre el nou sistema de finançament. Hi ha un nou govern de l'Estat, això ha permès reobrir alguns temes que estaven relativament bloquejats, com vostè sap: model, quantia, i en parlarem amb vostès com hem fet altres vegades per tal de poder-los explicar amb detall com estan evolucionant les coses. Desgraciadament, no puc dir que hi hagi avenços tangibles respecte a aquestes qüestions. Sí que és important que hi hagin vies obertes que fins ara estaven relativament bloquejades, i també cal dir que hi ha hagut declaracions que ajuden a crear un clima, que són relativament positives: acceptació que hi ha uns recursos insuficients, l'acceptació que Catalunya ha de quedar per sobre la mitjana i el reconeixement que difícilment pot haver-hi un acord sense comptar amb Catalunya.

Fora d'això, vostè em demana com estan les coses, però jo el que veig és que vostès ja han decidit que tenim gairebé signat un mal acord i que vostès naturalment s'hi oposaran per tenir les mans lliures per poder negociar en el futur quan, Déu no ho vulgui, quedi a les seves mans haver de negociar.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Veig, senyor conseller, que vostè realment deu tenir una bola de vidre que sap pronosticar tan bé el futur, vés a saber. Que digui això potser el delata, diguem-ne, el seu subconscient, perquè deu conèixer realment com estan les coses i sap realment –també ho sap, perquè ho sap vostè perfectament– quina és la nostra posició al respecte.

A mi m'agradaria, ja que com que la seva resposta és tan poc precisa i no és capaç m'imagino de poder-la precisar més en aquests moments, doncs, fer-li tres consideracions o quatre consideracions.

La primera, amb nosaltres vostè no s'ha reunit des del mes de Nadal, o des del Nadal, vaja, des del més de gener. Ho dic perquè ara feia la sensació que ens havia informat d'aquest estat de les negociacions com ha fet amb la resta dels seus socis. No li demanem res, ja vam tenir una conversa prou llarga i extensa aleshores, vostè ja sap on estem la gent de Convergència i Unió. I, en aquest sentit, les tres consideracions, no?

La primera és que si de debò vostè vol unitat, com tantes vegades predica, treballi-la, actuï amb conseqüència d'aquesta unitat. I el que nosaltres sempre li hem manifestat –i suposo que no ens ho demanarà mai això– és que nosaltres estiguem per protegir els interessos del Partit Socialista d'aquí i d'allà, perquè això no ens ho demanarà, a nosaltres no ens ho pot demanar ni ens ho ha demanat mai, ni crec que ens ho vulgui demanar.

Segona consideració, no torni a dir coses en aquest Parlament que després sabem que no són certes. Vostè ens ha estat dient al llarg de totes les sessions parlamentàries d'aquest trimestre que hem acabat que estava negociant, i ara fa quatre dies que ens va anunciar que havien desbloquejat la negociació. Per tant, una cosa no és compatible amb l'altra.

I tercera consideració, li ho preguem, manifesti clarament que vostè no està negociant sobre la proposta Solbes i que vostè només accepta la negociació a cavall de l'Estatut. Perquè el que està passant en aquests moments, és que vostè estan negociant sobre el document Solbes i no sobre el text de l'Estatut, que és el que de fet haurien de fer complir i no fan complir a l'Estat central.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, vostè em demana que li confirmi coses. Escolti'm, aquest Govern és un govern seriós i ha dit el que havia de dir quan ho havia de dir. Abans-d'ahir, dilluns, ens vam reunir amb els socis de Govern, entendrà vostè que és lògic que primer es reuneixin els socis de Govern i,

aleshores, el Govern com a tal es pugui reunir amb el principal grup de l'oposició, amb el qual amb molt de gust tractarem d'anar junts. Si bé, ja ho dic, vostès han decidit que l'acord el tenim fet, ho acaba de dir, i, a més, és dolent, de manera que s'hi oposaran. O sigui que bola de vidre, la seva; no me la deixi, per això, perquè s'equivocuen sistemàticament.

Diu: «Nosaltres ja sabem el que vostès diuen.» Home, sí, però ens tenen una mica sotmesos a un cert..., com li diria, no?, uns «cavallitos», anem canviant d'opinió. Ara, li haig de dir, una de les coses que realment hem sabut els últims és la novena xifra de Convergència i Unió. El dia 24 d'abril ens van dir que l'acord de finançament havia de permetre reduir el dèficit fiscal a la meitat, novena xifra. De manera que ens deixaran uns dies perquè ens refem de la sorpresa.

Hem mirat l'Estatut atentament, això vol dir 8-9 per cent del PIB, és el dèficit fiscal, per tant seria 4-5 per cent, 8.000-9.000 milions. I vostès ens diuen: «Ara l'increment ha de ser de 8.000-9.000 milions.» No està malament. Nosaltres hem repassat l'Estatut, hem dit: «Potser és que ens ho hem perdut, hi ha algun lloc a l'Estatut on ho diu, potser el senyor Mas ho va pactar i no ho sabíem això, no?» Potser és així o potser és que resulta...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...que vostès cada vegada que veuen que hi ha alguna cosa que es belluga tracten de fixar objectius que saben que són absolutament fora de la realitat...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...per dir a qualsevol cosa: «És insuficient.» (*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'informe elaborat pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya a instàncies del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 310-00315/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Conseller Saura, entre els informes que ens han obligat a anar a veure departament per departament –en concret el seu, ja que no ens el volen lliurar, en concret en el seu–, vam trobar un conveni de col·laboració signat per la consellera Tura

el 2004, un conveni entre el Departament d'Interior i el CAC per fer seguiment de la informació dels mitjans audiovisuals de les actuacions del seu departament. Si existia aquest instrument d'anàlisi i d'estudi, per què va muntar l'enrenou que va muntar i què ha aportat a Catalunya i a tots en positiu aquesta petició d'informe al CAC?

El president

El molt honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Senyora diputada, em sorprèn que l'exercici d'un dret com és demanar un informe al CAC sigui motiu d'enrenou, és una institució que permet que qualsevol ciutadà o ciutadana demani un informe. Hem demanat un informe, crec que l'informe globalment és positiu i que aporta dades significatives que, si vol, després les hi puc explicar.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

L'enrenou no és demanar l'informe, senyor conseller, l'enrenou és posar en entredit la professionalitat dels mitjans de comunicació: aquest és l'enrenou. Com valora vostè, després que l'han deixat en evidència a vostè i per extensió al nostre Govern, aquest informe? Pensa demanar disculpes als professionals? Pensa assumir responsabilitats?

Parlant de xifres i de crisi, com valora vostè els 4,5 milions d'euros que es va gastar l'any passat sent el segon del *hit parade* del Govern en despeses de publicitat institucional? Com valora els 230.000 euros que gastarà ara aviat per millorar la imatge dels Mossos, quan als Mossos no els cal millorar la imatge, el que els cal és millorar el conseller. (*Rialles.*) Com ho valora, això? Com valora el problema de credibilitat que té vostè i, per extensió, com a president d'Iniciativa, el Govern i Catalunya, quan culpa de tot Convergència i Unió, ara també als mitjans de comunicació; quan no respecta la decisió del president del Parlament i no ens envia els informes; quan reiteradament, sent titular de Participació, es salta informes preceptius en la tramitació de les lleis i de lleis importants; quan es despenen del pacte d'educació, com ho valora tot això vostè?

Conseller Saura, creu vostè, titular del Departament d'Interior i de Participació, màxim representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que mereixen estar en el Govern de Catalunya i portar l'etiqueta de democràtics i de participatius?

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè com sempre fa una perdigonada, no? Jo em limitaré a contestar-li l'informe del CAC, perquè vostè ha dit de tot i no tinc temps de contestar-li.

En primer lloc, dir-li que la petició del l'informe al CAC ve motivada per una preocupació que tenia i que tinc, que és la següent: que la repetició d'imatges de forma reiterada d'accions violentes dels Mossos d'Esquadra pogués distorsionar la imatge que els mossos tenen. Vagi a la meua compareixença, vostè ho va escoltar, que s'han produït a Barcelona 1.300 manifestacions de les quals han participat en cinc-centes ocasions la brigada mòbil i que només en cinc manifestacions hi han hagut aldarulls. És a dir, els manifestants ho han fet de forma pacífica i els Mossos d'Esquadra han tingut una actitud correcta.

Vaig tenir la sensació que, no TV3, tots els mitjans de comunicació audiovisuals –la carta meua al CAC fa referència a totes les televisions autonòmiques i estatals, privades i públiques– reiteraven determinades imatges. En l'informe del CAC diu una cosa important, diu: «TV3 va emetre 202 imatges violentes dels Mossos d'Esquadra en tres dies, 110 al telenotícies i 92 als magazins, sense comptar el 3/24.» Dues-centes..., ho diu el CAC, no ho dic jo, 202 imatges repetides d'imatge violenta.

El CAC acaba la conclusió dient que hi ha un equilibri perquè el Govern català va parlar 3,52 minuts. Ara, jo insisteixo que la reiteració de determinades imatges no poden distorsionar una imatge dels Mossos d'Esquadra que és positiva, i ho diuen totes les enquestes.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut (tram. 310-00310/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, l'Agència de Protecció de la Salut fou creada per llei d'aquest Parlament l'any 2003 i desplegada al territori essent vostè consellera. Treballa en un àmbit, la salut pública, la protecció de la salut, i permet modernitzar i ordenar les activitats i les eines de les quals ens hem dotat per protegir la salut al nostre país; centra la seva activitat d'actuació en l'àmbit de la salut ambiental i la salut alimentària, i és, en definitiva, el primer esglaó de la reforma de la salut pública a Catalunya.

Sabem, senyora consellera, de la seva voluntat política de potenciar la salut pública. Com ens diu vostè mol-

tes vegades, tenim un sistema de salut que cura bé la malaltia. Ara ens cal fer també que eviti que tots i totes emmalaltim.

És per això que la seva conselleria ha impulsat la Llei de salut pública, que ara, en aquests moments, s'està tramitant en aquesta cambra per tal d'acabar de pujar l'escala, per tal de culminar la reforma de la salut pública, en base a tres pes, si em permet aquesta «salvetat»: la protecció de la salut, com li deia; la promoció de la salut individual i col·lectiva, i també la prevenció de la malaltia. Aquesta llei crearà l'agència de salut pública i crearà també una cartera de serveis de salut pública com a prestacions del sistema de salut, perquè és cabdal per nosaltres, en aquesta societat global en què vivim, en un món global, treballar en l'àmbit de la salut pública. Els reptes de salut avui també tenen una dimensió global i, malauradament, els darrers esdeveniments en l'àmbit de la grip nova són un clar exemple d'això que li esmento. I permeti'm aquí, senyora consellera, fer un parèntesi per felicitar l'actuació del seu departament en l'àmbit d'aquesta crisi que tenim en el sistema de salut, referent a aquesta aparició d'aquest nou virus, d'aquesta nova grip.

Així, doncs, senyora consellera, perquè per nosaltres és fonamental posar en l'agenda política del nostre país la salut pública, voldríem saber la valoració que fa vostè sobre el desplegament territorial de l'Agència de Protecció de la Salut, sobre l'activitat que avui duu a terme, especialment pel que fa referència a la salut alimentària i a la salut ambiental.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, fem una valoració positiva amb contínua millora. Segurament, i l'exemple de la grip nova, de la resposta immediata, no hauria estat possible sense un model organitzatiu i uns professionals com els que tenim, no només formats, sinó totalment compromesos.

Tenim un model d'organització de l'Agència de Protecció de la Salut i futura agència de salut pública bo. Bo perquè és un pacte amb el món local i s'estén a Catalunya a les set regions sanitàries, i amb vint equips, amb vint-i-nou seus territorials; per tant, arriba a cada municipi, petit, gran o mitjà.

Per descomptat, també tenim una xarxa, que vam acreditar a nivell europeu, de laboratoris de protecció a la salut, set laboratoris. Aquests han fet possible durant molt de temps, i ho continuaran fent, els 1.500 treballadors, aquests que no es veuen en el sistema de salut: els veterinaris que treballen als escorxadors, els farmacèutics, els metges, les infermeres, les llevadores, que treballen perquè els aliments arribin a taula amb control de garantia i seguretat, i treballen també perquè els nostres sectors productius també incorporin la marca de qualitat en els seus establiments.

Dic això perquè crec que hem de ser molt conscients que sempre hi ha algú que vigila per nosaltres. A Catalunya –i ho sap molt bé el conseller Llena–, només en animals sacrificquem –perquè el sector carni és molt important a Catalunya, el sector agroalimentari– 250 milions d'animals. Darrere de cada un d'aquests hi ha algú que ha fet unes mostres que garanteixen la seguretat alimentària.

Per descomptat –i ho sap molt bé– que treballem conjuntament amb el Departament de Medi Ambient: més de mil controls d'establiments perquè no hi hagi legionel·la als nostres hotels, als nostres restaurants, perquè les cuines de 52.000 establiments minoristes o de restauració o indústries càrnies, 52.000 –molt important, aquest sector–, doncs, tinguin les garanties de seguretat. Dic això perquè aquesta és una feina lenta, d'organització, que ens ha costat, per descomptat, el seu temps, però de què en aquest moment jo diria que ens hem de sentir totalment orgullosos.

Ara hem de fer un pas més, que el faran vostès, senyors parlamentaris: la Llei de salut pública. És una llei que estic convençuda que després de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, el 1990, posarà en la modernitat...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...i els accents en la millora del sistema de salut.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels compromisos de política social en l'àmbit de la dependència (tram. 310-00312/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señora *consellera* de Acción Social y Ciudadanía, yo le traía preparada una pregunta para que me pudiese contestar qué presupuestos tendría ante el contexto de crisis que estamos viviendo para todos aquellos casos especiales..., ya no digo el despliegue de la Ley de dependencia, que se está retrasando, sino para todos aquellos casos especiales que están ocurriendo. Pero ayer noche, mientras repasaba *emails*, había recibido el *email* de un amigo, y le quiero traer ese *email* de una persona concreta, que ni siquiera conozco y es anónima.

Dice: «Antonio, un viejo amigo que tengo en Tortosa, anda el hombre, a sus setenta y dos años, todo el día ajetreando buscando cómo conseguir dinero y alimentos para algunos comedores sociales de Cáritas que se están viendo desbordados últimamente. Hablando con él hace algún tiempo de lo que hacemos en política, le comenté que

tenía confianza con un parlamentario, y el hombre, que debió ver algún tipo de cielo abierto, desde entonces me insiste en que te comente sus necesidades y te pide que hagas alguna gestión, si está en tu mano, para poder otorgarle alguna ayuda extra» —pobre hombre, mi amigo, ¿eh?, confianza. «Estamos hablando de cantidades no muy grandes. Por ejemplo, están construyendo un nuevo comedor en el Convento de la Purísima, en Tortosa, para treinta plazas, y necesitan unos cuarenta mil euros. Me dice que cada mes suministrarán unas ochocientas comidas, con un coste medio de tres euros/unidad/día. Como verás, da vergüenza ajena que estas necesidades no estén garantizadas. En fin, yo he quedado en decírtelo, y así lo hago. Posdata: todos estos fondos irán canalizados a través de Cáritas Tortosa. Un saludo, Antonio Beltrán.»

Bueno, la pregunta que yo le hago ante ello..., primero decirle a mi amigo que, si no logramos que nuestro presidente, nuestro honorable presidente, nos mire cuando nos dirigimos a él o se dirige él a nosotros, ¿cómo vamos a conseguir semejante proeza de arreglarle la situación del comedor en Tortosa? Pero seguramente usted, señora *consellera*, que sí que tiene armas y poder para ello, ¿me podría decir qué podría hacer con todos estos casos? Ya sé que no están reglados, pero son de carne y hueso, reales, que nos trae aquí a este Parlamento, a este hemicycle, la realidad de la calle. Porque esto está pasando y le ocurre a personas de carne y hueso.

Gracias.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, és ben cert que vostè me formula una pregunta amb relació a l'actual context socioeconòmic: com desplegar la Llei de la dependència, o quina afectació tindrà envers la Llei de la dependència, i ara em canvia totalment el contingut, perquè estem parlant de dues prestacions o estem parlant de qüestions diferenciades. La Llei de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència és una llei que ha consolidat un dret subjectiu per a totes aquelles persones que han estat avaluades, i el que vostè m'està parlant és una realitat que també tenim avui dia, que és una necessitat o una emergència social de moltes persones que en aquests moments es troben en una situació d'aturades, en una situació excepcional, que els seus ingressos han baixat en picat i, per tant, necessiten aquests recursos socials.

Els menjadors socials no són una competència del Govern de la Generalitat. Malgrat això, jo no me'n desentenc, tot al contrari. Nosaltres l'any passat —i li dic «l'any passat» perquè en aquests moments estem tancant els contractes programa de la transferència del nostre Departament d'Acció Social i Ciutadania als ajuntaments, al món local—, nosaltres l'any passat el vàrem incrementar un 27 per cent. I aquest any, malgrat aquesta situació de recessió, aquesta situació de conten-

ció, el nostre departament està fent un esforç molt gran per a poder transferir als ajuntaments..., que són els que després, conjuntament amb les entitats socials, estan prestant aquests serveis d'emergència social.

Li dic això perquè sóc totalment coincident: tenim noves necessitats, tenim nous usuaris, i jo li puc dir també que aquestes noves necessitats, aquests nous usuaris, no se centren només en l'obtenció d'aliments, sinó que també tenen altres preocupacions important, sobretot les derivades del manteniment del seu propi habitatge, com també poder accedir a les prestacions que ja teníem en aquest moment en vigència.

Vostè digui-li al seu amic que tant des de l'Administració local com del Govern de la Generalitat, per nosaltres és una prioritat atendre totes aquestes persones que han esdevingut en una situació de vulnerabilitat i donar-los les respostes que es mereixen.

El president

El senyor Robles pot repreguntar.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora *consellera*. Yo simplemente le rogaría..., entiendo que no es competencia exclusiva cuya, pero yo le rogaría que..., si dedicásemos una parte de todo el dinero que se está dedicando en el Gobierno a cuestiones identitarias, que son 38.600.000, si se dedicara alguna parte de ello a tantas y tantas cosas como estas, nos irían mejor las cosas; por lo menos les irían mejor las cosas a la gente que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...lo necesita de verdad.

Gracias.

El president

Un segon, senyora consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies. Senyor diputat, jo no renunciaré mai a una campanya de sensibilització envers la violència masclista, i això entra dintre d'aquests pressupostos que vostè està esmentant.

El president

Senyora consellera... Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'evolució del mercat de treball (tram. 310-00309/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable consellera de Treball, la situació del mercat laboral és molt greu, està en una situació molt greu. La setmana passada coneixíem dades de l'enquesta de població activa que situaven l'atur a Catalunya en més de 622.000 persones. Ahir mateix teníem les dades de l'atur registrat a Catalunya durant el mes d'abril, i assolíem un trist record: més de 505.000 catalans estan en aquests moments a l'atur.

I ens dona la impressió que aquestes dades del mes d'abril estan sent mal interpretades. Sentíem la ministra d'Economia, la senyora Salgado, dir que s'havia començat una desacceleració del creixement de l'atur. No cal anar gaire més lluny; en aquesta mateixa sessió de control, el mateix president de la Generalitat acaba de repetir aquesta afirmació: les dades del mes d'abril confirmen una desacceleració del creixement de l'atur.

Honorable consellera, ens agradaria saber qui valoració fa vostè de les dades de l'enquesta de població activa i de les dades de l'atur registrat que es van donar a conèixer ahir.

Gràcies.

El president

L'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball, té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè em demana l'opinió del Govern pel que fa a l'evolució del mercat de treball. Vostè sap millor que jo que ja que l'evolució del mercat de treball té molt a veure amb el creixement de la nostra economia, amb el creixement del nostre PIB. Però, si més no, sí que li podria dir..., ho ha dit el president: al gener perdien a Catalunya cada dia 1.000 persones la feina; al febrer, 850; al març, 600. Això es va reflectir en l'enquesta de població activa el primer trimestre. Amb les dades que es van fer públiques ahir, de l'atur registrat, vam veure que perdien la feina 230 persones cada dia.

Vostè podrà fer la valoració, de què representen aquestes dades sobre l'evolució del mercat de treball. Dir-li que a Girona i Tarragona augmenta la filiació i cau l'atur per primer cop des de fa dotze mesos. Jo li deixo a vostè que faci la valoració d'aquestes dades.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Li vull recordar a la consellera que, efectivament, les dades d'atur del mes d'abril, que es van fer públiques ahir, diuen que a Catalunya hi han 6.900 aturats més durant aquest mes d'abril. Si això representa una millora respecte de l'any passat, que la xifra d'atur va créixer en 7.800 persones, ho és en 900 persones. Però convé que quan vostès facin la valoració tinguin present que al mes d'abril és quan s'inicia la temporada turística, i això significa generalment una

generació d'ocupació important. Però, a més a més, afegeixi-hi vostè les dades d'ocupació que..., o segons vostè no s'han creat, però que s'haurien d'haver creat d'acord amb el famós pla E, que vostès mateixos havien xifrat entre 25.000 i 40.000 només a Catalunya.

Honorable consellera, el sector industrial, en aquests moments, és aquell sector menys sensible als efectes estacionals en qüestió de dades d'atur, i continua creixent l'atur en el sector industrial exactament al mateix ritme amb què ho feia els mesos anteriors. Honorable consellera, el darrer any, només el darrer any –i ja ho hem repetit dues vegades en aquesta sessió de control–, més del 40 per cent dels aturats que hi han a Catalunya s'han generat el darrer any, d'abril a abril. Podem pensar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo, senyor president. Podem pensar que els problemes vénen de fora i que ja ens ho arreglaran. Nosaltres creiem, honorable consellera, que és hora d'arremangar-nos i posar-nos a treballar per resoldre aquest problema.

Gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, els problemes que tenim en aquests moments són fonamentalment gràcies al model de creixement; model de creixement que es va basar en la construcció, en l'especulació, en la manca de treball, en la manca d'esforç. I d'això aquí n'estem pagant les conseqüències; les conseqüències, a més a més, de les conseqüències d'una crisi internacional.

I vostè diu que ens hem d'arremangar; ens estem arremangant des de fa dotze mesos, treballant, treballant per a les empreses, treballant per a les persones aturades i també treballant per a les famílies. Segurament amb un feina massa silenciosa, però vostè sap que té efectes, que estem treballant amb totes les empreses que tenen problemes amb la seva liquiditat i que tenen problemes per evitar la pèrdua de llocs de treball.

Però també estem construint per al futur; per al futur amb sectors de futur, amb sectors que generaran ocupació i amb una ocupació que volem, senyor diputat, la de més valor afegit, la de més qualitat, i no una ocupació com la que s'ha creat en els últims anys, que és de persones sense qualificació, de persones no formades, amb sous baixos, i aquestes, el 70 per cent, són les persones que han perdut la feina els últims dotze mesos a Catalunya, però també a la resta de comunitats autònomes. Miri les dades de València, miri les dades de Múrcia, miri les dades de Canàries i veurà com ha estat l'impacte en l'ocupació en els últims dotze mesos. Només fixi's on estem...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...i només es fixi en Catalunya...

El president

Té la paraula seguidament...

Pregunta

al Govern sobre el traçat de l'autopista A-68 entre Aragó i la connexió amb el litoral mediterrani (tram. 310-00313/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, segons resposta del ministre de Foment del passat 29 del IV, el projecte d'allargament de l'A-68 des de l'Aragó fins al Mediterrani es troba en fase d'estudi previ, després del qual es decidirà el trajecte.

Aquest estudi es va licitar el 19 de desembre de 2006, és a dir, va de llarg, amb el títol «Corredor: Mediterráneo-Valdealgofra». El Ministeri de Foment haurà de decidir si el tram final de l'A-68 passa pel País Valencià, mitjançant la nacional 232, travessant Morella i acabant a Vinaròs, o bé passa per Catalunya, és a dir, per la nacional 420, connectant el port de Tarragona i l'aeroport de Reus.

El passat 27 d'abril a Gandesa va tenir lloc un acte unitari de la demarcació de Tarragona que jo qualificaria d'històric, convocat per les cambres de comerç del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre i amb l'assistència de la majoria de forces polítiques catalanes amb representació parlamentària, setanta ajuntaments i els agents socioeconòmics de la demarcació. Objectiu: defensar l'opció catalana per al traçat de l'A-68 en la seva sortida al mar.

Evidentment, vostè sap, perquè hi havia representació del Govern de la Generalitat, quins van ser els acords que es van traslladar, i fan referència exactament a dos temes diferenciats. Un: traslladar al Ministeri de Foment aquesta opció catalana, unitària, de consens; consens expressat des del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, expressat per l'àmbit econòmic i per l'àmbit social –per això jo li deia també, i vostè m'entén, que històric–, i expressat també al Parlament de Catalunya amb una proposta de resolució a la Comissió de Política Territorial.

Senyor conseller, si ens cal unitat, com vostè veu, la tenim. El que ens cal és saber que a hores d'ara, com vostè també sap, el Govern de la Generalitat Valenciana ha defensat la sortida per Vinaròs, ho ha fet el seu president; el president d'Aragó també, i, per tant, el que nosaltres li trasllem i li preguntem avui és quina serà la implicació del Govern de la Generalitat en la

defensa d'aquesta opció catalana de l'A-68, i el que volem saber, per tant, és quines iniciatives pensa portar a terme al respecte.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president. Honorable diputada, bé, el Govern de la Generalitat de Catalunya té molt clar que la seva aposta, que la posició del Govern de Catalunya és a favor de la solució catalana de la prolongació de l'A-68. I això vol dir el que vostè mateixa ha explicat: una sortida pel port de Tarragona, una sortida per l'aeroport i, evidentment, també la possibilitat de connectar aquest corredor amb la costa mediterrània a través del desdoblament de l'eix de l'Ebre, connectant Gandesa amb l'eix de l'Ebre, i a partir de l'eix de l'Ebre, fer el desdoblament, que ja està en fase d'estudi informatiu, cap a Vinallop, Tortosa-Vinallop, i després Amposta - la Ràpita i la cimentera d'Alcanar.

Aquest és el propòsit del Govern de Catalunya, d'una banda, defensar l'opció del desdoblament de la 420 des de Valdealgofra fins a Reus i, per altra banda, connectar aquest corredor amb el desdoblament de l'eix de l'Ebre fins a la costa mediterrània.

I, naturalment, el Govern de la Generalitat de Catalunya coneix el posicionament de les altres dues comunitats autònomes implicades en aquesta possible solució, però el Govern de la Generalitat de Catalunya sap que la solució des de Valdealgofra cap a Vinaròs, passant per Morella, té unes implicacions mediambientals molt complicades.

Nosaltres no entrarem en cap guerra de territoris, que no ho podem fer i no ho hem de fer, però sí que en les nostres al·legacions hem fet conèixer al Govern espanyol quin és el posicionament no només del Govern de la Generalitat, sinó de totes les institucions en el territori, governs locals i agents econòmics i socials, i en aquest sentit tenim molt clar que la veu de l'Ebre i la veu de Catalunya s'han de fer escoltar i s'han de fer sentir. I entenem que d'una manera o altra el Govern espanyol ha de ser sensible a aquesta posició.

En darrer terme, més enllà de la decisió que ha de formular ara el Ministeri de Foment respecte a quin és el corredor que tria, independentment d'això, el desdoblament de la 420 és i seguirà sent un objectiu prioritari del Govern de Catalunya, de manera que en qualsevol cas la fórmula catalana ha de prosperar sigui quina sigui la decisió que faci el Ministeri de Foment. Això no vol dir que doni per suposat res, simplement dic que en darrer terme no hi ha excusa per no fer el desdoblament de la 420 i no hi ha excusa per no fer, per part del Govern de Catalunya, el desdoblament de l'eix de l'Ebre.

Treballarem per a la solució catalana...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i treballem per assumir els nostres compromisos i perquè el Govern espanyol assumeixi els seus.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions del Departament de Salut amb relació a la grip nova (tram. 310-00311/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustríssim senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable consellera senyora Geli, davant l'aparició de la grip A, o de la «grip nova», com també l'anomenen, i especialment davant la repercussió que l'aparició d'aquesta malaltia ha tingut en els mitjans de comunicació i l'alarma social que pot haver creat, el nostre grup parlamentari ha cregut convenient formular-li aquesta pregunta.

I ho fem per diferents motius: en primer lloc, perquè pensem que tot el que afecta i interessa la societat ha de tenir ressò al Parlament. I en aquest sentit, una primera pregunta seria, doncs, que voldríem saber si vostè té pensat ampliar la informació de què ja disposen els diputats i diputades i els diferents grups parlamentaris.

En segon lloc, el nostre grup formula la pregunta perquè, tot i que pugui semblar contradictori al preguntar sobre aquest tema, nosaltres volem contribuir a transmetre un missatge de calma i de normalitat que ens sembla del tot convenient.

I, en tercer lloc, perquè pensem que la millor manera de tranquil·litzar la societat en general és facilitant en tot moment informació contrastada i de forma permanent.

Des del dissabte, si no vaig errat, 25 d'abril, tot just fa ara dotze dies, el Departament de Salut ha fet seguiment i vigilància de l'evolució d'aquesta grip. I fins el dia d'ahir únicament s'havien confirmat vint-i-un casos, i vuit que encara estaven pendents; tots ells lleus i en procés de recuperació, sense majors complicacions.

Nosaltres no voldríem caure en la irresponsabilitat de menysprear les dades, però pensem que no estaria de més comparar-les amb les produïdes per altres gripes o per altres malalties comunes, només per situar aquesta malaltia i els seus efectes en el lloc que els pertoca, i sense que això vulgui dir que no s'hagi continuar estant atent a la seva evolució. Lògicament, s'han de continuar aplicant mesures preventives i de protecció, s'han de

seguir les indicacions de l'Organització Mundial de la Salut i el departament ha de continuar estretament coordinat amb el Ministeri de Sanitat i Política Social i amb la resta de comunitats autònomes. I subratllo «continuar» perquè em consta que així ho ha fet. Però també pensem que cal continuar donant a conèixer els diferents protocols a seguir, difonent les recomanacions sanitàries i resolent els dubtes que vagin apareixent per tal d'evitar confusions.

Senyora consellera, quina opinió li mereix el tema que li plantejem i quines seran les actuacions més immediates per part del seu departament?

El president

L'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè diu, des del dia 24 d'abril a la tarda, al vespre, en què l'Organització Mundial de la Salut fa una alerta, una alerta epidemiològica que es converteix en una alerta mediàtica... I aquesta és una reflexió molt important, perquè, en tot cas, el pes al món global d'una certa informació desencadena, per sort, i a vegades també sobredimensiona, alguns aspectes, tot i que l'alerta és perquè és una nova grip; el virus A/H1N1 és nou des del punt de vista de contagi als humans.

Nosaltres hem activat, perquè això no es pot improvisar, un pla que ja teníem molt ben estructurat des del 2005, el pla davant d'una possible, en aquell moment, pandèmia de grip aviària, que té fonamentalment cinc eixos, que jo diria que han anat funcionant.

Un primer, molt important: activació de tots els instruments que tenim de vigilància epidemiològica, que han actuat ràpidament, amb celeritat, i que això ha fet que fins i tot Catalunya sembla que tingui més casos i més aviat que altres, simplement perquè han funcionat els programes de vigilància epidemiològica i detecció precoç.

Segon element: atenció-resposta a l'emergència sanitària, en tot cas, que no hi ha sigut, perquè, tot i que estem en alerta 5, no hi ha cap alarma ni emergència sanitària; però molt important la comunicació, comunicació a tota la xarxa sanitària perquè sabessin el que havien de fer també a la població general. Hi ha un element importantíssim de la gestió de la comunicació del risc. En aquest món global aquests dies hem fet quelcom de dimensionar, de fer respostes proporcionades a una grip que afecta pocs catalans, de moment, i que és benigna, molt més benigna que la grip habitual que tenim a l'hivern i molt més benigna que altres malalties. Però és una grip nova, eh?, i, per tant, també havíem d'activar aquests elements de comunicació.

Tercer element: tranquil·litat amb relació a la disponibilitat d'antivirals. Nosaltres el 2005 vàrem comprar per poder atendre ja a 58.000 catalans i fins a 1.200.000, doncs, que són els que vam comprar en pols i que ara ja s'estan encapsulant.

Finalment, coordinació interdepartamental, interterritorial i intersectorial, tant amb el Govern de l'Estat... Aquesta és una alerta que també ens ha de fer reflexionar: el món global i el local van junts, almenys des d'aquest punt de vista. Per tant, nosaltres hem de treballar...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...amatents amb el món –acabo, senyor president–, amb el món, amb el Govern de l'Estat, internament a Catalunya, amb tots els diputats i diputades, amb els ajuntaments.

Finalment, estic acabant de tancar una sessió informativa que he demanat a la presidenta de la Comissió de Política Social la setmana vinent, amb independència que avui aquesta tarda ens vegem amb els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Continuem amb l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 300-00208/08)

I el novè punt –de fet, passaríem aquest abans, com havíem quedat– és la interpel·lació al Govern sobre infraestructures estratègiques. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

(*Forta remor de veus i aplaudiments.*)

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, i en primer terme, agrair-los el fet d'haver alterat l'ordre del dia per poder conciliar una mica la vida familiar amb la vida parlamentària, en una de les experiències, la millor, la millor que li pot passar a algú, que és tenir un fill. Moltíssimes gràcies, doncs, per la seva deferença.

I malgrat tot, hem de continuar parlant de temes importants de país, conseller Nadal, i hem de continuar parlant de temes estratègics per a la nostra nació. I aquesta interpel·lació, amb aquest títol genèric d'«infraestructures estratègiques», vol plantejar dos temes: per una banda, el corredor del Mediterrani, un dels elements fonamentals per a la competitivitat d'aquest país, i, en segon terme, aprofitant que sembla que demà hi pot haver algun acord o algun principi d'acord sobre el traspass de rodalies –no ho sabem encara, mitjana distància–, poder-ne parlar.

Com els comentava, el corredor mediterrani és una de les columnes vertebrals, per no dir la columna vertebral bàsica, de la competitivitat de l'economia catalana. El corredor del Mediterrani ens permet, per una banda, potenciar una euroregió realment potent des d'un punt de vista de producte interior brut, no només a nivell de l'Estat sinó en el conjunt europeu, però també esdevé la via preferent de sortida de tot el trànsit de mercaderies que es genera en els ports, i d'una manera molt concreta en el Principat de Catalunya, dels ports de Tarragona i del port de Barcelona.

Les grans portes del món són els ports. El 80 per cent de les importacions que es duen a terme a l'Estat espanyol es fan pels ports. I el 50 per cent de les exportacions també es fan a través d'aquestes infraestructures. I uns ports que a Catalunya se situen a la Mediterrània, que serà un mar, com diu Ramon Tremosa, un mar que haurà passat de la perifèria... (*Remor de veus.*) Sí, sí, escoltin, quan deia això i no era candidat a les eleccions europees per Convergència i Unió, l'aplaudeixen; ara s'inquieten. Ja ens agrada. (*Persisteix la remor de veus.*) Doncs escolti, el tema de la Mediterrània ha estat, diguem-ne, una mar del darrere, una porta del darrere, i havia cedit, a partir del descobriment d'Amèrica, el protagonisme a l'Atlàntic.

En el moment que Àsia és el gran productor, la gran fàbrica del món, i que Europa és un dels mercats amb més poder adquisitiu, la Mediterrània, aquesta platja, esdevé un instrument de primer ordre per garantir aquesta competitivitat.

I com els comentava, el corredor de la Mediterrània ens permet donar sortida a totes aquestes mercaderies, ens permet donar volum i donar relleu als ports d'interès general de Catalunya. Pel corredor de la Mediterrània hi passen cada dia 9.400 camions. Malauradament, des d'un punt de vista de trànsit ferroviari, estem parlant d'una xifra molt menor; només estem parlant del 8 per cent.

Però de cara al futur, i segons l'estudi estratègic de trànsit encarregat pel Port de Barcelona, els trànsits actuals es podrien doblar l'any 2020. El Port de Barcelona utilitza una magnitud, una unitat de càlcul, que són els vehicles equivalents; es pot passar actualment dels 207.000 vehicles equivalents a 445.000 l'any 2020.

A partir d'aquí hi ha el dilema: què volem fer-ne, d'aquest corredor? I sembla que hi ha hagut algú que ha pres la decisió per nosaltres, que és el Govern espanyol, que decideix que aquest no sigui una prioritat des d'un punt de vista de les actuacions de millora en infraestructures; no només no es permet desplegar tot el potencial que té aquest corredor, sinó que hi ha una tendència a escanyar-lo i especialment en l'àmbit ferroviari. Coneixen perfectament quin és aquest esquema. Tres possibles corredors d'accés a la resta d'Europa: el corredor central, Madrid-Irun; un nou corredor, pel qual aposta de manera important l'Administració de l'Estat, el Govern de l'Estat, que és, de Saragossa, un túnel transpirinenc per Canfranc, i en darrera instància, el corredor de la Mediterrània. Però fixin-se que aquí no hi ha absolutament res; des de Castelló fins a Tarragona no hi ha res. Per contra, hi ha un estudi informatiu

en aquests moments des de Sagunt a Terol. Aquesta és l'aposta que fa el Govern espanyol. I per altra banda, des d'un punt de vista de connexions ferroviàries amb el port de Barcelona, senyor conseller, és inadmissible que es tardi dos anys a fer un estudi informatiu, absolutament inadmissible.

Això amb relació a les infraestructures ferroviàries, al corredor ferroviari. Cal que hi hagi una aposta potent i contundent del Govern de Catalunya en aquest sentit. I nosaltres tornem a insistir que hi ha més gestualitat que no pas operativitat. En els protocols que vostè ha signat amb el Govern espanyol, aquest no ha estat un tema prioritari, adoptat, contingut per les diverses administracions de l'Estat. Aquí ens hi juguem el futur de Catalunya. I per tant li estenem la mà per poder fer un front potent en aquesta matèria.

A nivell de corredor del Mediterrani, de la Mediterrània, però viari. Aquí el problema ja no el té Madrid; aquí el problema no és la decisió d'algu altre, sinó que vostès, amb el seu capteniment, estan coadjuvant que aquest no sigui un corredor prioritari. Vostès, amb la decisió que sembla que finalment han adoptat amb relació al quart cinturó, impossibiliten que hi hagi un corredor potent en aquest sentit. Aquest és l'esquema del tripartit, senyor conseller, que és: dues vies, l'autopista –en verd–, l'autopista AP-7, i l'autovia A-7, que és el desdoblament de la 340, dues vies, dos corredors en paral·lel fins a Martorell, i, des del nord, el desdoblament de la nacional 2, que es transforma en A-2, en paral·lel a l'autopista AP-7; a partir de Maçanet, també una autovia desdoblada, la C-35, però quan arribem a Granollers, per una banda, i arribem a Terrassa, per una altra banda, aquests dos eixos del mateix corredor es transformen en un, que és la B-30, l'AP-7 - B-30, que en aquests moments està absolutament congestionat. Aquest és el seu esquema; aquest és l'esquema d'escanyament.

I vostès quan van aprovar el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, i ho va fer el PSC, aleshores apostaven per donar continuïtat a aquests dos eixos del mateix corredor. I vostès deien: «El quart cinturó no és res més que la continuació d'aquest corredor litoral, d'aquesta autovia litoral.» I el quart cinturó ha de servir per això, que vostès deien, i que nosaltres compartim; el quart cinturó, des de Terrassa, des d'Abrera, fins a Granollers, ha de servir per canalitzar dos tipus de trànsit: el trànsit de proximitat, el trànsit d'agitació, el trànsit que permet articular i vertebrar el Vallès Occidental, però també ha de funcionar per transmetre, per absorbir trànsit de llarg recorregut. Aquestes són les dues funcions.

Vostès han decidit que no. I qui ho ha decidit bàsicament ha estat Iniciativa, potser Esquerra Republicana. És la torna, senyor conseller, de la Llei d'educació? El consens a què hem arribat en un marc es fa pagar en un altre marc? Potser és això? És, en qualsevol cas, una mala notícia per al país.

Ens agradaria saber quin és el conseller Nadal amb relació a aquest tema del corredor, si és el del Pla d'infraestructures del transport, que va liderar i que va aprovar vostè, o és el de la proposta de Pacte nacional d'infra-

estructures, que sembla que ha estat condicionat per altres elements.

I molt ràpid perquè ens queda molt poc temps, el tema de rodalies, quatre pinzellades. Context inquietant: el Pla de rodalies que aprova l'Estat retalla 2.150 milions per fer quadruplicacions de vies, per permetre que circulin trens semidirectes i per permetre articular la línia orbital ferroviària.

Segon element de context: la situació de la flota en aquests moments de rodalies i de mitjana distància a Catalunya és massa obsoleta. Nosaltres, d'una manera molt simplificadora però molt plàstica, dèiem que a Catalunya arriba la ferralla. Dues dades: el 24 per cent dels trens que circulen a Catalunya per fer rodalies i mitjana distància són d'abans de l'any 1975; segona dada: trenta-sis d'aquests trens arriben els darrers quatre anys. I això no és per casualitat, també respon a una determinada mentalitat.

Tercer element de context: hi ha un contracte programa de l'Estat amb Renfe fins a l'any 2011.

Quart element de context: el Govern de la Generalitat renuncia a negociar les infraestructures, al traspàs de les infraestructures, i es limita només a negociar una part del traspàs del servei.

Simplificant, senyor conseller: si no ens diu el contrari, si no es demostra el contrari, amb tots aquests elements de context, vostès estan negociant un traspàs sense trens, perquè el control el continuarà tenint Renfe fins al 2011, i sense vies; un traspàs de rodalies i mitjana distància sense trens i sense vies.

Després, en qualsevol cas, senyor conseller, li plantejaré quins són els quatre elements bàsics que per nosaltres hauria de tenir una negociació en aquest àmbit, en el traspàs de rodalies i mitjana distància, per no hipotecar la competitivitat d'un servei que també és fonamental per a aquest país.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en realitat, la seva exposició, que, per exemple, pel que fa a ensenyar algun quadre pot resultar aparent, és molt aparent, podria semblar fins i tot una mica aparatosa, però és, pel que fa als continguts, a la simplificació, a les idees subjacents al que ensenya, molt inconsistent; molt inconsistent perquè no admet el contrast amb la realitat: la realitat va per un altre costat i vostè transforma els desitjos polítics i allò que és la seva aspiració per intentar construir un discurs argumental que lligui amb les posicions polítiques de la seva coalició..., i fa un discurs a mida per poder dir tot allò que li convé de dir, sigui o no sigui exacte en relació amb la realitat.

En canvi, li he de dir, amb tota tranquil·litat, que l'exposició general sobre el corredor del Mediterrani, no ofereix cap mena de dubte. Però no ofereix cap mena de dubte, perquè és la lògica de la geografia. I efectivament hi ha un plànol, que no és d'Espanya sinó que és d'Europa –i ens hauríem de preguntar, ara que tenim unes eleccions europees a la cantonada, com és que ha estat així fins ara–, hi ha un plànol que presenta un blanc, per no dir un forat negre clamorós, en tot el que és la costa mediterrània de Barcelona cap avall, de Tarragona cap avall.

Aquest forat clamorós és el del mapa dels eixos de transport ferroviari definits per la Unió Europea. Per tant, efectivament, en algun moment els estats i la Comissió havien acceptat una lògica que feia triar un altre o uns altres corredors, però deixava un forat en el corredor mediterrani.

La realitat d'avui és que aquest dèficit clamorós i inacceptable està en fase de ser corregit, i aquesta correcció és la que empara després tot el discurs que pugui fer vostè o que pot fer qualsevol persona amb relació a la potència de l'euroregió, a la capacitat de generar dinamisme econòmic, a la necessitat de donar sortides a les mercaderies i a un fet molt elemental, que val per a tota la costa mediterrània fins a arribar a Catalunya, que és que, com que la geografia ens ha posat on ens ha posat, per fer sortir –per terra, no per mar, o per combinar terra i mar– determinades mercaderies del País Valencià, de Múrcia o d'una part d'Andalusia cal efectivament passar per Catalunya.

I quin és el problema? El problema ha estat detectat d'una forma molt evident en aquest esquema, que és menys aparent que el de vostè, on queda clar que en l'àmbit Castelló-Tarragona hi ha el dia d'avui una sola via en ample ibèric que cobreix el transport convencional i que no dona sortida a la necessitat de duplicar aquesta línia i fer d'aquesta manera que hi hagi una continuïtat absoluta entre una línia d'ample internacional de cap a cap del corredor mediterrani i una línia d'ample ibèric convencional també de cap a cap de la mediterrània.

Això comença a ser corregit per dos camins. Un és aquest anunci al *Butlletí Oficial de l'Estat*, del dia 24 d'abril, que treu a concurs un estudi informatiu per 1.680.000 euros que diu: «Encarrego l'estudi de tancar aquest forat negre del corredor mediterrani», i la duplicació de les vies, i la continuïtat de l'ample internacional per tal d'assegurar la mateixa estructura del corredor duplicat sense que hi hagi aquest aprimament que vostè ha pogut ensenyar però que evidentment en aquests moments està començant a ser corregit.

Però, segona qüestió, probablement més important: Europa ja ho ha dit des de 2005, ho va tornar a dir el 2007 i ara Espanya ho ha començat a dir, però per congruència amb el que Europa ha plantejat..., que és que en la revisió del Llibre blanc del transport, avui Llibre verd, l'Estat espanyol i la Unió Europea acceptaran que s'introdueixi el corredor del Mediterrani, per omplir aquest forat blanc d'un dels mapes que vostè ens ha ensenyat i que no és un mapa estrictament espanyol, sinó que és un mapa de la Unió Europea.

I el Govern de la Generalitat de Catalunya, dues vegades –dues vegades–, una a Brussel·les, en visita al comissari de Transports, senyor Barrot, i una altra, el dia 29 d'abril, fa ara molt pocs dies, ha donat a conèixer quina és l'aportació del Govern de Catalunya al Llibre verd europeu del transport, on queda molt clar que la posició que ha estat defensada per Catalunya i assumida per Europa des de, com a mínim, finalment, l'any 2005, està sent també assumida pel Govern espanyol, compartida pel Govern del País Valencià, i per aquest camí serà, finalment, també assumida en el tràmit de la informació pública per la Comissió Europea a l'hora d'introduir aquesta qüestió.

Per tant, l'afirmació rotunda i solemne que el corredor del Mediterrani està en el camí de deixar de ser, no només en el terreny teòric, sinó en el terreny pràctic, un forat negre en el mapa de les comunicacions ferroviàries transeuropees porta camí de solucionar-se. Estarem d'acord després en discutir si això arriba massa tard, si hi ha hagut dilacions, i hauríem de, fins i tot, analitzar d'on provenen aquestes dilacions i qui és que, per les raons que sigui, ha impedit que això que ara s'ha acordat no s'hagués acordat amb anterioritat.

També li he de dir que, com que estic disposat a entendre i assumir que el posicionament respecte al corredor del Mediterrani ha estat objecte de diversos posicionaments aquí al Parlament de Catalunya i que, a iniciativa de tots els grups de la cambra, també del Partit Popular, de Convergència i Unió, del PSC, d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya Verds, s'han pres o votat resolucions a favor de defensar conjuntament el corredor del Mediterrani en la línia que ara, sabent que hi ha una unitat catalana, està sent assumit tant pel Govern espanyol com per la Comissió Europea.

L'altra qüestió és la que vostè, jo ho crec, introdueix amb calçador pel que fa al corredor viari, i diu: «Aprofitant que parlarem del corredor del Mediterrani, parlarem del quart cinturó.» Sobre el quart cinturó, avui ronda del Vallès, hauria de quedar clar –hauria de quedar clar– que el mapa que vostè ens ensenya és fictici. Perquè, d'allò que hem acordat els grups que donem suport al Govern i d'allò que es convertirà en una realitat hi haurà, evidentment, la doble oportunitat –hi haurà, evidentment, la doble oportunitat. Allò que a dia d'avui està clar pels grups que donen suport al Govern, no sembla que ho hagi estat mai per vostès, és claríssimament que és del tot rebutjable, que no serveix, que no resol els problemes que hauria de resoldre, l'actual reserva urbanística que té feta el Ministeri de Foment per la continuïtat de la ronda del Vallès. No val, no serveix, no és lineal, té una estructura, té una forma que és un plantejament ovalat respecte a la solució final del que ha de ser aquest corredor viari.

Què hem acordat els grups que donem suport al Govern? Hem acordat que –i aquest és un pas endavant que assumim conjuntament– hem de donar continuïtat a la ronda del Vallès. El principi de la continuïtat queda preservat. També hem acordat que tots junts estem d'acord –vostès no, perquè ja els estava bé qualsevol cosa, nosaltres ho hem acordat– que no ens està bé la reserva urbanística que ha fet el Ministeri de Foment.

I també hem acordat que el Govern de la Generalitat, com ha fet amb l'A-68, com he explicat abans en resposta a la pregunta de la diputada Marta Cid, doncs, que el Govern de la Generalitat farà aportacions de traçats alternatius quan el Ministeri de Foment tregui a informació pública l'estudi informatiu per la continuïtat del corredor ronda del Vallès.

I, en aquest sentit, jo crec que avui no cal avançar res més, simplement deixar molt clar que queda assegurada la continuïtat, queden revisats els traçats i que el Govern de la Generalitat farà tot el que hagi de fer perquè les solucions viàries sumin eficiència als problemes viaris que té Catalunya i al mateix temps sumin respecte territorial i mediambiental que el país reclama.

I, miri, pel que fa a la negociació de les rodalies. Jo crec que és fonamental llegir-se l'Estatut. És a dir, tant que en el finançament vostès diuen: «S'ha de complir l'Estatut.» Doncs, què negocia el Govern de la Generalitat de Catalunya? El que diu l'Estatut. Què es concretarà si es concreta alguna cosa? En primera instància, una part del que diu l'Estatut, perquè negociem les rodalies de l'àmbit de Barcelona. Però, evidentment, no serà una negociació, com diu vostè, simplificant, perquè així tot és molt fàcil i tothom ho entén, una negociació sense vies i sense trens. Tot el contrari: fil per randa, tot allò que diu l'Estatut es complirà, el Govern de la Generalitat serà autoritat ferroviària i tindrem la possibilitat, quan això arribi –i veurem quan arriba–, d'intervenir, de tenir autoritat econòmica, financera, ferroviària, i d'aquesta manera assegurar que la gestió del sistema ferroviari a Catalunya serà molt, molt, molt millor que la que és fins ara.

I, en fi, senyor Rull, jo crec que vostè confon els seus desitjos amb la realitat, que construeix una realitat a partir de la ficció, que aquesta ficció la construeix amb dades equivocades i que això és el que el fa dir algunes coses que després no admeten el contrast amb la realitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rull, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, aquest és el problema que hi ha en una interpellació, que és massa poc temps per tractar temes que necessiten una anàlisi més pregonada, una anàlisi més profunda.

Permetin-me tres elements, molt bàsics: corredor mediterrani a nivell ferroviari. Clar, les dades són les que són, conseller. És a dir, a mi em sembla que l'element clau és com podem portar el consens que sembla que hi ha a Catalunya amb relació a permetre articular un corredor ferroviari de la Mediterrània potent a Madrid. I no passa només per desdoblant l'actual línia d'ample ibèric i transformar-la en ample internacional, sinó també fer un nou eix, un nou corredor, si m'ho permet,

d'alta velocitat i transformar l'actual línia en una línia específica per a mercaderies. De fet, això em sembla que és en el que coincidim.

Doncs, escolti, el senyor José Blanco, ministre de Foment, no ho té clar –no ho té clar. (*Veus de fons.*) No, no, no..., és que és així; no ho té clar. I, a partir d'aquí, l'element bàsic de la interpellació que li estem formulant és com podem transformar aquest acord que hi ha, que ens sembla que és un acord unànim, també amb Iniciativa, que veig molt actiu el diputat Milà, a Madrid –a Madrid. Aquest és l'element clau.

I aquí tornem a repetir una altra vegada, diguem-ne, el mateix problema que tenim, que és la capacitat real d'exercir força dels diputats catalans al Congrés dels Diputats i al Senat, però tindrem temps de parlar-ne. Com a mínim, agafem aquest element de consens. Vostè ho ha retallat, ho ha intentat minimitzar. No, no..., anem més enllà; dos corredors: un de mercaderies, un d'alta velocitat.

Amb relació al tema del quart cinturó. Home..., tardar cinc anys per haver de decidir si la reserva del Ministeri de Foment era la més adequada o no era la més adequada... Escolti, cinc anys perduts –cinc anys perduts. Escolti, parlem de traçat. És clar, parlem-ne. Estem disposats a parlar-ne. Li ho hem reiterat mil vegades, que estem disposats a parlar-ne, que estem disposats a aprofitar una part de la reserva que hi havia per fer la via interpolar nord per fer-hi passar aquest nou traçat de la B-40. Parlem-ne del traçat. El problema és quina funcionalitat volen que hi hagi. Iniciativa ha estat molt clara i Esquerra Republicana molt clara, de dir: «Trànsit local i comarcal, vedat al trànsit de llarg recorregut.» Això és el que ens diuen. (*Veus de fons.*) Sí home, sí –això és el que ens diuen. I vostès ens diuen: «No, de fet, ronda del Vallès, però també hi passaran, depèn de com quedi, depèn de com sigui la secció, depèn de quina sigui la capacitat.»

És a dir, en aquests moments hi ha el risc evident que en el tram entre Terrassa i Granollers vostès, senyor conseller, i aquesta serà la seva responsabilitat –perquè les persones que ens segueixen per televisió ens puguin entendre– de fer una ronda Litoral de Barcelona a l'alçada del Moll de la Fusta. Saben com és? És un dos més dos, sense vòrals, pràcticament sempre col·lapsats, sempre congestionats. Aquesta és la seva opció. Aquesta és l'opció que estan a punt de perpetrar. I encara que vostè digui: «No, no, també servirà per al trànsit de llarg recorregut.» Si vostès fan una ronda Litoral, escanyaran aquest quart cinturó, amb una B-30 i una AP-7 pel Vallès que ja està escanyada. Aquí ens hi juguem la competitivitat del país, i les infraestructures es poden fer bé, amb una bona adequació paisatgística, minimitzant l'impacte ambiental.

Permetin-me que els posi un exemple. Quan vaig començar a militar en política a Terrassa hi havia el debat sobre els túnels de Vallvidrera. Saben qui estava radicalment en contra dels túnels de Vallvidrera? Hi estava en contra Iniciativa –PSUC, aleshores–; hi estava en contra Esquerra Republicana. Ara són els primers que aplaudeixen que aquesta és una infraestructura absolutament necessària i ben feta, perquè s'ha fet amb el

mínim impacte ambiental i amb la màxima adequació paisatgística, i hem guanyat competitivitat. Què seria el Vallès Occidental, què seria la comarca de Terrassa, si em permeten, sense el quart cinturó? Què seria el Bages, què seria el Berguedà, què seria la Cerdanya sense els túnels de Vallvidrera? Aquest és l'element bàsic i aquest és el dilema que hem de resoldre. I saben quina és la nostra opció?, que és la mateixa que vostè, senyor Nadal, que el PSC, com a mínim fins fa quinze dies, ara sabem que no plantejem exactament el mateix.

I amb relació a rodalies..., i acabo amb aquesta qüestió, tornem a insistir-hi: l'Estatut dóna per molt, l'Estatut no només parla del traspàs del servei, dóna l'opció a tenir capacitat de decisió sobre la infraestructura. Quina infraestructura, senyor Nadal? Aquella que transcorre íntegrament pel territori nacional de Catalunya. Però vostès han decidit que renunciïn a negociar això. I l'Estatut també ens dóna marge per tenir l'encomanda de gestió en l'execució i en el manteniment de la infraestructura que és d'interès general, de titularitat de l'Estat.

Vostès han fet una negociació a la baixa més o menys per sortir-se'n. Quin problema tindrà? El tindrà el país i també el tindrà vostè, perquè vostè serà, si no canvia molt l'estratègia de negociació a nivell de rodalies i mitja distància, ho serà, el conseller titular d'una infraestructura que no tindrà les millores necessàries però que el seu mal funcionament serà imputat a la Generalitat de Catalunya, al Departament de Política Territorial. I això és una mala notícia no per a vostè, sinó per al país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, molt sintèticament. Pel que fa al corredor del mediterrani: rang europeu del nou corredor; per tant, no és una cosa d'estar per casa, no és una solució secundària: rang europeu pel corredor del mediterrani, com fins ara tenia el corredor per Saragossa, Madrid i Algesires.

Per tant, el Govern de Catalunya, el Govern del País Valencià, la Comissió Europea, el comissari corresponent, ara el Govern espanyol, que ja ho ha dit per escrit, estan d'acord amb el fet de modificar en el nou tràmit d'informació pública del Llibre blanc, ara Llibre verd, de les infraestructures del transport, el mapa anterior i convertir el corredor del mediterrani en un eix europeu. Per tant, primera qüestió: efectivament, fins ara tenim un forat negre, ara ja no el tenim.

Segona qüestió. Vostè sempre fa el mateix, diu: «L'escanyament, cinc anys perduts, i l'escanyament de la ronda Litoral.» Miri, cinc anys guanyats, sobretot perquè mentre vostè fa aquests discursos dels cinc anys perduts, entre Breda i Terrassa, l'obra s'està fent, com ho ha explicat el president de la Generalitat moltes vegades. El capteniment del Govern és que la continuïtat d'aquesta obra s'ha de fer pensada, dimensionada i adequada per

les característiques del territori que travessa, i, evidentment, ha de donar solució als diversos trànsits als quals ha de servir. Que això no ho pot fer pel corredor que hi havia previst, perquè no és bo per aquesta solució, i que, a més a més, no cal que ridiculitzis les opcions que podríem prendre en les nostres alternatives dient que «no, tot escanyat i no servirà per res». «Res, una suma de rotondetes, una darrere l'altra», va dir algú, i es va convertir en un argument periodístic. No, escolti, les rotondes poden ser de diferent nivell, i amb això sol el sistema de distribució dels trànsits queda bastant resolt. Per tant, escolti, treballarem perquè la continuïtat de la ronda del Vallès sigui la que Catalunya necessita, i no cal que es preocupi.

I, pel que fa a les rodalies, tingui també la tranquil·litat que el Govern de Catalunya treballarà perquè en el procés de gestió del sistema de rodalies el Govern de Catalunya tingui poder i recursos per fer tot el que diu l'Estatut i per garantir que té capacitat d'intervenir en la infraestructura, en la gestió del servei, en la flota i en l'operador, sigui el que sigui.

I jo he dit que volia ser molt sintètic, perquè vull trencar una mica la lògica parlamentària i dedicar aquests dos minuts a l'episodi amb què hem començat la interpellació quan algun dels membres de la cambra, en fi, l'ha felicitat. Doncs, jo també el vull felicitar, i jo vull fer-ho d'una manera molt poc a l'ús, senyor president, ja m'ho permetrà, però, senyor Rull, a la vida a vegades la vida adquireix un sentit especial; sobretot, si parlem d'una nova vida, les nostres vides adquireixen un sentit especial, singular, diferent, tant que algunes coses, per exemple, els nostres debats, el to aixecat d'altres de les interpellacions que hem tingut, alguns adjectius que hem utilitzat queden molt en un segon pla i passa en primer terme aquest fet, aquest fet d'una nova vida, que a partir d'ahir a les cinc de la tarda l'acompanya a vostè i a la seva família.

I jo el vull felicitar, i l'única forma que he trobat de felicitar-lo és brindar-li en seu parlamentària una veu catalana, a Nova York aquests dies, d'un poeta català que ha anat a Nova York en el..., en fi, a la trobada literària del Pen Club, i hi ha anat a llegir, en edició bilingüe català-anglès, produïda per l'Institut Ramon Llull, aquest fantàstic «Triomf de la vida», publicat l'any 1985 per Narcís Comadira en el seu llibre *Enigma* i que, re, li'n llegeixo uns petits trossos, perquè vostè, en aquesta nova vida que enceta i una nova vida que l'acompanya, sàpiga que aquest conseller, amb el qual ha debatut tantes vegades, també comparteix aquesta felicitació, que fa extensiva a la seva família: «Vida, tu, d'on sorgeixes? / ¿Quin afany poderós / pot desvetllar-te mínima / al més imperceptible / pòsit dur de la pedra? / ¿De la pols mineral / que va, s'alça i es mescla / al metall decidit, / pur en cossos perfectes, / en macles de piritas / o suspès en argiles, / en la carnal ortosa? / ¿Del cristall absolut, / guspira d'oliví / al magma corsecat / de la pedra volcànica? / Tendresa imperceptible / del codi més lleuger, / immarcescible llei, / neguit etern, neguit / de retornar al cristall / mental del pensament. / Neguit enter del líquen, / neguit carnós del fong, / doll fresc de la falguera, / música de l'espora!»

I acaba, un poema que és molt llarg, dient: «Torna al teu nombre pur, / torna't vida més alta: / cicle d'un altre cicle: / matèria, esperit, / voluntat i desig, / mineral i vapor: / vida i no-res fets un / sol sentit sens sentit. / (Llibertat, llibertat / d'escampar-se i vagar / per espai sense cloure's / al nombre que obligant-nos, / ens fa llavor més lliure!) / Jo» —el poeta, no jo, eh?— «en el Tot i en el Nom / que encercla tot impuls / generós, recobrant-me. / Trobant-me en tu i en tots / en el Tot i en el Nom / que comprèn i ens comprèn, / que ens afirma negant-nos. / Nom reclòs en el Nom, / extasiat del Nom, / Nom, amor pur del Nom, / Nom, cristall del seu Nom.» *Enigma*, 1985, Narcís Comadira, «Triomf de la vida». Posem-hi nom: «Bernat». Per molts anys!

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Milà em demana la paraula, per al·lusions?

El Sr. Milà i Solsona

Per al·lusions que ha fet el...

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Milà i Solsona

Bé, gràcies. No, jo comprenc que és difícil interpellar un altre grup del Govern i que potser avui, doncs, no està... (*Veus de fons.*) No, efectivament no... (*Rialles.*) Estava pel Bernat, però... No, si em permet, senyor president... No, senyor Rull, vejam, jo comprenc que els hem agafat una mica amb el pas canviat, perquè, com deia el conseller, evidentment, el discurs, l'argumentari preparat era un altre, respecte a la impossibilitat d'aquest Govern de posar-se d'acord amb les infraestructures. Jo, quan tingui ocasió, i segurament en tindrem moltes quan parlem de l'acord del Pacte d'infraestructures, al qual esperem que vostès s'afegeixin, intentaré explicar-los quina ha estat la nostra modesta aportació i la dels altres grups per trobar aquest consens. Però una cosa sí que li diré: nosaltres hem fet un esforç que els demanem que també facin. Deixin estar apriorismes ideològics i fractures inexistents en aquesta societat i centrin-se, com ens hem centrat, en els problemes de mobilitat del Vallès, dels dos Vallesos i del conjunt de la segona corona metropolitana.

Si ho abordem des d'aquí i ho abordem amb les perspectives dels problemes que té Catalunya per abordar la crisi i per resoldre aquests problemes, estic segur que ens posarem d'acord. Si del que es tracta és de dir que no hi ha acord, evidentment, no el tindrem.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a minimitzar els efectes del canvi climàtic sobre el delta de l'Ebre (tram. 300-00205/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per minimitzar els efectes del canvi climàtic sobre el delta de l'Ebre. La presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, director general de Polítiques Ambientals que ens acompanya, moltes gràcies... Honorable conseller, amb la tranquil·litat de qui a més a més..., em sembla que vostè i jo ja fa temps que vam ser pares i, per tant, ho podrem fer amb una tònica parlamentària més habitual. (*Remor de veus.*) No es pot dir mai, a pesar d'això.

No sé si ho sap o si se'n recorda, però la primera vegada que jo vaig pujar en aquest faristol va ser per parlar de canvi climàtic, i també el vaig interpellar. I crec que no és casualitat, ni molt menys es tracta de fer un *revival*, però és un fenomen important, determinant, planetari, i cal afrontar-lo. Que cal afrontar-lo amb una acció global mundial, ja hi ha qui ho fa i qui se'n cuida; cal afrontar-lo en l'àmbit nacional, fent polítiques coherents, polítiques integrals, d'energia, de mobilitat..., aquella pinzellada que potser faltava en alguns interpelladors recents.

Ens consta que el seu departament ha treballat activament en aquest camp. Va fer l'esforç de la convenció catalana; ha creat l'organisme, l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic, i hi ha una estratègia que inclou línies de treball en molts aspectes; també línies de treball de mitigació i d'adaptació. I això és bo, és normal, és raonable, i jo a més a més diria que ho hem de considerar un encert.

Quan el panel de l'IPCC ens diu de mitjana que l'any 2050 el nivell marí pot pujar —estimació mitjana— quinze centímetres, hi ha una pregunta que és evident: i això, a casa nostra, què vol dir? I això, a casa nostra i a les zones més vulnerables, què vol dir? I una de les zones més vulnerables, pel seu valor, per les seves característiques geomorfològiques, està precisament en aquella demarcació que em va escollir a mi com a diputat en aquesta cambra i que potser justifica que sigui jo qui li faci aquesta interpellació. És el delta del riu Ebre, un dels deltes més extensos de la Mediterrània, un territori protegit per les convencions internacionals, el conveni Ramsar, que presenta una gran biodiversitat, i el qual a més a més encara pren major importància quan altres zones deltaïques del Mediterrani, del sud d'Europa, molt sovint han sofert una degradació important. Un territori amb una importància econòmica importantíssima: pesca marítima i continental, aquícultura, marisqueig, turisme.

Tot això penso que explica i justifica sobradament un estudi base de prevenció i adaptació, que vostès han tingut l'encert de fer, i en el qual del que es tracta és d'avaluar, avaluar en el sentit de dir què passa al delta, com estarà afectat el delta de l'Ebre si passen aquestes previsions que els estudis internacionals que el panel de l'IPPC ens planteja. I la segona pregunta, tan òbvia com la primera: en quina mesura podem actuar per tal de minimitzar aquest impacte i com ho hem de fer?

Jo li agraeixo que l'actitud del seu departament hagi estat proactiva i no reactiva. És una part de la nostra cultura política que moltes vegades ens falta i, per tant, té un doble valor. Hem sabut ara que és quan toca dir què passarà i, per tant, quin encadenat de respostes hauríem capaç de donar.

El qui parla té, coneix perfectament que l'adopció de mesures de prevenció i d'adaptació al canvi climàtic és una condició necessària però no suficient en la preservació del delta. Perquè m'entengui –i el símil l'hi brindo, gairebé–: al delta li passa com als equips de futbol que estan en tres competicions a la vegada, eh? Vostè deu pensar en futbol, jo li podria parlar d'hoquei, però ja tenim dues terceres parts de la feina feta; per tant... (*Remor de veus.*) Però, en tot cas, estan jugant a la vegada en tres competicions; totes tres són importants i no se'n pot descuidar cap, i les tres competicions en les quals està immers el delta són les següents.

Aquelles obres que necessita el delta en qualsevol hipòtesi, el PIPDE, el Pla de integral de protecció del delta del Ebre; primera competició. Segona competició: el manteniment del cabal ecològic suficient per al riu. Avui no li parlaré d'això, però recordar que el departament ha fet els estudis, que aquest Parlament hi ha donat suport, que els consells comarcals i els ajuntaments de les Terres de l'Ebre també han fet explícit aquest suport, però que ara caldrà defensar-lo amb rotunditat en la confecció del pla de conca, i aquí té tot el nostre suport. I en cap cas el pla sobre el qual avui li pregunto substitueix el PIPDE ni substitueix la feina de manteniment del cabal ecològic. I la tercera competició –i aquí s'acaba el símil–: les actuacions complementàries a les quals ens aboca el canvi climàtic.

El delta haurà d'afrontar els propers anys, i l'estudi així ho posa de manifest, un seguit de fenòmens que poden canviar de manera sensible el seu aspecte tal com el coneixem en aquests moments: els fenòmens de subsidència; els fenòmens de reducció de cabal no antròpic, és a dir, no pel que fem nosaltres aigües amunt, sinó perquè el clima hi influirà i pel riu pot baixar menys aigua –així ho diuen les previsions–; les modificacions de la línia de costa; l'increment del nivell del mar.

Davant d'això seria de bojos, tot i que algun cop s'ha fet, allò de dir: «No fem res, i ja ho veurem.» Per contra, el que cal des d'ara són totes aquelles mesures tècniques que ens han de permetre, en primer lloc, l'avaluació i control del procés. Que això no es tracta només de fer una prognosi de dir: «Passarà això.» No, no: «Creiem que les coses poden anar per aquí, però quines són aquelles dades, quina és aquella gestió que una complexa novetat com és aquesta ens exigirà?» Mesures de gestió, de planificació tècnica, de planificació i normativa; és a dir, no podem

actuar sobre un territori que està sotmès a aquesta pressió de la mateixa manera que actuaríem en un territori en què no hi és. Mesures d'intervenció directa: gestió de la línia de la costa, o manteniment de trams, o oposar-se a la pujada del nivell en formació de sistemes dunars, etcètera. Mesures per a la informació i la sensibilització ciutadana: el delta és un territori amb un valor natural molt gran, però és també un territori humanitzat, i allò que passarà afectarà també assentaments humans i afectarà activitat econòmica; per tant, tot el que hàgim de fer serà més difícil sense el coneixement, la comprensió i la complicitat –no dirigista, sinó participativa– de la població.

En aquest aspecte jo també li volia agrair que la presentació de l'estudi al qual faig referència es fes en el territori de les Terres de l'Ebre. Va ser una alegria, perquè finalment veiem que les coses importants ja no només passen a Barcelona. Per tant, també ho celebro com un encert. Però també li volem preguntar quin serà el seu capteniment, com pensa aconseguir que, de la informació d'aquest estudi i dels que vindran, de les actuacions que s'hauran d'emprendre, en sigui puntualment informada i, no només això, escoltada la població afectada de la zona del delta.

La meua interpellació, conseller, es planteja amb una barreja de sentiments. Per una part, ja li ho he dit, la satisfacció que ens avancem a un problema, eh?, i per tant, d'alguna forma, que estiguem fent les coses com s'han de fer, *a priori* i disposant de temps i disposant sobretot també de capacitat per fer allò que convingui en el moment més adequat. També de preocupacions, perquè requerirà, l'actuació en el delta, un acord polític dins i fora del Govern i un acord social, que és important que l'aconseguim.

Per aquest motiu, conseller, li demanem que expliqui aquí, en seu parlamentària, les principals conclusions dels efectes que el canvi climàtic pot tenir sobre el delta, és a dir, quines són, en les diferents hipòtesis, les afectacions damunt del delta; quines són les actuacions que des del departament en primer lloc, però des del Govern de la Generalitat, es pensen emprendre; quin és el cost de la no-actuació, què passa si no fem res, i com tindrem permanentment informada la població que està afectada, que viu en aquest territori, de tot allò que els propers anys anirem fent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre a la interpellació en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment, la presentació, fa unes setmanes, dels «Estudis de base per a una estratègia de prevenció i adaptació al canvi climàtic al delta de l'Ebre» és el punt de partida per a la definició d'un pla d'acció, d'adaptació, no solament en el delta de l'Ebre, sinó a tot Catalunya. Per tant,

aquest és el primer estudi. Per què hem començat per aquí? Doncs, hem començat per aquí perquè la plana deltaica del riu Ebre és una de les àrees més vulnerables de Catalunya en els efectes de l'escalfament global. Per què? Per la seva situació costanera, per les seves característiques geomorfològiques, pels seus valors ambientals, socials i econòmics, i que, per tant, constitueix una àrea prioritària pel que fa al disseny i l'aplicació de polítiques d'adaptació i prevenció.

L'estudi aquest conclou amb la proposta de quatre línies de mesures d'adaptació al canvi climàtic al delta de l'Ebre i recomana adoptar una estratègia proactiva, d'anticipació als canvis ambientals, sempre que sigui possible, així com una estratègia reactiva només quan sigui ja l'única opció.

Aquests estudi ha estat elaborat pel Taller d'Enginyeria Ambiental, per encàrrec de l'Oficina Catalana de Canvi Climàtic, del Departament de Medi Ambient i Habitatge. Allà tenim el director general que comanda, al front de l'oficina i de la direcció general, justament, aquestes polítiques.

Però la seva redacció no ha nascut del no-res, ha nascut d'una anàlisi exhaustiva de tota la documentació referent a investigacions i projectes sobre el Delta –que n'hi han moltes i durant molt de temps– i, per una altra banda, l'anàlisi d'episodis climàtics extrems com han sigut les inundacions fluvials o les tempestes marines.

Els objectius generals d'aquest treball són dos. Per una banda, l'establiment de les bases metodològiques i analítiques que es podran usar posteriorment per a altres zones vulnerables –aprofito per dir que continuaran estudis sobre el delta del Llobregat i sobre el delta de la Tordera–; i, per un altra el disseny de les mesures d'adaptació i prevenció al canvi climàtic, en el cas particular del Delta.

Quins són els blocs principals d'aquest estudi? En primer lloc, la descripció de l'àmbit. En segon lloc, una anàlisi estadística de l'evolució de les principals variables climàtiques, i aquí hem pres dades i sèries de temperatura de l'aire i del mar, de la pluviometria, de l'evapotranspiració, de la humitat relativa, del vent per als àmbits terrestre i marí, del nivell de mar i onatge, i la marea meteorològica. D'aquestes variables, s'ha realitzat un encreuament amb les seves projeccions d'evolució futura i amb escenaris extrems.

En tercer lloc, s'ha realitzat una anàlisi de la vulnerabilitat dels sistemes físic, natural i humà, tenint en compte els canvis ambientals i l'afectació potencial, així com la seva capacitat de fer front al canvi climàtic.

Aquesta anàlisi de vulnerabilitat es complementa amb un pronòstic de l'evolució de la línia de la costa, l'exterior del Delta, la de les badies del Fangar i dels Alfacs, i l'evolució de la presència i la permanència de la falca salina. Aquest pronòstic s'ha realitzat en base a tres horitzons temporals, que són els considerats pel Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic (IPCC), a l'any 2050, amb un ascens del nivell mitjà del mar de quinze centímetres; a l'any 2100, amb un increment del quaranta centímetres o bé amb una hipòtesi, també

al 2100, d'un metre. Totes tres assumides, acceptades per l'IPCC.

Pel que fa al pronòstic del retrocés de la línia de la costa per l'augment del nivell del mar i les dinàmiques de transport litoral, es fa servir la metodologia que va desenvolupar la Universitat de Cantàbria, en aquest cas, l'Oficina Espanyola de Canvi Climàtic.

Per al pronòstic d'inundació de terrenys per l'augment del nivell del mar, ara es fa servir un model digital del terreny, MDT, considerant els mateixos escenaris i una taxa mitjana de subsidència de 0,2 centímetres/any per a tota la plana deltaica.

I per al pronòstic de l'augment de la presència i permanència de la falca salina, derivat també de l'augment del nivell del mar, es fa servir un model hidrodinàmic de dues capes que permet caracteritzar la relació existent entre el cabal i la longitud de la falca i observar el règim mitjà d'avançament de la falca salina, tant per a la situació actual com per als mateixos escenaris.

Alhora, s'ha realitzat una anàlisi de risc sobre els béns naturals, econòmics i socials. En aquest cas, es parteix de l'anàlisi de cànon d'aquests sistemes. La probabilitat s'obté en base als pronòstics per al risc derivat de l'augment del nivell del mar, en base a projeccions de futur i valors històrics per al risc de canvis en les variables climàtiques, i en base a la probabilitat que succeeixi quan, per les variables climàtiques, no es disposa, en algun cas, encara, de suficient informació.

Finalment aquest estudi presenta un seguit de mesures d'adaptació i prevenció que tenen quatre objectius principals: la millora dels sistemes de mesura d'obtenció de dades i d'emmagatzematge; la reducció de la vulnerabilitat i el risc per a les persones; l'adaptació a les activitats econòmiques i la protecció dels béns econòmics potencialment afectats; així com la protecció i restauració de la integritat dels sistemes ambientals amenaçats.

Ressaltats aquests apartats principals, m'agradaria destacar alguns dels aspectes a què ja s'ha referit el diputat senyor Pi. El delta de l'Ebre és una zona humida d'importància internacional, és la zona humida més important del la Mediterrània occidental després de la Camarga i la segona d'Espanya després de Doñana. Té una superfície de 320 quilòmetres quadrats. Té una heterogeneïtat absoluta des del punt de vista de condicions físico-químiques dels sòls i de les aigües del Delta i això produeix una gran diversitat d'hàbitats, de vegetació i de comunitats faunístiques. Això fa que hi hagin diverses figures de protecció de l'espai: Parc Natural, Xarxa Natura 2000, PEIN, ENPE, Zona humida i reserva de fauna salvatge.

La classificació dels sistemes naturals del Delta es divideix en sistemes marins –franja litoral, estuari i badies– i sistemes terrestres –dunar, halobis, platges del Delta, Punta de la Banya i arrossars– així com sistemes naturals d'aigües continentals i limnífics.

Els arrossars, alhora, tenen una enorme importància, des del punt de vista productiu i des del punt de vista d'activitat humana, però també des del punt de vista que

és una activitat que, en aquest sentit, juga un paper molt important per al manteniment dels ecosistemes, com ho són també la pesca marina i la continental, l'aqüicultura i el marisqueig. I és evident que un puntal bàsic de l'activitat econòmica ho és el turisme.

Així, doncs, la vulnerabilitat del sistema està marcada per diverses coses: l'enfosament de la plana del Delta, l'evolució de la línia de la costa, els episodis de tempestes, la presència i la permanència de la falca salina, la variació de la climatologia, la reducció dels cabals de l'Ebre i les inundacions fluvials.

Aquestes sistemes naturals –situats majoritàriament a la franja costanera– tenen un clar perill d'afectació, sobretot en el cas de les llacunes litorals, atès que a les platges, els sistemes dunars i les maresmes presenten una certa capacitat de retrocés. El risc més alt és per a les llacunes del les Olles, el Canal Vell, lo Garxal, el Calaix de Buda, l'Alfacada, la Platjola, la Tancada i l'Encanyissada, les zones humides de l'illa de Sant Antoni i l'illa de Buda, el riu Migjorn i, en definitiva, tots els sistemes situats sobre el lòbul deltaic i les puntes del Fangar i la Banya. En risc mitjà i baix es troben en els marges de l'Ebre al tram més baix, el Ullals i la superfície d'arrossars.

Quant als sistemes humans, es preveuen algunes pèrdues de patrimoni per l'augment del nivell del mar. Particularment afectats, en major o menor grau, estarien nuclis urbanitzats de la urbanització Ampollamar, el càmping Ampolla-platja, les edificacions de la platja de la Marquesa, urbanització Riumar, càmping Aube, la urbanització i el càmping els Eucaliptus i els nuclis dels Muntells i el Poblenou del Delta.

També ho estarien les infraestructures viàries, hidràuliques o de sanejament situades a primera línia de la costa i, de forma parcial l'actual funcionalitat dels ports de l'Ampolla, Deltebre i San Carles.

Pel que fa a les activitats econòmiques, es preveu la possibilitat de pèrdues de superfície de conreu de l'arròs, en aquest cas situades, les més properes, en les zones d'influència ja de penetració.

Per evitar el risc i adaptar-nos a aquests possibles escenaris, l'estudi proposa quatre línies de mesures: mesures de gestió i planificació normativa; mesures per a l'obtenció i gestió de dades i elaboració d'estudis; mesures per a la informació i sensibilització ciutadana i mesures d'intervenció directa.

Dins d'aquestes últimes, destaquen les adreçades a la gestió de la línia de la costa: la redefinició gestionada de la costa, la lluita contra els efectes de la pujada del nivell del mar, mitjançant la formació de sistemes dunars, o la garantia de lliure moviment de la sorra, en altres casos.

Amb una prioritat mitjana, s'inclouen les accions de compensació d'hàbitats naturals, les encaminades a l'abandonament progressiu d'una part de les zones urbanitzades, possiblement afectades, i d'activitats en zones de risc; la construcció d'infraestructures de protecció, ecològicament integrades, la gestió de la sorra de les platges del Delta i el manteniment d'un cabdal ambiental al riu Ebre.

L'estudi recomana adoptar una estratègia proactiva, d'anticipació als canvis ambientals, sempre que sigui possible, i una estratègia reactiva quan sigui l'única opció.

L'adaptació al canvi climàtic té com a objectiu reduir el risc i els danys per impactes actuals i futurs, d'una manera rendible o explotant els beneficis potencials. L'opció de no actuar sempre existeix, però si no es comença a actuar ara, els costos socials, ambientals i econòmics de l'adaptació seran molt elevats. És per això que ja una gran part del món planteja l'adaptació al canvi climàtic com un dels eixos bàsics d'actuació.

Com a conclusions, li vull dir: tenim temps, tenim voluntat d'intervenir, tenim esperit de concertació i participació en el territori, evidenciada en la primera presentació però evidenciada en el fet que crearem tots els organismes que s'escaiguin que han d'anar des d'Europa fins a les comunitats locals, la participació de les entitats i dels municipis.

Estudiar permanentment les previsions i adequar-les i, evidentment, pensar que no solament treballem amb adaptació –no solament hem de prendre mesures que tenim molt de temps per prendre-les–, sinó sobretot, alhora, treballem per la mitigació. Si treballem efectivament a tots els nivells per la mitigació, segurament moltes variables de les que es plantegen en aquest estudi no serà necessari dur-les a terme perquè segurament ens situarem en uns marges diferents dels estudis del que planteja avui el panel internacional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica i laboral per a crear ocupació (tram. 300-00206/08)

El diputat interpellant no exerceix el dret de rèplica i, per tant, passarem al punt número 7 de l'ordre del dia, que és interpellació al Govern sobre la política econòmica i laboral per a crear ocupació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, espero que la poca afluència de públic a aquesta hora de la tarda, tractant un tema com el que tractem, no sigui, senyora consellera, un indicador del poc interès que tingui la matèria, atesa la gravetat del fet que tractem.

Una interpellació novament –una interpellació novament– sobre l'evolució de l'economia i el mercat de treball –dic «novament» perquè no és la primera vegada que interpel·lem el Govern sobre aquesta matèria, dic «el Govern» perquè aquesta interpellació la podria contes-

tar perfectament el conseller d'Economia, el conseller d'empresa o la consellera de Treball. En qualsevol cas, venim a parlar d'un fet que ha passat de ser una alarma social, tal com nosaltres la qualifiquem des de fa un any, ha passat ja a ser una autèntica tragèdia social.

En aquests moments el nombre de persones que estan sense feina, que busquen una oportunitat de feina i no la troben, famílies afectades per aquesta problemàtica tan greu que és no tenir expectatives de futur són ja tantes que provoquen certament una tragèdia social a casa nostra. I avui hem tingut oportunitat de parlar-ne també en la sessió de control del Govern. Hi ha hagut una pregunta al president –a la qual m'hi referiré perquè el president Montilla ha fet unes afirmacions que a mi m'han deixat esparverat absolutament– i també una pregunta al Govern que ha contestat la mateixa consellera a la resposta de la qual també m'hi voldria referir una mica.

I quan dic que hem passat d'una alarma social a una tragèdia social, vol dir que allò que alguns ja veníem advertint que podia acabar passant si la política econòmica del Govern continuava sent la mateixa, finalment ha acabat passant i molt malgrat la nostra voluntat, no?

Dades..., vam conèixer les dades de l'enquesta de la població activa, el mes passat, que eren realment alarmants: 620.000 persones aturades a Catalunya, segons l'EPA i fa dos dies hem conegut les dades de l'atur registrat, és a dir, aquelles persones que estan registrades amb noms i cognoms, buscant feina perquè no en troben: 505.000 persones. Una variació interanual, senyora consellera, del 68,7 per cent –68,7 per cent. Jo crec que..., o sigui, no recordaríem, no trobaríem cap sèrie estadística que doni una variació interanual entre mesos d'abril mai a la història –mai a la història– tan gran com aquesta. Per tant, és la pitjor situació, la més greu situació de la història del mercat de treball a Catalunya. La pitjor. I alguns s'atreveixen encara a dir que hi ha una certa tendència a millorar. Anem enganyant la gent i així després ens aniran les coses.

Una variació interanual del 68,7 per cent. I per què em refereixo a la variació interanual? Home, perquè no s'hi val fer trampes quan parlem de l'atur, ja som grandets els que estem aquí. I els que estem avui aquí, segurament, coneixem com s'analitzen i com s'avaluen les dades d'atur. No s'hi val a avaluar les dades comparant només un mes amb el mes anterior i ja està. S'ha d'analitzar l'atur en el seu element de temporal, en el seu element estacional, comparant un mes amb el mateix mes de l'any anterior. Vostè sap que el comportament del mes d'abril és un comportament que sempre havia estat positiu quant a l'ocupació, excepte l'any passat i aquest, que ha estat negatiu. I aquesta és la realitat.

Les dades d'afiliació a la seguretat social –que és una dada molt important que avui aquí no ha sortit encara, però que m'agrada posar-la sobre la taula– ens indiquen exactament quin és el comportament del mercat de treball, perquè són les persones afiliades, les que es donen d'alta per treballar. I cal remarcar que en aquests moments la disminució que hi ha és la més gran, també, de la història. A Espanya, estem patint ja el mes d'abril una disminució del 6,8 per cent d'afiliacions a

la seguretat social, 6,8. Però és que a Catalunya estem al 7. O sigui, la disminució en l'afiliació a la seguretat social a Catalunya és més gran que al conjunt de l'Estat espanyol. Per tant, el comportament del mercat de treball a Catalunya és pitjor, és més negatiu, que en la resta d'Espanya.

Concretament, si parlem dels treballadors autònoms veurem com 32.000 autònoms en un sol any han perdut la seva feina com a autònoms, és a dir, un 5,4 per cent de descens. Al primer trimestre del 2009, veiem que hi ha 3.230.000 persones ocupades, però si mirem el que hi havia al segon trimestre del 2008, veiem que n'hi havien 3.549.000. I aquesta és la dada que hem d'avaluar, com està evolucionant el mercat de treball. I és aquí on interpel·lem el Govern. És aquí que ens agradaria saber què en pensa, d'això, el Govern. I estem una mica preocupats per les respostes que hem escoltat avui. Les dades són molt concretes. Si comparem quan vostè va prendre possessió com a consellera de Treball –em sembla que és una referència obligada–, quan vostè va arribar al Govern de la Generalitat, es va trobar amb 260.000 persones aturades, una taxa d'atur del 6,6 per cent i 3.196.000 afiliats a la seguretat social. És la situació que vostè es va trobar quan va arribar al Govern. I avui vostè té 505.000 aturats a Catalunya, és a dir, 244.000 aturats més, ho repeteixo, 244.000 aturats més; té un 16,1 per cent de taxa d'atur, és a dir, deu punts percentuals per sobre –que és aviat dit–, i té, només, 2.700.000 persones afiliades a la seguretat social, és a dir, n'ha perdut mig milió. Evidentment, les xifres quadren –evidentment, eh? Aquesta és la fotografia del que tenim. És clar, obviar això amb frases que queden bé, dient que la tendència sembla que ha canviat, enganyant, fent creure que perquè l'evolució d'un mes amb relació a l'anterior és una mica millor que la de l'anterior..., home, això no és dir les coses pel seu nom.

I avui hem escoltat el president Montilla, que diu que fa un any que treballem prenent mesures. Home, escolti, doncs, si fa un any que treballa prenent mesures i el resultat és el que és, en qualsevol empresa del món mundial ja l'haurien..., acomiadat, vaja, eh? –l'haurien acomiadat–, estaria buscant feina, estaria al Servei d'Ocupació de Catalunya fent cua i buscant feina. Però el mateix passaria amb tots els directius del Departament de Treball. I vostè també, estaria buscant feina perquè, amb la lògica d'objectius i resultats..., escolti, resultats zero, molt malament, els resultats. Per tant, no presumeixi que fa un any que treballa.

I el més greu, el que més greu m'ha sabut és quan diu: «Fa un any, quan encara alguns ni s'havien assabentat que hi havia crisi...» Home, quina barra! –quina barra! Escolti, fa dos anys que sortim aquí a parlar d'aquest tema, nosaltres, eh? I fa dos anys que escoltem com el Govern ho nega, i ho nega, i diu que no és veritat, i se n'amaga, eh?, i les coses anaven bé. Debat de pressupostos del 2008, octubre, novembre del 2007, en aquesta tribuna: «No, vostès són alarmistes.» Això era el 2007. En el 2008, escolti, abans de les eleccions generals, el mateix: «No, això no pot ser.» Després, a les generals ho van començar a reconèixer... Vostè recorda, senyora consellera, una interpellació que jo li vaig fer ara fa un any exactament, el dia 8 de maig de l'any

passat, just després de l'1 de maig també? I vaig treure una pancarta aquí i li vaig dir: «Escolti, és escandalós, hi han 300.000 aturats a Catalunya.» I li vaig treure un paper, així de gros, que era la portada d'un diari català. I allò semblava una bestiesa, 300.000 aturats, i avui en tenim 505.000 i sembla que ja ens hi anem acostumant. No ens hi podem acostumar, a això –no ens hi podem acostumar. És una autèntica tragèdia social i no ens hi podem acostumar. I n'hem fet un munt, d'interpellacions. I jo les tinc aquí apuntades, la relació de totes les que he fet jo durant dos anys aquí, perquè avui vinguem aquí a escoltar el senyor president, que ens diu: «Ha!, fa un any que treballem, quan alguns encara no ho sabien, que hi havia...» Perdoni, a fer broma, a casa seva, eh? –a fer broma, a casa.

I si, en tot cas, aquesta és la quantitat de resultats que és capaç de presentar, doncs, millor que plegui, perquè, és clar, això a qualsevol empresa del món seria un expedient..., no un ERE, no un expedient de regulació, no, això seria un acomiadament col·lectiu per causes raonades, objectives. Això seria el que hi hauria.

El senyor Montilla ha abandonat, i vostè li ho ha permès, la lluita contra l'atur. I vostè és la responsable d'aquest gabinet, d'aquest consell de govern, de lluitar contra l'atur, i vostè ha permès que el president abandoni aquesta lluita, perquè vostè hauria de continuar lluitant, demanant diners i recursos i recursos perquè el seu departament pogués fer la feina que ha de fer. I vostè sap que no pot fer la feina que ha de fer, malgrat que vostè voldria fer-la, perquè el president no li dóna prioritat. El president de Catalunya no dóna prioritat a la lluita contra l'atur. I això és el que passa a Catalunya. I el Govern jo entenc que no pot continuar d'aquesta manera.

I vostè, senyora consellera, no se n'anirà tampoc *de ro-sitas*, avui, perquè vostè avui també, en la seva resposta –i li ho dic amb tota la cordialitat– ens ha dit que no, que les coses van bé perquè en el mes de gener es perdien més llocs de treball per dia que en el mes de febrer, i en el febrer se'n perdien menys, i en el mes de març uns quants menys, i en el mes d'abril uns quants menys per dia. Sí, és clar, quan ja no quedi ningú treballant no en perdrem cap per dia; com que ningú treballarà, ja no en perdrem cap per dia. Jo en conec un que va morir dessagnat, i li asseguro que cada hora que passava perdia menys litres de sang per minut, fins que es va morir. Ja està, ja va morir, no? Per tant, home, aquest tipus d'arguments aquí..., no serveix, això –no serveix, això, eh? El que compta és comparar el mes d'abril de l'any 2009 amb el mes d'abril de l'any 2008. I el que compta és que ara tenim 500.000 aturats i el 2008 en teníem 250.000 o 300.000. I això és el que compta: 200.000 aturats més.

Fa un any que prenen mesures. Doncs, escolti, el resultat és el que és. I què tenim avui? Un govern amb un servei d'ocupació de Catalunya que per a 500.000 aturats té vuit-centes ofertes de treball disponibles. Vostè creu que això és normal? Doni'm la seva opinió. I té, per a 500.000 aturats, 5.058 oportunitats de formació en el Servei d'Ocupació, penjades a la internet. Jo ho he consultat aquest matí. Això és el que hi ha. Això no

m'ho invento jo. Això és a la web del Departament de Treball.

Consellera, què pensa fer? El Govern continua pensant que fa el que ha de fer i que fa un any que treballa i que, per tant, ja anem bé i pensa continuar fent el mateix? On queden ara les previsions que va fer el Govern quan va presentar el pressupost del 2009 en aquesta cambra, que deia que només perdríem 55.000 llocs de treball en tot l'any 2009 i que només hi hauria un decreixement del 0,1 del PIB? On han quedat? Què pensen fer a partir d'aquest moment?

Consellera, doni'ns respostes i no ens faci frases d'aquestes que queden bé, perquè, llavors, d'aquestes manera segur que Catalunya no anirà bé.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a la interpellació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Treball, l'honorable senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, diputades, és cert que sembla que no hi ha molt d'interès per parlar de..., i coincideixo amb vostè també en alguna cosa, eh?, que no hi ha molt d'interès en aquesta cambra per parlar de l'atur i de la situació econòmica que viu el país. Si més no, jo, la setmana vinent, tindrè l'oportunitat de parlar en la comissió, a petició pròpia, de la situació del mercat de treball i totes les mesures que estem posant en marxa des del Departament de Treball i des del Govern de Catalunya.

Senyor diputat, la crisi global afecta a tots els països en major o menor grau. I això vol dir també que afecta Catalunya, que afecta Espanya, que afecta Europa, que afecta els Estats Units i que afecta Àsia. I, també, reconèixer –perquè, a més a més, jo vaig parlar el mes de maig d'això– que tenim causes alienes, causes comunes a tots els països. Que aquestes són les que ens afecten de forma més forta, però també tenim causes pròpies. No ens podem amagar d'aquestes causes pròpies. I jo vaig parlar aquí el mes de maig d'aquelles causes pròpies que afecten la nostra economia, que són el nostre model productiu, basat en la construcció: 12,6 per cent de tota l'ocupació a Catalunya tenia a veure amb la construcció quan als països del nostre entorn és un 8 per cent de l'ocupació. En aquests moments, estem en un 10 per cent de l'ocupació en el sector de la construcció. Aquestes són part de les causes pròpies.

Tothom reconeix que els anys 2009 i 2010 seran uns anys especialment complicats, difícils. Les previsions fetes ahir per la Comissió Europea no són encoratjadores. I vostè sap, que és un expert en temes d'ocupació, que l'ocupació serà l'últim esglaó; ens costarà sortir-ne; en sortirem; avançarem en les mesures financeres, avançarem en la liquiditat de les empreses. Però per crear ocupació necessitem que la nostra economia creixi, i això serà la part final. Ens va passar l'any 93, ens va passar els anys vuitanta i ens passarà amb aquesta crisi econòmica.

La crisi econòmica financera internacional ha coincidit amb l'esgotament del nostre model productiu, sobre el qual s'havia fonamentat el miracle espanyol i també el miracle català dels darrers quinze anys. Un model que, a més a més, entre els anys 2001 i 2005 ha tingut unes característiques pròpies: hem creat molta ocupació –molta. A Catalunya gairebé 1 milió de llocs de treball es van crear en els últims anys, però el 87 per cent d'aquests llocs de treball van ser de baixa qualificació, majoritàriament persones estrangeres i majoritàriament dones; baixa qualificació que comportava també baixos sous i també menor productivitat, eh? I, a la vegada, les famílies han incrementat un endeutament important, destinat principalment a la compra d'un habitatge. I ja saben que aquest model s'ha acabat. No hem de crear un model amb les mateixes característiques. Mai més tornarem a tenir taxes d'ocupació, com deia abans, en el sector de la construcció d'un 12,6 per cent.

Tot això, sumat a la crisi global, ha fet que en pocs mesos hi hagi hagut un descens del consum de les famílies i de la inversió empresarial, amb un major impacte en la construcció, totes les indústries que tenen a veure amb la construcció, que són moltes a Catalunya, i també en el sector de l'automoció i totes les indústries que tenen a veure amb aquest sector, que són moltes, que ha provocat un ràpid augment de la taxa d'atur. Tot això, sumat a una crisi de confiança.

I, si més no, jo sí que m'agradaria ser rigorosa –ser rigorosa– en les dades. Vostè fa referència..., mai hem estat així. (*Veus de fons.*) Jo..., només dir-li que l'any 93 teníem un 21,6 per cent d'atur; en aquests moments tenim un 16,1 per cent d'atur. Que aquí s'aturarà? Doncs, miri, a mi m'agradaria saber..., ser economista... Bé, segurament ni els economistes han encertat amb aquesta crisi, tampoc m'agradaria ser economista, sinó tenir una bola de cristall que em digués com creixerà la nostra economia i, en funció d'això, podrem dir quan podrem sortir o no de l'atur. No ho sabem: ni vostè ni cap diputat o diputada d'aquesta cambra ho sap. Però sí que hem de dir que estem liderant i estem posant en marxa tots els esforços, i treballem, no només treballem pel curt, estem treballant per al mitjà i llarg termini, eh?

Parlem de la necessitat d'abordar reformes estructurals a la nostra economia. L'acord estratègic, signat el 2005 i renovat el 2007, aborda les línies necessàries per canviar el model productiu caminant cap a un mercat, una economia competitiva, una economia internacionalitzada i una qualitat en la nostra ocupació. Que, per cert, han estat liderats sempre aquests canvis per una major competitivitat de l'economia per l'esquerra i les forces progressistes. Segurament el seu grup mai ha parlat de la qualitat de l'ocupació. Aquest Govern parla de fa temps de la qualitat de l'ocupació perquè això són les bases del creixement que volem. I, en aquest sentit, la crisi és una oportunitat i aquest Govern així l'afronta, amb la responsabilitat i el rigor necessaris perquè les famílies i les empreses rebin tot el suport necessari.

Així, doncs, senyor diputat, hem de treballar en mesures a curt termini per abordar la situació actual, però també a mitjà i llarg termini, per anar cap a un model productiu

sostenible, d'alt valor afegit i amb persones treballadores qualificades i també amb empreses competitives.

I sí que vull donar-li les gràcies per pensar que Catalunya i la política econòmica i laboral que es porti des d'aquest Govern és la solució. És la solució màgica, eh? Segurament vostè pensa que tenim més competències i vol que tinguem més competències que les que tenim. Moltes gràcies, senyor diputat. Això no només es fa amb paraules, sinó que es fa amb fets. Si revisem la conflictivitat i els recursos de constitucionalitat posats pel seu grup al Tribunal Constitucional, això no és coherent amb el que està dient. Catalunya ha d'abordar reformes, estem abordant reformes; Espanya ha d'abordar reformes, s'han d'abordar reformes. Europa ha d'abordar reformes estructurals i hem d'abordar reformes estructurals.

Miri, segurament la primera és que el seu grup, el seu partit a nivell d'Espanya o el seu grup a nivell de Catalunya, faci tot el que sigui possible per retirar el recurs d'inconstitucionalitat; segurament així algú no dubtarà que tenim més competències. Segurament és necessari més àmbit d'autogovern per tenir més competències per tenir la sortida d'aquesta crisi. Quan parlem de crisi global ens sorprèn molt que parli que la política econòmica d'aquest Govern ho té tot al seu abast i pot solucionar aquesta situació econòmica.

Miri, el Govern no nega dades, ni les negarà, eh? M'agradaria tenir les previsions. Les previsions del pressupost que va fer el conseller Castells han estat revisades. Ho sap vostè, i han estat revisades amb el creixement del PIB, que seria negatiu, d'un menys 3 per cent i, per tant, l'ocupació també patirà, eh? Estan revisades.

I a mi em preocupa..., no em preocupa a mi anar a l'atur, ni que vostè em vulgui enviar a l'atur. Em preocupen les persones, em preocupa que es pensi i es digui el que no és veritat, eh?, que a Catalunya tenim la taxa d'atur més elevada, perquè no és veritat. I em preocupa que digui que les dades d'afiliació... Només veu el que a vostè li interessa. Miri les dades d'afiliació: a Catalunya només hem perdut 2.300 llocs de treball, eh? Dades d'afiliació. Per sota de la mitjana espanyola –per sota de la mitjana espanyola–, estem parlant d'un 0,08 per cent.

I aquest Govern està liderant la sortida, en l'àmbit de les nostres possibilitats de la crisi, a més, amb mesures d'inversió pública. Després li parlaré de les ofertes de treball i li parlaré de la formació, que tant el preocupa; a mi també, perquè aquestes són les bases per sortir millor i enfortits d'aquesta crisi econòmica i a un model productiu diferent.

I voldria fer referència a la importància de la inversió pública a Catalunya: 120.000 llocs de treball que s'estan aguantant gràcies a la inversió pública; amb la de Catalunya, només del Govern de Catalunya, vuitanta mil llocs de treball; sumant les inversions del Govern de l'Estat i del Govern de Catalunya estem parlant de 120.000 llocs de treball, i en generar equipaments, inversions, infraestructures per a les persones, per a les empreses i per tenir un model productiu diferent i més sostenible quan sortim d'aquesta crisi.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per exercir el torn de rèplica, en nom del Partit Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, és una llàstima que en lloc de dedicar-se a contestar les preguntes que li fem, surti a fer discursos que no vénen a «cuento», no?, i que no tenen res a veure amb el que estem parlant. Perquè, és clar, si vostè considera que si demà un –un– dels que ha presentat recurs d'inconstitucionalitat a l'Estatut, un dels molts que ho han fet, el retirés, s'acabaria la crisi, escolti, doncs, no ho sé, tenim una bona..., en fi, és una perspectiva de la consellera de Treball una mica estrambòtica, no?

En qualsevol cas, miri, si vol presumir de traspassos de competències i de capacitat d'autogovern, doncs, miri quins són els traspassos que ha rebut Catalunya en els darrers dos anys i miri els que va rebre durant els vuit anys que governava el Partit Popular. I veurà que Catalunya, si en algun moment ha prosperat, és en aquella època. Ara encara no, ja prosperarem, suposo, algun dia, no?, però quan es posin d'acord amb el seu Govern amic de Madrid, i tal. De moment, zero «patatero», res de res –res de res–, de moment, res de res, moltes paraules però fets, zero, eh?, fets, zero.

Però en qualsevol cas anem a allò nostre, no?, vostès estan instal·lats en un error que és l'error que el problema, tot el problema, és de la construcció. I això no és veritat; tot el problema no és de la construcció. O sigui, el problema de la construcció és una conseqüència de la crisi financera internacional que vostè explica. I aquesta crisi financera internacional d'un país que estava excessivament endeutat amb caràcter extern, perquè havia crescut, evidentment, arriba un moment que provoca un tancament de tots crèdits, tots els fluxos financers i provoca l'estrangulació d'un sector molt important que generava molta ocupació que és la construcció. I evidentment aquesta situació de manca de liquiditat en tota l'economia provoca que les famílies no puguin pagar les seves hipoteques, les empreses no tinguin accés al crèdit, i tot això va creant, després va generant una crisi de demanda que finalment acaba expulsant la gent dels seus llocs de treball perquè les empreses tanquen, en tots els sectors, no només en la construcció, i en els serveis també. Per tant, ara li donem la culpa a la construcció i ens quedem tan amples. Home, això no és així.

El que passa, que llavors, clar, hi han receptes diferents. Vostès ho resolen tot dient que és un problema de canvi de model, «s'ha esgotat el model». Però com que se'ns ha esgotat el model? Vejam, «s'ha esgotat el model»; el que passa, que hi han receptes diferents de com afrontar una situació de crisi i com fer, com generar ocupació a l'economia. És a dir, aquí hi han hagut governs que han estat especialitzats a generar ocupació, concretament el Partit Popular quan ha governat a Espanya, i hi han hagut governs que es dediquen a destruir ocupació, perquè les polítiques econòmiques que impulsen són diferents, perquè mentre uns consideren que en situació de crisi

el que s'ha de fer és estalviar, i el que s'ha de fer és generar ocupació, i el que s'ha de fer és austeritat amb la despesa pública, i el que s'ha de fer és no endeutar-se més i no generar més dèficit i invertir només en despesa productiva, altres consideren que no, que s'ha de gastar més, generar més dèficit, més endeutament, amb la qual cosa el problema encara és més gros i, per tant, la capacitat de generar ocupació encara és més petita.

I quan nosaltres aquí ja fa més de dos anys que parlàvem del problema intern de manca de productivitat i de competitivitat de l'economia catalana i vostès ens ho negaven..., ara surt vostè aquí dalt i ho reconeix, i diu que sí, que efectivament, que hi ha un problema intern de manca de productivitat i de competitivitat i tal i tal. Nosaltres, clar, fa molts anys que ho dèiem això, no?

Per tant, hi ha un problema, i és que vostès tenen un concepte de com s'ha de gestionar l'economia i nosaltres en tenim un altre. Quina és la diferència? Que quan es gestiona el model al qual jo faig referència es genera riquesa, la riquesa es pot distribuir, es genera ocupació i, per tant, la societat avança, i això garanteix el progrés i això garanteix el benestar social. I el que fan vostès amb els seus models és fer recessió, generar desocupació i generar dèficit i generar més endeutament, i és un cercle que cada vegada va a pitjor.

Per tant, jo li he fet dues o tres preguntes molt concretes que vostè no m'ha contestat. És evident que un govern en una situació com aquesta el primer que ha de fer és tallar la sagnia d'atur que tenim cada dia; això és el primer que ha de fer. Després ha d'intentar reactivar l'economia, amb polítiques econòmiques que vostès no comparteixen; i amb les que estan portant a terme és evident que així no farem res.

I finalment el que ha de fer és atendre els aturats; aquets que estan patint la tragèdia, el drama, els ha d'atendre personalment i els ha de facilitar la seva reincorporació al món del treball. I com els l'ha de facilitar? I això és una competència *exclusiva* de vostè. Sap qui li va donar aquesta competència? El Partit Popular quan governava: polítiques actives, traspàs de competències. Sí: atenció personalitzada dels aturats, formació ocupacional dels aturats i intermediació en el mercat de treball. No li ho ha donat pas el Govern socialista això, no!, li ho va donar el Partit Popular, això. Per què no ho fa servir, això? No m'ha contestat. Vostè creu que és normal que tinguem un sistema públic d'intermediació que en aquests moments té vuit-centes ofertes disponibles per a 500.000 aturats? És que no m'ha contestat! Digue'm si li sembla normal o no. Això es pot modificar o no es pot modificar, això? Podem fer alguna cosa perquè això funcioni? No funciona; això és un desastre!

O creu que és normal que el mes de maig del 2009 l'oferta formativa per a la gent que està sense feina, desesperada, intentant requalificar-se per trobar ocupació, només trobi cinc mil ofertes disponibles, quan estem parlant de 500.000 persones aturades? Això és el que el Govern de Catalunya pot oferir als catalans que estan buscant feina? És tot el que pot oferir? Aquest és el gran Govern que defensa tant Catalunya i els catalans? Doncs, perdoni, no és el nostre concepte del que mereixen els catalans. Clar, a vostè això li molesta, i

puja aquí dalt i en lloc de donar respostes concretes a aquests temes tan concrets que jo li demano em fa un discurs que no té res a veure amb la realitat.

Jo el que li demano és que escolti les propostes que li vénen de l'oposició. Nosaltres no venim aquí a fer oposició per fer oposició. Si volem fer-ho amb caràcter constructiu, si volem ajudar el Govern a tirar endavant, si volem ajudar-lo a trobar solucions perquè la gent tingui oportunitats i les famílies puguin sortir-se'n! Però vostès per fer això ens haurien d'escoltar i haurien d'estar disposats a acceptar alguna de les propostes que li fem. Segur que el país hi sortiria guanyant.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per exercir el torn de rèplica, també, té la paraula l'honorable consellera de Treball.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li respondré perfectament les preguntes. Però: 1 d'octubre d'aquest any, competència dels permisos inicials de treball. Properament, la setmana vinent segurament, tindrà aquí la Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, i espero la seva generositat, eh?, espero la seva generositat per dir que Catalunya hem de tenir el traspass de la inspecció de treball, que, per cert, està impugnada en el recurs d'inconstitucionalitat per part del seu grup, aquesta part. Però, en canvi –en canvi–, en l'Estatut d'autonomia d'Andalusia, que està copiat del nostre, no ho van impugnar sinó que hi van donar suport. Coherència –coherència–, senyor diputat.

I coherència: el traspass de les polítiques actives d'ocupació vostè sap millor que jo com es va fer. Es va fer passant recursos i passant persones, però no passant les polítiques. I això ho estem demanant al Govern de l'Estat. I vostè sap el que es va fer amb la formació contínua, perquè ho va fer al 2003 el Govern Popular, al desembre; com es va fer el tema de les polítiques de la formació contínua. M'agradaria que fes també una autocrítica per dir que això és millorable i més en aquests moments –i més en aquests moments.

Miri, la formació. En la formació, com sap vostè, hem posat en marxa crèdits formació, 100 milions, perquè cap aturat es quedi sense formació. Segon, les properes setmanes..., ja està comunicada a tots els centres formatius l'oferta formativa per a més de cent mil persones, formació per a més de 120.000 persones; 70 milions s'han destinat, ja estan resolts, les entitats ja ho tenen, s'estan notificant aquests dies. Està publicat en el SICAS des del dia 30 d'abril, senyor diputat. Si tant el preocupa, pregunti-ho.

I, per últim, el tema de la intermediació. Les ofertes són poques, però no només són poques les del Servei d'Ocupació de Catalunya, són poques per a totes les formes d'intermediació que existeixen en aquests moments. Miri, hi ha un portal de l'ocupació molt important que està fent ofertes, perquè no tenen ofertes, estan oferint serveis gratuïts, perquè sortirem nosaltres en el portal de l'ocupació. I espero i confio que d'aquí a

unes setmanes li pugui dir que hi ha moltes més ofertes en el Servei d'Ocupació de Catalunya. I estic convençuda que les tindrem; no es preocupi que les tindrem. Miri... (*Veus de fons.*) Demà no, tindrem en les properes setmanes més ofertes de treball, encara que vostè sap millor que no hi ha moltes ofertes de treball en aquests moments.

I estic d'acord amb vostè en una cosa: ara hem de ser constructius, ara hem de ser constructius per afrontar aquesta crisi; toca sumar –toca sumar–, senyor diputat, amb tots els grups d'aquest Parlament, si no, la ciutadania no ens entendre i no perdonarà que no sumem –que no sumem. Necessitem consens i diàleg amb les organitzacions sindicals i empresarials, treballant, treballant de valent en l'àmbit que nosaltres podem treballar. I si s'hi volen sumar tots els grups que formen part d'aquesta cambra, aquesta consellera estarà encantada.

Però sí que li ho he de dir: amb el seu model, el que vostè pensa, el model productiu de què vostè se sent tan orgullós, jo no hi estic d'acord segurament, amb l'especulació, amb la baixa qualificació. Estic parlant d'altre tipus de model, segurament. M'encantaria coincidir i estic convençuda que podrem coincidir en moltes coses.

Hi ha diferents formes de sortir de la crisi, i no només és dient les dades de l'atur, dient que no estem fent res. Vostè sap que estem fent coses. Estem fent coses, i hi estem posant molts recursos, més de 7.000 milions, per sortir d'aquesta crisi, el Govern de Catalunya. Necessitem més formació, més innovació, més creativitat, recuperar els valors de l'esforç i del treball, estalvi, empenedoria. I aquests són els valors que aquest Govern està impulsant.

Miri, estem d'acord segurament tots que en aquesta situació econòmica es necessita generositat. I espero i confio que, més enllà del la confrontació política, el seu grup parlamentari faci exemple d'aquesta generositat que necessitem en aquesta situació econòmica.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre l'increment de la desocupació en el context de crisi econòmica (tram. 300-00207/08)

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'increment de la desocupació en el context de crisi econòmica. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera, molt bona tarda. Avui formulem una interpel·lació

lació, consellera, en la seva qualitat de directora del gabinet de crisi, i no... Li ho dic perquè part... (*Pausa.*) Directora del gabinet de crisi que en el seu dia va nomenar el Govern, i la'n va fer a vostè responsable, i que integra poca cosa, eh?, integra la conselleria de Treball, la conselleria d'Economia, la conselleria d'Innovació; vostè n'és la directora. I jo, doncs, tinc la satisfacció avui d'interpel·lar-la com a directora d'aquest gabinet de crisi.

I a més ho vull fer des d'un punt de vista, perquè ja ha tingut vostè un intercanvi de cops molt substancials amb el diputat Millo i una part de la feina ja l'ha fet, consellera (*veus de fons*), sí, una part de la feina me l'ha fet ell i una part l'ha fet vostè; no cal que parlem d'això si a vostè no li importa.

Jo del que li vull parlar és de les característiques de la crisi i d'algunes coses que vostè, temptativament, no en la segona intervenció, però en la primera, ha intentat explicar, i manifestar-li la meua discrepància.

També li estalviaré, senyora consellera, tota la història dels indicadors, que són, i vostè i jo hi coincidirem, i hi coincideix tota la cambra, penosos. No cal ni que els diguem que no els fem responsables a vostès dels indicadors. Estalviem-nos tota mena, doncs, de batalleta petita que no va enlloc. No els fem responsables d'això. Però els indicadors són els que són: penosos. Molt particularment en l'àmbit de treball. Hi ha fet una referència molt extensa el diputat Millo. M'ha estalviat la feina un cop més. Li ho agraeixo, diputat.

Però si tenim en compte les dades de l'Inem, les dades de l'EPA, la variació interanual..., el diputat Millo ha parlat de «tragèdia nacional», jo crec que hi ha una paraula encara més precisa, consellera, que vostès haurien d'assumir amb responsabilitat: emergència nacional, aquesta és la paraula, i ho fem sense cap voluntat, doncs, de crear alarmisme, perquè, senyora consellera, l'alarma està absolutament instal·lada a la societat catalana, no ens digui que creem alarmisme, l'alarma és present a la societat catalana; emergència nacional quan l'EPA ens parla de 622.000 aturats i l'Inem ens parla de 505.000.

Però jo crec que vostè ha fet també un exercici de responsabilitat dient: «Escolti'm, això és greu.» I no crec que en cap moment vostè vingui a defensar aquí «anem fent». Clar, jo no me la imagino fent aquest paper, malgrat que aquesta tarda li he sentit una resposta diguem-ne que pintoresca –pintoresca– respecte a l'evolució de l'atur i l'esperança que podríem tenir amb relació al mes d'abril i al mes anterior, i, escolti'm, aquella llista, aquella degradació que vostè ha fet dels llocs de treball que es perdien mes darrere mes, perquè vostè sap que això no és cert des del punt de vista del que convindria fer amb les dades d'abril: desestacionalitzar-les, i aleshores tenim un altre panorama.

Però jo en això no vull discutir amb vostè, d'això, perquè en el fons, en el fons, ni que vostè aquí tracti, doncs, de sortir com pot, que és la seva obligació, del que estem discutint de veritat és de les causes de la crisi. I vostè avui hi ha fet una referència, jo crec que en part equívoca, perquè diu: «La cri-

si comença amb la construcció, i la construcció n'és responsable, en part» –en part. Ens ha dit aquesta tarda una cosa encara més peregrina; ens ha dit aquesta tarda el president de la Generalitat de Catalunya, diu: «Escolti'm, vam tenir, hem tingut una crisi, hem pres mesures durant un any», i vostè hi ha afegit: «No, no, i a més, durant un any, o durant cinc anys, s'ha de veure la manca de treball que en la societat s'ha realitzat», volent dir: «Escolti'm, això, han estat aquí construint, han estat aquí fent vostès especulació» –no vostès, eh?, no nosaltres, eh?, els empresaris; d'això només els acusa als del Partit Popular; a nosaltres no–, «han estat aquí especulant, i aquests són els resultats.» És bastant peregrí dir tot això, però jo també li ho admeto.

La qüestió clara, consellera, és tan, tan evident com el següent: tenim una crisi de caràcter financer, hi ha repercussió en l'àmbit immobiliari, i això, com un castell de cartes, s'ensorra i afecta contagiant l'economia productiva. *C'est tout –c'est tout–*, no hi ha més discussió. Que els fem responsables d'això? Home, alguna cosa podríem haver fet, consellera, abans. I la faig a vostè, senzillament, solidària d'un govern espanyol que va anar a les eleccions dient: «No hay crisis, se la inventa la oposición.» I això, consellera, no ho podrà negar vostè ni ningú. El president Zapatero –i vostès callats aquí, callats aquí– va dir: «No hay crisis, se la inventa la oposición.» I així va anar a les eleccions, enganyant un electorat que deixi'm que li digui francament que es va deixar enganyar, i aquí a Catalunya els va donar vint-i-cinc diputats, perquè venia el PP. Això són les coses. I, per tant, aquesta és la crisi, consellera, que hem abordat tard.

Ara, vostè ha situat dos elements clau que són els que jo vull que puguem discutir serenament, consellera. El primer; diu: «Tenim un gran problema de productivitat i de competitivitat.» Absolutament d'acord. El segon: «La qualitat de la nostra mà d'obra és feble, i el valor afegit de la nostra mà d'obra és petit. I tenim un problema, i greu.» Absolutament d'acord. I ens diu una cosa que és nova, diu: «Tenim un model productiu esgotat, i l'hem de canviar.» I jo li recordo, consellera, la passada legislatura i aquesta legislatura, discutint amb el conseller Rañé, discutint amb vostè, discutint amb el conseller Huguet, discutint amb el conseller Valls, sobre el fet que vostès *finalment* havien canviat el model productiu. I vostès això tampoc ho poden negar. Ho va dir en Rañé, ho va dir vostè, ho va dir en Valls, ho va dir l'Huguet, ho va dir tothom: «Hem fet un gran esforç i hem canviat el model productiu.» I avui ens ve a dir aquí, diu: «No, no, això està esgotat.» Doncs, vaja canvi de model productiu vostès ens han ofert. I aquí tenim, consellera, jo penso que el nus del debat polític i econòmic per, veritablement, tractar seriosament de la crisi, si la volen vostès tractar.

Hi ha una cosa que vostès haurien de tenir molt present, consellera: avui, els sindicats diuen textualment en una nota, alerten els sindicats que 105.000 catalans ja no cobren la desocupació. Jo he consultat els sindicats sobre aquestes xifres, i gent que hi entén més d'això que jo m'han dit el següent: el mes de juny d'aquest any, tindrem 200.000 persones que no cobraran l'atur, i el

mes de març del 2010 –compte!– en tindrem 300.000. Consellera: emergència nacional. I això és el que hem de discutir, i això és el que hem de, veritablement, treballar.

Vostè després ens parla de tot un conjunt de mesures que el Govern endega..., el president Montilla a més això ho fa d'una manera cofoia, dient: «Si, escolti, si el mes d'abril ja vam prendre mesures i...», però la pregunta és la següent: no em presumeixin d'això, perquè quins resultats ha tingut tot plegat? Resposta; diu: «Podríem estar pitjor.» Oh, i tant, podríem estar pitjor. Però estem com estem, amb unes xifres absolutament –absolutament– dantesques respecte a l'ocupació.

Per tant, no només parlem, consellera, del grau de desocupació que tenim, sinó del drama que 300.000 aturats l'any que ve no tindran res que cobrar. I haurem de continuar endegant mesures complementàries, que tampoc depenen d'aquí, que hem de veure com es fan i hem de veure què dirà el president Zapatero al respecte, perquè li hem sentit a dir que «la protección social es el primer deber del Gobierno socialista». I a veure com ho faran vostès.

Jo voldria que vostè em contestés, senyora consellera, per tenir la segona part del debat, a sis qüestions; sis, clau, sis i només sis. Però li agrairia, consellera, que per abordar seriosament el tema de l'atur vostè no em fugís d'estudi. Si vostè no pot contestar-me m'ho diu, però jo li plantejo sis qüestions.

Primera: tenim una visió de conjunt que combini territori, sectors i període per donar resposta a la crisi, sí o no? Visió de conjunt, perquè vostè diu: «Escolti'm, calen reformes.» Bé. «Cal decidir sobre quins sectors.» Bé. O sigui, amb tot això estem d'acord. Pregunta sincera, cara a cara: tenim una visió de conjunt –període, territori i sectors– de com resoldre la crisi?

Segona pregunta: vostè creu sincerament que Govern i oposició –això vam tenir l'oportunitat de discutir-ho l'altre dia a la Comissió d'Economia i Finances– compartim una visió pressupostària? Vostè creu que és de rebut, consellera, que es modifiquin les xifres de la manera que s'han modificat, és a dir, amb la brutalitat amb què s'han modificat, i no es portin aquestes xifres a discutir al Parlament? I que se'ns digui als grups de l'oposició: «De què es queixen? Estan a la web!» Brutal! Diu: «Però vostès de què volen parlar?, si aquestes xifres, mirin-les, que estan a la web.» Segona qüestió.

Tercera qüestió: vostè aquí ha fet un esment de l'acord estratègic. Em pot dir seriosament que l'acord estratègic l'estan aplicant amb la diligència que cal? Els agents socials en diuen tot el contrari; no les patronals: els sindicats. Consulti la UGT i consulti Comissions Obreres. Diu: «Home...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

«...és que» –acabo, president– «l'acord estratègic hauria de ser la columna vertebral d'aquesta visió de conjunt

en l'àmbit pressupostari...» Re de re! Res d'acord estratègic.

Quarta qüestió: vostè pot concretar –i donarem per feliç la tarda i per satisfeta la interpellació– quatre reformes –quatre, quatre, quatre–, reformes estructurals que tinguin pensades fer? Quatre; no quaranta: quatre. Ens les pot concretar?

Cinc: vostè ens pot explicar com arreglarem el problema que vostè ha decidit dir –i és veritat– que és el clau, la liquiditat de les nostres empreses, més enllà del drama que significa avui per a famílies i treballadors que senzillament no poden complir amb els seus compromisos perquè no hi ha aquesta liquiditat? Ens poden explicar mesures a curt i a mitjà?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

I finalment –i acabo, president–, finalment, vostè té alguna idea específica per guanyar la capacitat de la mà d'obra i perquè no sigui feble en valor afegit? Ens pot donar alguna idea que tranquil·litzi la nostra ànima i assereni el nostre estat respecte als esforços que vostès estan fent per qualificar la mà d'obra de les nostres empreses i, per tant, preparar el futur lligat a la visió, lligat a les reformes, lligat al pressupost i lligat a l'acord estratègic?

Si vostè ens contesta a totes aquestes qüestions, consellera, estarem molt satisfets. Moltes gràcies.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable consellera té la paraula. (*Pausa.*) La consellera de Treball té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, sempre m'alegra que hi hagi més diputats i diputades i que estiguin més preocupats pel que ens ocupa i ens preocupa al Govern de Catalunya.

I primer li he d'agair..., no sé si li he d'agair al senyor diputat que em doni un càrrec: directora del gabinet de crisi; gràcies. No he estat mai directora; en tot cas, coordinadora, per encàrrec del president, d'un grup interdepartamental per treballar. El senyor Millo em volia portar..., que anés a l'atur, i vostè em dona un càrrec. Doncs bé, només aclarir-li que és coordinadora del grup nomenat pel president, amb presència del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, el Departament d'Economia, el Departament de Presidència i el Departament de Treball.

I ha parlat vostè d'emergència nacional. Jo parlo de primera preocupació de la ciutadania: la situació econòmica i la situació d'atur. No creï més alarma, no creï més emergència, amb la situació i el patiment de moltes persones, de moltes famílies i de moltes empreses;

moltes empreses que no ho estan passant bé, moltes empreses que tenen problemes dia a dia.

Miri, canviar el model productiu, vostè diu que nosaltres havíem dit que havíem canviat el model productiu. Dubto molt que els consellers i conselleres que m'han precedit hagin pogut dir això, perquè el Govern anterior i aquest Govern ho van dir i ho van deixar per escrit a l'acord estratègic. I ahir estàvem i estem posant les bases per a aquest canvi de model productiu. Posar les bases no és fer el canvi de model productiu, perquè vostè sap millor que jo que el que patim ara no és fruit de fa cinc anys. Això és un model de creixement que hem creat, eh?, i que ens ha donat aquests resultats. El canvi de model productiu l'hem fet, i l'hem fet entre tots i totes, i segurament no és només aquí –no és només aquí.

Em fa gràcia quan fan referència que el president Zapatero..., que em fa solidària dels errors; segurament em farà també solidària dels encerts, i espero que així ho faci, dels encerts del Govern de l'estat. Perquè només em fa solidària..., no em fa solidària dels encerts del Pla d'inversió i del Fons d'inversió local, amb inversions de 1.200 milions d'euros per a Catalunya en obra, en obra pública, en infraestructura. Doncs bé, diu que no va reconèixer la situació. Aquí la van reconèixer. I aquesta consellera, el mes de febrer de l'any passat, estava traient oferta formativa adreçada al sector de la construcció, que eren els treballadors i treballadores que estaven patint l'efecte de l'atur, i va generar formació i reciclatge de les persones cap als nous sectors; nous sectors, sectors emergents i sectors que generaven ocupació.

Senyor diputat, això ho estàvem fent el mes de febrer, i estàvem reconeixent el que estava passant. Segurament Lehman Brothers no té res a veure amb la crisi financera internacional. Sembla que en una economia i en una crisi global no tingui res a veure amb el que passa en altres països. Això va passar fa menys d'un any, i la intensitat del creixement de l'atur a Catalunya ve del tercer trimestre de l'any passat, eh?, coincidint amb la crisi financera mundial. No ens facin responsables de coses en què no ho tenim. Vostè ho ha dit, eh?, i li agraïxo en alguns moments que ho hagi dit.

I li preocupen les mesures complementàries i de protecció social, com ens preocupen també a aquest Govern. I aquest Govern ha posat en marxa mesures: renda mínima d'inserció; amb mesures el 2006: dos decrets el 2006, per ampliar la protecció, i el novembre de 2006. Catalunya, després del País Basc i Navarra, som la comunitat autònoma que posem més recursos i amb menys condicionaments perquè les persones que no tinguin protecció social, que s'hagin quedat sense prestacions, que no tinguin feina, puguin tenir una renda, una renda vinculada a un itinerari d'inserció. I Catalunya som, després del País Basc, la comunitat autònoma que posem més recursos i paguem prestacions més elevades. I això ja ho vam fer el novembre, ja ho vam fer. A vostè li preocupa, però a mi em preocupa.

I, miri, estem esperant –i confiem que ho facin molt aviat– que el Govern de l'Estat ens convoqui a totes les autonomies, perquè hem de treballar plegats, hem de

treballar plegats per fer front a aquesta situació. Nosaltres no tenim la caixa única de la seguretat social. I amb la caixa única de la seguretat social segurament no es poden fer miracles, però es poden sumar esforços en aquests moments amb les comunitats autònomes. Les previsions seran en funció del que passi en el nostre model productiu, estaran en funció del que passi en la nostra indústria.

I jo li vull explicar quines són les mesures. Tenim visió de conjunt en el territori i amb els sectors, senyor diputat, li pregunta..., i, com ho tenim aquesta visió de conjunt? En aquesta comissió que jo coordino hem parlat, i estem treballant de les línies d'aval, però amb aquesta visió de conjunt, amb els sectors i amb els territoris, per fomentar i donar suport en aquelles empreses i en uns territoris que generen ocupació. Hi ha comarques que pateixen més la situació econòmica.

Parlem d'emprenedoria, per donar suport a l'emprenedoria amb línies d'aval, amb línies de suport econòmic, amb una xarxa d'emprenedoria. Perquè a Catalunya és una de les seves característiques, el treball, el rigor, l'esforç, però també l'emprenedoria. I això és aquesta visió de conjunt.

També treballem per als centres especials de treball, perquè hi ha persones que tenen especials dificultats, amb una línia d'aval per als centres especials de treball i l'empresa d'inserció, perquè, si estan passant..., si les empreses estan passant una situació difícil, senyor diputat, hi ha empreses que ho passen pitjor i persones que ho passen pitjors, són les persones que tenen..., i els col·lectius més desfavorits: les persones amb discapacitat, les persones amb risc d'exclusió social. I el Govern, la setmana passada, va aprovar una línia d'aval específica de l'ICF per 10 milions –de 10 milions– per a aquestes poc més de dues-centes empreses.

Senyor diputat, hem treballat i treballem, dia a dia, amb les empreses –dia a dia, amb les empreses–, i segurament li he de recordar un parell d'empreses molt importants en aquest país: SEAT. SEAT, amb un model que vindrà aquí, començarà la construcció d'una nova nau per posar en marxa aquesta nova línia de producció del Q3; la posaran en marxa aviat, amb esforços, amb l'esforç de tots. M'hauria agradat que també l'oposició hagués donat els esforços, perquè, com deia abans el president, si no se n'haguessin sortit, haurien estat els responsables. Doncs, bé, també els fruits, la suma d'esforços del Govern de l'Estat, del Govern de Catalunya i els treballadors i treballadores han fet possible que vingués un nou model aquí, a Catalunya.

Miri, jo només li recordo, vostè no sé..., segurament no era vostè el conseller d'Indústria, 7 d'octubre del 2002: «Ni el *president* de la Generalitat, ni el ministro de Ciencia y Tecnología, Josep Piqué, han podido convencer al presidente de SEAT para que no recorte la producción de la planta de Martorell. Los países del Este se presentan como nuevo El Dorado para los fabricantes automovilísticos, por eso los políticos han decidido crear una comisión que siga muy de cerca qué subvenciones están recibiendo estas multinacionales.»

Ens vam quedar sense la producció d'un cotxe, l'Ibiza. I aquí no només hem fet això, de l'Audi Q3, sinó que també un model que anava cap a Tànger, que Nissan es quedava sense producció, gràcies a la labor del Govern, del Govern de l'Estat i del Govern de Catalunya, tenim allò que es pensava que era inviable. Ho tenim, senyor diputat; ho tenim gràcies a la labor del Govern i gràcies a la visió conjunta dels perceptors, per la importància de la generació d'ocupació i també per la coordinació i per treballar tot el Govern, tots els consellers i conselleres per al mateix objectiu, i més en aquests moments.

Espero i confio que després li pugui respondre allò a què ha fet referència de les preguntes sobre reformes estructurals i a l'acord estratègic.

El president

Honorable diputat, pot fer la rèplica.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, per la seva resposta. Diu que l'han fet..., l'han apujat de grau respecte al gabinet de crisi. Deixi'm que li llegeixi una nota del seu departament: «El president de la Generalitat, José Montilla, ha creat un grup de treball per fer un seguiment específic de la crisi. El gabinet estarà integrat per les conselleries de Treball, Innovació i Economia, i dirigit per la consellera Serna.» I això venia del seu departament, i m'ho vaig creure. Si no és així, demano disculpes; però sempre hem pensat que vostè, d'això, se n'ocupava. No sé si ens ha tranquil·litat més o menys, però se n'ocupava. Per això li he fet jo aquesta referència. Jo m'ajustaré molt a la seva intervenció, no a la meua primera, sinó a la seva resposta.

Dos. Vostè diu: «Estem posant les bases del model productiu!» Consellera, en què quedem? Han estat cinc anys posant les bases del model productiu o el model productiu està esgotat? Les dues coses alhora no: o l'una o l'altra. I vostè ens ha dit: «Tenim un model productiu esgotat.» Conclusió, corollari, cinc anys per posar un model productiu en marxa que està esgotat. O una cosa o l'altra, si vostè és tan amable, quan pugui aquí a la tribuna es defineix respecte a això.

Crisi internacional. Consellera, si això ens ho prenem seriosament, vostè segur que no pensa, ni per un moment, que nosaltres puguem creure que el Govern de Catalunya és responsable de la crisi. Que no ho compren, això? Ja sabem això de la crisi internacional, les implicacions mundials, el caràcter financer, l'àmbit immobiliari, el contagi en el món improductiu industrial... Tot això, per Déu, que ho sabem! El que els diem, a vostès, és una altra cosa més concreta, a saber: per què Espanya –per posar un exemple amb el que vostè s'hi sent ben a prop– té el doble d'aturats que qualsevol país europeu? Per què? I, per què Catalunya té més aturats que Espanya? I per què totes les dades que hem analitzat anteriorment situen Catalunya amb pitjors condicions que l'economia espanyola? I, això, consellera, respondre en concret, no emparant-se amb una crisi mundial, que ja se sap que ens maltracta, sinó en concret, per què nosaltres estem en la situació en què estem?

I diu: «Home!, la construcció.» La construcció sí, però segurament la feblesa de la nostra mà d'obra també, el model productiu també, la productivitat també, la competitivitat també, i cinc anys tirats a la bassa, des del punt de vista econòmic, també. D'això és del que parlem, i d'això és del que en volem una resposta, perquè, si no, aquest cinc anys haurien valgut per tenir una economia sòlida, que hauria parat molt bé el cop de la crisi. I tot el contrari! –tot el contrari! Resulta que Catalunya està en pitjors condicions que la resta d'Espanya. I això que governen els socialistes a la resta d'Espanya! No hauria de ser així! Doncs, ho és.

Quarta qüestió. Diu: «Home! Facin-se solidaris també, d'aquelles coses que convé al president Zapatero!» Li estalviaré la invitació. Sap per què? Perquè vostè tard o d'hora donarà, consellera, aquí explicacions d'això. És..., no ho veu, jo li ho llegeixo: «Granado» –no és pas sant de la nostra devoció– «no descarta el 20 per cent d'atur.» El 20 per cent d'atur, que vol dir pràcticament 5 milions d'aturats a Espanya, i la motxilla que vindrà a Catalunya. I això ho diu el Govern Zapatero, quan el president ho nega, el president diu que «estamos saliendo del túnel».

I jo, avui, de manera elegant, li dic: «No li vull acceptar aquesta cosa que se solidaritzi amb el president Zapatero per a les coses que han de venir.» I d'aquí a uns mesos m'ho agrairà, perquè no li podré dir: «Veu, veu, veu..., vostès que se solidaritzaven amb Zapatero.» Això és una catàstrofe nacional, que el president Zapatero nega sistemàticament, i vostès amb ell.

Cinquena qüestió. Diu: «Home! Mesures.» Vostè em fa un llistat de mesures, i jo crec que no parlem exactament d'això, consellera. Si totes aquestes mesures, petites i grans, les acceptem i les valorem. És clar, que fan mesures! Si no, com podríem acceptar amb una cambra d'aquestes que el Govern no porta mesures!

Diu: «Nissan o SEAT.» I ens fa un petit retret, i diu: «O, si ens haguessin ajudat!» Consellera, és tan obvi que els hem ajudat en tot allò que hem pogut i vostès s'han deixat, que fins i tot la UGT ha reconegut, públicament, i ha agraït el paper de Convergència i Unió per portar aquí el Q3.

Vostès coneix la gent de la UGT, oi? Bastant. No són sospitosos, precisament, de ballar-nos l'aigua a la gent de Convergència i Unió. L'han reconegut i agraït, públicament, el paper de Convergència i Unió, en la mesura que vostès ens han deixat... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que, de veritat –de veritat–, molt no és, perquè tenen aquesta tendència inveterada a, d'una manera absolutament riscosa, voler portar fins al final el seu paper en solitari. Que Déu els ajudi!

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

I última qüestió, senyor president, per no passar-me pràcticament més del temps...

El president

Ja s'ha passat del temps.

El Sr. Fernández Teixidó

Ja ho sé, president, acabo ja. Vostè m'haurà de contestar, consellera, perquè sortim satisfets d'aquí, a quatre qüestions, quatre, que no m'ha contestat –quatre, quatre. Primera, avaluació avui de l'Acord estratègic. No em faci una definició d'això, una altra vegada, de la columna vertebral..., no. En quin punt ens trobem? I, per què els agents socials diuen que no ens en sortim?

Segona, hem de discutir aquí les modificacions pressupostàries d'acord amb el nou marc macroeconòmic, sí o no? O llegint els papers del Govern i mirant el web ja en tenim prou? Com ens han suggerit de manera una mica escandalosa.

Tres, liquiditat: mesures específiques i concretes.

I quatre, què pensen fer per a aquesta capacitat de la mà d'obra, no per als efectes passius que vostès tractaran d'alleujar el patiment de les persones i ens trobaran al seu costat..., no per això.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, de manera definitiva. Si no, en actiu per capacitar-les i perquè aquesta sortida de la crisi la fem amb unes condicions més grans, més satisfactòries i de més confiança de les que ens trobem en aquest moment.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora consellera.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades i diputats, espero poder contestar-li les preguntes que m'ha fet, i també espero que recordi el que va passar l'any 93. L'any 93 tenien un 21 per cent d'atur. Segurament no ho van declarar, aquí estem en un 16 per cent. Aquesta visió apocalíptica... –visió apocalíptica. Crec que hem de demanar responsabilitats de posar les coses en el seu lloc.

Miri, senyor diputat, sap quants contractes s'han signat en el que va d'any? Sap quants? Sis-cents mil contractes. Sap quants han estat indefinits? Cent mil contractes. Sap que aquest any, aquest últim mes s'ha incrementat la filiació als treballadors autònoms? Doncs, s'ha incrementat la filiació dels treballadors autònoms.

Vostè fa una visió apocalíptica. La situació és complicada, és difícil, hi ha atur; però no estem en aquesta situació d'emergència de nacional que declara vostè. Estem en una situació difícil, treballant, treballant tots, treballant de valent, i treballant no només per SEAT i Nissan, per Sony, Unilever i per a totes les empreses

auxiliars de l'automoció, evitant que s'aturi tot el sector de l'automoció, perquè sap millor que jo la importància que té en la nostra economia productiva.

I vull fer referència a aquelles preguntes que m'ha fet. L'acord estratègic s'està complint? Sí. S'està complint. Les mesures fins al 2007 estan complertes, les altres, a partir del 2007, estan en procés de complir-se. En l'àmbit de la innovació, aquestes són les bases del nou model productiu, segurament he oblidat de dir «nou model productiu», no del model productiu, el nou model productiu. El que vostè ha dit: «Productiu, competitiu, amb el de valor afegit.» Aquest és el que volem.

I sí que estem fent els temes d'innovació, el pacte per a la innovació. Segurament el seu grup parlamentari o el seu partit ho ha signat també. L'educació i la formació, les infraestructures, són temes claus. La productivitat de les nostres empreses, parlant d'absentisme, parlant també de protecció social. Aquests són els elements.

I, què fa aquest Govern? Doncs, treballa en l'acord estratègic. És un full de ruta que, quan ho vam començar, es va dir: «Això es veuran els fruits...» I ho va dir un catedràtic d'economia, va dir: «Això, els fruits es veuran d'aquí a deu anys.» Es va signar el 2005. Confio que veurem els fruits, aquest és el canvi del model productiu.

I, miri, quina és la idea que tenim? Doncs, formació en sectors de futur, formació en sectors que generaran ocupació, formació en sectors estratègics. Quins? Dependència, servei a les persones, aquest; medi ambient, energies alternatives, logística... I si mira l'oferta formativa que preocupava el diputat Millo i que estarà publicada en la web del Departament de Treball i del Servei d'Ocupació de Catalunya, veuran quina és l'oferta formativa prioritàriament que hem tret.

I els centres d'excel·lència estaran en aquests sectors: l'automoció, a Martorell; la dependència, la tenim molt a prop d'aquí, a l'IES Bonanova, la logística, al Prat. Hi estem treballant, i estem treballant en la integració dels sistemes. Aquest és el motor del canvi i el motor de la transformació. I aquest Parlament està treballant en la Llei d'educació, i gràcies també al suport del seu grup parlamentari.

Miri, ho ha dit el president, per a aquelles persones que s'han quedat sense protecció no farem una economia rendista, perquè no ens farem un favor. L'acord de l'Entesa, eh?, que se incorporarà al Pla de govern contempla dues mesures importants: renda vinculada a formació; segon, plans d'ocupació en sectors estratègics. Per què? Per millorar, no només substituir..., un problema de substitució de rendes, sinó per millorar l'ocupabilitat d'aquestes persones en sectors de futur, sectors que des de Catalunya hem de fomentar.

I només dir-li que també, eh?, li faig el mateix oferiment que he fet a la interpellació anterior al diputat del Grup del Partit Popular de Catalunya, de sumar esforços. Volem sumar esforços. Aquest Govern està treballant dia a dia amb les organitzacions sindicals i empresarials en les reformes estructurals que podem fer aquí, però també en algunes que no tenim la capacitat de fer-les. Hi estem treballant.

Espero i confio que els grups parlamentaris d'aquesta cambra ens donin suport al Govern en les mesures que estem consensuant amb els agents socials i econòmics d'aquesta crisi. Si jo tinc clara una cosa i aquest Govern té clara una cosa és que amb la suma d'esforços ens en sortirem millor i abans d'aquesta situació econòmica difícil que pateixen moltes persones i també moltes empreses en el nostre país.

Estic convençuda que la generositat que demanava abans la tindrà també, senyor diputat, del seu grup parlamentari.

El president

Consellera...

La consellera de Treball

Ara toca sumar i no toca fer alarmismes a la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre l'impuls de l'Administració electrònica (tram. 300-00209/08)

...que és el desè, és la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'Administració electrònica. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, avui el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana tornem a portar a debat aquí a la cambra la importància de l'Administració electrònica, la importància d'utilitzar la revolució que suposen les tecnologies de la informació i les tecnologies del coneixement, doncs, aquesta importància que suposa adaptar-les i incorporar-les a l'Administració pública. Perquè moltes vegades sentim a parlar de la necessitat d'una administració pública més eficient, d'una administració pública que no malgasti recursos, d'una administració pública que serveixi també de dinamitzador de bones pràctiques, de millors pràctiques per a la societat i per als sectors econòmics. Sovint sentim a parlar d'una administració pública propera al ciutadà.

Les tecnologies de la informació que s'han anat implantant a l'Administració pública en els darrers anys, i que des de l'any 2006 s'estan fent amb més força, ens permeten caminar en aquest sentit. Una administració electrònica, l'Administració electrònica de Catalunya, que s'ha de construir tenint en compte dos elements, dos serveis que pot oferir al ciutadà: la comunicació per tenir un major coneixement de quines són les polítiques que estan realitzant els diferents governs, i sobretot els

tràmits que poden realitzar els ciutadans, i després, evidentment, la possibilitat de realitzar aquests mateixos tràmits a part de la manera tradicional, de la manera presencial, fer-ho, doncs, de manera telemàtica. Això comporta una gran feina d'actualització de la mateixa Administració.

No podem parlar, doncs, d'una mateixa administració de la que era pretecnologies de la informació a l'Administració de després de la revolució de les tecnologies de la informació.

A Catalunya s'han fet els deures, ens queden molts reptes, però s'han fet molts deures, des de l'acord que va prendre aquesta cambra, el 23 de juliol de 2001, on tots els grups polítics van subscriure el Pacte per la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques catalanes, l'impuls de l'Administració Oberta de Catalunya, l'impuls també de poder realitzar diferents tràmits de manera telemàtica i l'impuls que les administracions locals, amb el suport de la Generalitat, també implementin tota aquesta sèrie de processos i de tràmits per poder ser fets a través d'internet i que no sigui de manera presencial.

Esquerra Republicana de Catalunya creu en la modernització de l'Administració, i per això en l'acord programàtic que va donar lloc al Govern de l'Entesa nacional per al progrés es va incloure una aposta per a la millora de la relació entre les empreses i els ciutadans a través de l'Administració, on l'Administració electrònica té un paper fonamental. Es va incloure la millora i la potenciació de l'Administració electrònica, i tot això es va veure reflectit en el pla de govern que posteriorment va aprovar el Consell Executiu, on assumien com a propi l'objectiu que va establir la Comissió Europea que el 2010, el 100 per cent de la contractació pública es pogués fer, doncs, en tràmits i la documentació pogués ser present a nivell electrònic. I, a més, ho fem també per obligació estatutària, per allò que ens diu l'article 30 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i, a més, també ho fem per la necessitat de donar resposta a la llei estatal, la Llei 11/2007, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics. Una llei que, junt amb les recomanacions de la Comissió Europea que el 2010 sigui l'any de posada en marxa plena de l'Administració electrònica, fa que els objectius de la Generalitat siguin més clars que mai i hagin de ser més clars que mai en aquest sentit.

Amb quins criteris hem d'implantar l'Administració electrònica? A criteri d'Esquerra Republicana de Catalunya, i segons aquest grup, i que estem segurs que el Govern comparteix: en primer lloc, l'Administració electrònica ha de ser Administració, i, per tant, ha de donar garantia de protegir els drets dels ciutadans. Per tant, tots els tràmits que es puguin fer a través d'internet han de ser tràmits segurs, tràmits als quals pugui accedir tota la ciutadania, independentment de quina tecnologia utilitzi, i que també garanteixin alhora que no es deixin de fer aquells tràmits de manera presencial per als ciutadans que no poden accedir o no desitgen utilitzar els mitjans telemàtics de comunicació amb l'Administració.

També hi ha d'haver el criteri d'igualtat. No pot haver-hi discriminació depenent de quin programari o de quina tecnologia s'utilitza, i, per tant, la interoperabilitat entre sistemes, entre sistemes operatius, entre programari és importantíssim. El concepte de neutralitat tecnològica per a nosaltres és fonamental.

També hi ha d'haver el criteri que, impulsant l'Administració electrònica, ens ha de permetre impulsar, precisament, aquest sector creixent; és un sector emergent a Catalunya, el sector TIC, el sector de les tecnologies de la informació i de comunicació, on hi ha molts bons professionals, molts joves professionals que hi entren, tenim unes bones universitats, precisament, que ofereixen una formació i gent amb il·lusió i amb capacitat per poder donar resposta a les necessitats de l'Administració.

I, en quart lloc, el criteri de la qualitat. Evidentment, l'Administració electrònica s'ha d'implantar garantint la seguretat dels sistemes i garantint també una administració eficient. I precisament per això cal impulsar l'Administració electrònica.

I quins són, quins haurien de ser els objectius del Govern de la Generalitat a tenor del que pensem el nostre grup parlamentari en aquest sentit? En primer lloc, que la implantació de l'Administració electrònica ha de servir per tornar a posar el ciutadà al centre de l'acció de l'Administració.

En segon lloc, hi ha d'haver un factor important que és la coordinació entre les administracions. Si d'alguna cosa ha de servir l'Administració electrònica, si d'alguna cosa ha de servir utilitzar aquests mitjans en l'activitat de l'Administració, ha de ser, precisament, per no haver de presentar el mateix paper a tres administracions diferents per fer el mateix tràmit o obtenir el mateix permís, que és un element que es produeix actualment amb la comunicació presencial que hi ha dels administrats amb l'Administració i que dificulta i que posa més traves i posa més burocràcia, en el mal sentit del terme, en la comunicació dels ciutadans. I dificulta, evidentment, que hi hagi la capacitat d'iniciativa dels ciutadans a l'hora d'impulsar empreses, a l'hora d'exercir els seus drets, a l'hora d'accedir a les diferents prestacions que ofereix l'Administració, doncs, aquesta iniciativa es pot veure barrada per, precisament, això, que no hi hagi aquesta finestra única.

La finestra única del futur és la que tindrà tothom a casa seva amb el seu ordinador personal, en què pugui accedir a tots aquests serveis i tràmits que ofereix l'Administració.

I aquest Govern, en l'impuls de l'Administració electrònica, haurà de superar unes barreres, com ja es marcava a l'inici de legislatura i com ho deia el seu predecessor, el conseller Puigcercós, en una interpellació també d'aquest grup parlamentari. Caldrà una col·laboració molt gran entre els diferents agents implicats en aquest àmbit. L'Administració electrònica, la implantació de tots aquests serveis amb la seguretat que dèiem, amb la garantia de drets, amb la neutralitat tecnològica ha d'anar de la mà d'aquest sector potent que existeix a Catalunya.

També un altre dels reptes importants serà tota la protecció de dades. El fet que es pugui accedir des de diferents administracions a aquell paper que no hem d'anar a presentar a cada finestra i, precisament, això voldrà dir que s'haurà de compartir informació. Compartir informació vol dir compartir-la amb seguretat. I, per tant, la protecció de dades i l'adaptació de la legislació de protecció de dades a l'Administració electrònica és fonamental.

En segon lloc, caldrà garantir que les diferents administracions tinguin una capacitat d'interoperar tecnològicament entre elles. I això per a nosaltres és important. Si els ajuntaments tiren per implantar un sistema d'administració electrònica per la seva banda i la Generalitat per l'altra, si després no poden treballar conjuntament, farem un flac favor i ens podríem quedar amb l'Administració purament presencial.

I, finalment, cal que les finestretes úniques també siguin presents a internet. I en aquest sentit, s'ha fet molta feina d'avenç en els diferents portals de la Generalitat de Catalunya, els portals de les pàgines web, on hi ha una concentració de tots els tràmits, de tota la informació al ciutadà en una mateixa finestra, que, a més, la té a casa seva a través del seu ordinador.

Sabem que el Govern ha estat treballant intensament per impulsar l'Administració electrònica a la Generalitat de Catalunya i, en aquest sentit, no fa... o ha fet avui, precisament, fa un mes que es va aprovar i va sortir publicat el Decret 56/2009, d'impuls i desenvolupament dels mitjans electrònics a l'Administració de la Generalitat que desenvolupa tots aquests principis, que demostra el compromís del Govern de Catalunya i l'impuls que està donant aquest Govern i –permetin-me, també– per la tenacitat d'aquest grup parlamentari a l'hora d'impulsar totes aquestes mesures a l'acord de govern per tal que l'Administració electrònica, poder fer els tràmits des de casa sense desplaçar-se, en igualtat de drets entre tots els ciutadans, sigui una realitat.

Per tant, ens agradaria que ens poguéssim explicar aquest decret en què consisteix, quines implicacions té i quines expectatives de futur obre tenir una administració més propera als ciutadans, en què la paperassa deixi de ser un problema i la informació passi a ser un element de qualitat de relació del ciutadà amb l'Administració.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat Pere Aragonès, com bé acaba d'exposar, l'impuls de l'Administració electrònica ha passat de ser una senzilla, una simple millora en la gestió de les administracions a ser una necessitat inajornable, una necessitat irrenunciable. Per tant, consolidar l'Administració electrònica, com molt bé deia vostè, és

eliminar cues; vol dir no aportar documents que ja estan en poder de les administracions; vol dir finestra única, com vostè deia; vol dir una administració oberta les vint-i-quatre hores del dia i, a més a més, els 365 dies de l'any, vol dir una administració, si m'ho permeten, més pública, més propera. Per tant, facilitar la vida a la gent, no complicar la vida a la gent, tots aquells tràmits, tots aquells papers, tots aquells documents de què ja disposa alguna administració, sigui la que sigui, que no se li tornin a demanar al mateix ciutadà, que siguin les administracions que es passin els papers per darrere del taulell.

Per tant, el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya ho té clar. I per això en aquests darrers anys s'ha donat un impuls, un impuls important en aquesta matèria, un impuls que permetrà desplegar de manera definitiva l'Administració electrònica al conjunt de les administracions públiques catalanes i impulsar allò que en diem el «model català d'administració pública». Per tant, en una situació econòmica com l'actual, tota política pública que vagi encaminada a reduir temps, a reduir càrrega documental, a reduir terminis, en definitiva, a facilitar la vida a la gent, a simplificar l'activitat de les empreses, dels ciutadans, a augmentar l'oportunitat, augmentar noves oportunitats a la ciutadania ha de ser, de totes, totes, especialment potenciada. I, per tant, l'Administració electrònica, en aquest sentit, és indiscutiblement un motor de desenvolupament.

Aquests darrers anys s'han invertit molts recursos, ho sabem molt bé, a disposar d'unes determinades plataformes que facin possible compartir dades, compartir informació, prestacions en el conjunt de la Generalitat, també amb la resta d'administracions i d'institucions implicades. I aquestes eines de què disposem, que constitueixen uns veritables sistemes d'interoperabilitat, són la PICA, en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, de l'entorn de la Generalitat, i són la PCI en l'entorn del Consorci d'Administració Oberta de Catalunya i la resta d'administracions públiques catalanes.

Per tant, de fet, redissenyar els tràmits per simplificar-los i garantir la interoperabilitat en les diferents administracions, però no només amb les administracions públiques, sinó amb els col·legis professionals, posem per cas, són la clau de volta d'aquesta nova administració. Perquè no es tracta només de convertir en electrònic allò que fèiem de manera presencial. Això seria fer un avenç molt, molt, molt..., molt petit, sinó del que es tracta és de reorganitzar com es presta un determinat servei i que totes les administracions s'hi entenguin, amb aquesta nova manera de funcionar, no? Això és el que diríem que és el model català d'Administració electrònica.

Però vostè em parlava, a més a més, d'un salt qualitatiu important, que és, a més a més, la publicació d'aquest decret, d'aquest decret de l'Administració electrònica, aquest decret d'impuls i desenvolupament dels mitjans electrònics a l'Administració de la Generalitat, que es va publicar el passat dia 16 d'abril.

I, efectivament, suposa un salt qualitatiu molt important, que ve a tomb d'aquest procés d'interoperabilitat que impulem. Des del 2006 es va signar una línia, un conveni marc d'interoperabilitat, però, a partir de lla-

vors, el que hem fet des del departament és insistir a signar convenis amb els diferents col·legis professionals, col·legis d'arquitectes, d'aparelladors, notaris, registradors, enginyers industrials, enginyers de telecomunicacions... Abans-d'ahir mateix signàvem el darrer conveni d'aquestes característiques amb el Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports; per tant, garantir aquesta interoperabilitat. Però és ben cert que el decret de l'Administració electrònica que va aprovar el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat, ara fa justament un mes, el passat 7 d'abril, suposa el tret de sortida per al desplegament generalitzat de l'Administració electrònica en el conjunt de les administracions públiques catalanes, a totes: a les administracions de la Generalitat, a l'Administració dels ajuntaments, a les universitats...; per tant, al conjunt de les administracions públiques catalanes. Per primera vegada hi haurà un mecanisme de validació i de coordinació de tots els nous tràmits electrònics.

Per una banda, el decret estableix que, des de les unitats d'organització s'informi i s'avalui l'eficiència del tràmit, que ha de ser electrònic, per tal de simplificar-lo, per tal d'estalviar documents, per tal d'estalviar processos quan sigui possible. I, per una altra banda, requereix el decret que els programes i les aplicacions amb què s'ha de produir, passin també una validació tècnica per part del CTiTI, del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat.

Amb aquests informes previs se certificarà, a més a més, si es compleix el protocol de serveis i tràmits. El compliment d'aquest protocol serà, en definitiva, la garantia que el tràmit està degudament confeccionat sota els estàndards organitzatius, tècnics i corporatius.

Tal com estableix el decret, està previst que aquest protocol estigui aprovat d'aquí a tres mesos, com a màxim, i, a partir d'aleshores, aquest procediment de validació començarà a funcionar de manera progressiva.

Un dels aspectes més destacables d'aquest decret, del decret de l'Administració electrònica, és la definició del catàleg de dades i documents electrònics, com el llistat de dades i documents que són disponibles amb format electrònic per les administracions públiques, i que, per tant, no es podran demanar, ja, a particulars, a empreses o a organitzacions. I això és molt important. Per tant, allò que dèiem al principi: facilitar la vida a la gent, estalviar passos, estalviar paper, facilitar la vida als ciutadans i a les empreses. A hores d'ara, el catàleg ja conté les dades sobre família nombrosa, sobre padró, sobre certificats de tresoreria de la Seguretat Social, certificats de situació de cotització, certificats d'estar al corrent de pagaments, consulta i verificació de les dades d'identitat i certificats d'ocupació i d'atur.

Per tant, actualment hi ha prop de set-cents treballadors i treballadores que poden accedir a aquestes dades, i aquest darrer any s'han fet prop de mig milió de consultes. En altres paraules, s'han estalviat més de mig milió de peticions a empreses i a particulars. El padró, per exemple, més de cent mil vegades, i les dades de família nombrosa, més de 360.000 vegades, per exemple. Per tant, moltes hores d'estalvi, de tràmits, de papers, de desplaçaments.

El decret dedica, també, una part molt important a impulsar que el canal preferent de comunicació electrònica entre la Generalitat i les administracions públiques catalanes, sigui electrònic a través de la plataforma Eacat.

Voldria precisar, en aquest sentit, que tots els secretaris i secretàries de corporacions municipals, de corporacions locals, d'ajuntaments, disposen ja avui del seu certificat electrònic per poder fer les gestions oportunes. I que aquest impuls, per fer preferent la comunicació electrònica, estic ben convençut que el que farà serà incentivar ràpidament, directament, el seu ús.

Finalment, el decret tracta també de les formes d'identificació de la ciutadania i de les empleades i dels empleats públics, tot validant l'Idescat al respecte, i establint registres de personal habilitat. Com a conseqüència que molts tràmits i serveis necessitaran la signatura electrònica, està previst que durant els propers mesos s'aprovi el protocol d'identificació i signatura electrònica que recollirà els aspectes tècnics i els aspectes organitzatius necessaris per al seu ús.

Per tant, senyor diputat, senyores i senyors diputats, senyor president, en definitiva, el decret que ha aprovat el

Govern, que hem aprovat ara fa tot just un mes, recull les pautes organitzatives necessàries per consolidar el model d'Administració electrònica que un país modern i ambiciós com el nostre necessita. El que farà aquest decret, també, és donar cobertura legal als projectes ja iniciats, i també a les futures iniciatives, i el que fa és desplegar bona part dels preceptes establerts per la legislació sectorial.

En definitiva, una administració electrònica, un decret de l'Administració electrònica, per facilitar la vida a la gent, per no complicar la vida a la gent, per estalviar recursos, per estalviar procediments, per estalviar desplaçaments als ciutadans i a les empreses.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Suspenen la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i dotze minuts.